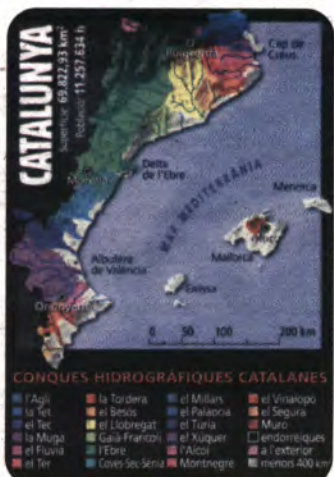

En Dictadura des dels 60 a 80, quants periòdics, es van tancar? Quants periodistes van tancar? i... és millor esta Democràcia?...
NATURALMENT QUE SÍ!!!
 Qui pot veure publicat el contrari? Doncs això!.
 La Santa Església deuria canonitzar tots els catalans... son capaços de militar i votar a favor de qui els destrueix com a poble, això SÍ que és parlar l'altra galta de veritat.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
 Conselleria d'Educació i Cultura
 Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
 ASSOCIACIÓ
 DE PUBLICACIONS
 PERIÒDIQUES
 EN CATALA

www.racocatala.com/esteldemallorca
 E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 503

15 DE MARÇ DEL 2003

PREU: 2 €

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 9 mesos que en Rudy Suárez regenta el Bar Lorens N & R al carrer Barrera de so n'Espanyollet. Tel. 971 282572

Fa 30 anys que En Gabriel Palmer d'Establiments va obrir el Taller Coll al carrer Barrera de so n'Espanyollet. Tel. 971 450 044

<http://www.marcianos.net/>

http://64.4.8.250/cgi-bin/linkrd?_lang=ES&lah=4fabd5f6100fe8dc499a794591193d1c&lat=1042046832&hm__action=http%3a%2f%2fwww%2emarcianos%2enet%2f

<http://www.redesescarlata.org/prestige/index.php?page=imaxe#>

<http://www.agujero.com/actual/prestige.shtml>

CON HUMOR..... POR NO LLORAR

TÍTULO : Avertefué--INTÉRPRETES : Los Fuelchu P.P.s.

Mira lo que se avesina a la vuelta de la esquina, viene el Prestige rumbeando. Con su grieta en las bodegas sobre el traje agua marina pierde aseite a cal y canto. Y donde más no cabe un almeja allí se mete a darse caña poseído por el ritmo fragatanga y el portavós que lo conose pincha 'Héroes del silencio' para 'el Presti' la cansión más deseada.

Y la gosa... y la casca... y se parteeeeeeee...
 Avertefué manchá de fué de fuele tu de percebere
 yalmejoba manchabi an de buque an de buquegluglú
 Avertefué manchá de fué de fuele tu de percebere
 yalmejoba manchabi an de buque an de buquegluglú
 No es cosa de meiguería que lo encuentre to los días por donde voy caminando,

Chapapote tié consistensia y ese punto de adherensia guarrafango-industriopringajo
 Y donde más no cabe un almeja allí se mete a darse caña poseído por el ritmo fragatanga y el portavós que lo conose pincha 'Héroes del silencio' para 'el Presti' la cansión más deseada. Y la gosa... y la casca... y se parteeeee-eeee

...Avertefué manchá de fué de fuele tu de percebere
 yalmejoba manchabi an de buque an de buquegluglú
 Avertefué manchá de fué de fuele tu de percebere
 yalmejoba manchabi an de buque an de buquegluglú
 glugluglúglú-glugluglú-guglugluglúglú...
 tchop-tchop-tchop-tchop-tchop-tchop-tchop-tchop-tchoooooop.
 (De www.aznar.net)

GABRIEL VANRELL
 GALERIA D'ART

Artistes de Sempre

Des del 20 de Febrer fins al 2 d'Abril
 Exposició de

JOAN VICH

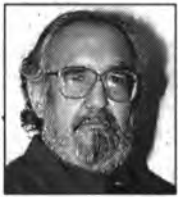
A plantes baixa i 1ª

EXPOSICIÓ COLECTIVA PERMANENT

A plantes 2ª, 3ª i 4ª

C/ Tous i Maroto, 1 - 07001 Palma de Mallorca (Espanya)
 Tel. 971 726 962 - Fax: 971 729 409
 e-mail: galeria@galeriadearte-gabrielvanrell.com
 www.galeriadearte-gabrielvanrell.com

Foc i Fum

MATEU MARIÓDE SANT JOAN

* Al voltant d'un cinquanta per cent dels ancians que estan en residències presenten malnutrició segons ha posat de manifest el III Curs de Nutrició per a Metges de Residències geriàtriques, que s'ha fet aquests dies a Madrid. El cinc per cent dels ancians espanyols viuen en residències geriàtriques, i afegeix que la pèrdua del 10 per cent del pes habitual en sis mesos duu un major risc de mortalitat en aquestes persones majors. Ja ho sabeu companys. Procura tenir una bona casa i diners per mantenir-la que això d'anar a l'hospici era dolent hi ho és encara.

* Dir la veritat és rendable, sobretot en democràcia, llevat del País Basc on tanquen diaris dient que son de l'ETA. A L'ESTEL no havien tingut mai tantes cridades demanant una subscripció, degut a que diem la veritat i donem notícies que no donen els

periòdics convencionals, i que diem la veritat dels escàndols del PP relacionat amb el Prestige, les ànsies guerreres de n'Aznar i altres brutors que taquen de morques al Partit Popular. És clar que també tenim telefonades de militants i ex alts càrrecs d'aquest partit que se donen de baixa del nostre periòdic perquè no

poden aguantar més temps les nostres veritats.

* Na Margalida Llobera de ca n'Alpiu, també coneguda per Margaret Thatcher, és la presidenta dels antiparc. Els terratinents l'han fet la seva presidenta, a ella que de terra no en te gens. Una altra contradicció és que en Mates, just abans que el fotessin fora del Ministeri, Ili va donar un càrrec amb una bona paga als parcs nacionals que hi ha arreu de la geografia de l'Estat espanyol inclosa la possessió de Raixa a les ordres

de na Catita Ensenyat.

* No sabem si el PP tindrà molts o pocs vots a les eleccions del mes de maig. El que si sabem és que els botiguers i els industrials que visitam cada dia, diuen pestes de n'Aznar per les morques del Prestige que han embrutat el nord de la Península, però sobretot per l'alegria amb que ens vol dur a la guerra. A la guerra amb una gent que no coneixem, ni ens ha fetres. Els hotelers i tots els altres, que depenem del turisme estan ben preocupats de cara a l'estiu que s'acosta. Si hi ha guerra, la gent no viatja, i si no venen turistes ho passarem malament.

* En Miquel Segura de sa Pobla ho te ben pelut per defensar el Govern del PP

* Tanmateix, de moment, la crisi que denuncia el PP des de fa anys, no l'hem vista per enllòc. Aquest mes de febrer, l'atur ha minvat a Mallorca, se veuen grues per tot arreu, i mai hi havia hagut tantes obres. La gent els veu de cada dia més el plomer a "La Màfia de la Mentida" que intoxica els mèdia un dia si i l'altre també. El qui fa més pena és en Miquel Segura de sa Pobla que ja no sap quins arguments ha de posar damunt el diari per defensar el seu estimat PP. Ω

Margalida Llobera de ca n'Alpiu

NOTA DE PREMSA D'ECOLOGISTES EN ACCIÓ DEL PAÍS VALENCIÀ

2 MARÇ 2003

ECOLOGISTES EN ACCIÓ DESTACA EL ROTUND FRACÀS DE LA MOBILITZACIÓ DEL PARTIT POPULAR "AIGUA PER A TOTS" A VALÈNCIA. LA DILAPIDACIÓ DE DINERS PÚBLICS NO HA COBERT ELS OBJECTIUS DELS ORGANITZADORS

Ecologistes en Acció del País Valencià, a partir dels dades subministrades per la Xarxa de l'Aigua Clara, vol fer pública la seua valoració de l'acte celebrat vaig fugir a València en defensa del Pla Hidrològic Nacional i del seu finançament europeu. Segons aquestes dades, la xifra de manifestants en cap cas ha sigut superior a 60.000, ja que el passeig de l'Albereda, de 22 metres d'amplària i 1000 metres de llarg, no ha omplert en la seua totalitat. En la primera meitat, on és pot considerar que la densitat era de 4 persones per metre quadrat, hi havia com a molt 44.000 persones; però en la segona meitat la densitat era sensiblement menor i, a més, cal constatar que els laterals estaven pràcticament buits.

Aquestes dades és confirmen amb el nom de racions de paella preparades. En total han cuinat 380 paelles, amb una quan-

titat d'arròs de 15 kg per paella i, per tant, amb 150 racions cadascuna (100 g per persona), lluny dels 300 racions anunciades. Això fa un total de 57.000 racions que, segons ha pogut constatar, han sigut excessives, ja que en molts casos han sobrat i la gent s'enduia algunes racions de sobra a sa casa.

Una tercera font de comprovació ha sigut el nom d'autobusos que han entrat en la ciutat de València pels seus accessos rodats. Entre els 8.30 h del matí i els 12.15 h han comptabilitzat un total de 578 autobusos (535 de Castelló i 43 d'Alacant i Múrcia), encara que alguns no tenien cap a veure amb la mobilització a favor del PHN.

Una part dels autobusos (20%) anaven quasi buits o mig buits. Si comptabilitzem una mitjana de 40 persones per autobús, això suma un total de menys de 25.000

persones de fora de la ciutat de València.

Per tant, la participació valenciana en l'acte gastronòmic reivindicatiu ha sigut menor un 50% i, per tant, la

valorem com una entitat menor.

Ecologistes en Acció valora com un rotund fracàs la mobilització preparada pel Partit Popular en favor del PHN. La implicació de la societat civil valenciana ha estat molt per davall dels previsions del govern valencià i dels organitzadors. I tot això a pesar de la intensa campanya de propaganda en tots els mitjans informatius durant les ultimes setmanes, finançada de forma il·legal i vergonyosa amb diners d'institucions públiques (Corts Valencianes, diputacions i ajuntaments) fins a un total d'1,7 milions d'euros.

Ecologistes en Acció creu que la societat civil valenciana ha girada l'esquena a la convocatòria del Partit Popular, que no

dubta a demanar a la Va unir Europea el finançament del transvasament de l'Ebre, però que no dubta tampoc a dinamitar aqueixa mateixa Va unir quan en política internacional és comporta de manera servil amb l'amic americà i amb l'imperialisme ianqui i dona suport a la guerra i la invasió d'Iraq.

Ecologistes en Acció considera que vaig fugir la societat civil valenciana ha demostrat amb la seua actitud un grau de coneixement del problema hídric molt per damunt del que està disposat a admetre el Partit Popular. Per sort, la Nova Cultura de l'Aigua està penetrant en la societat i la manipulació que els polítics de la dreta, constructors, promotors i grans empresaris del camp estan intentant difondre està sent rebutjada. Ω

Remet: Carles Arribas, tel. 676048331

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

Més que mai: Govern Dimissió!

Tres mesos llargs després de l'enfonsament del Prestige, el xapapote continua castigant les costes de Galícia i s'ha estès al Cantàbric arribant fins a les costes franceses. Segueixen mancants mitjans tècnics, segueixen mancants plans d'actuació. La feina, una vegada més, cau sobre els propis afectats i voluntaris que, amb totes les dificultats que posa la administració, continuen arribant a Galícia.

Taques quilomètriques viatgen al capritx dels vents amenaçant amb nous desastres i el vaixell enfonsat segueix escopint la seva càrrega.

La Xunta i el Govern central, incapaços i "corruptes", intenten dividir als marineiros i marisqueiros..., proposant l'obertura selectiva de la pesca. Ofereixen fins i tot les ajudes amb la feina en un intent de comprar voluntats. Les confraries responen que és una "temeritat" mentre l'amenaça continuï en la mar i no se prenguin mesures de regeneració del litoral.

Ajuntaments com el de Pontevedra decideixen fer-se càrrec de la coordinació dels voluntaris davant la desídia de la Xunta.

La "Comissió d'Investigació" del Parlament Galleg és una burla per a la ciutadania. I la "reestructuració" del Govern d'en Fraga una paròdia fruit de la lluita entre diferents clans caciquils del PP.

Ningú assumeix responsabilitats polítiques, ningú dona comptes de la seva gestió. Al jutjat de Corcubion li neguen documents.

No obstant això, al Fiscal General de l'Estat li ha mancat temps per cursar ordres al seu col·lega galleg a fi que investigui les activitats de Nunga Mais. Casualitat? No!. Se correspon a la contraofensiva llençada per aquest Govern franquista: En Fraga es permet el luxe d'acusar als voluntaris de "vagos i maleantes" i acusar a Nunca Mais d'"agitació política". El Govern de n'Aznar es permet el luxe de llançar una ofensiva mediàtica i legal contra les llibertats, donant una passa més en la seva política d'utilització de la qüestió Basca per enterbolir les relacions entre pobles, tapant la seva responsabilitat en la marea negra, abans i ara, amb el pretext del terrorisme i ara també amb el de la "seguretat ciutadana".

Cada dia que passa és més evident per a tothom que aquest Govern és el principal obstacle per a resoldre el problema del país, començant per Galícia. Cal tombar-lo! Ω

PERE FELIP I BUADES

La normalització lingüística, una ficció que ens volem creure

La mentida més difícil de desemmascarar és la que necessitem creure'ns. Des de la Transició els catalans -més ben dit, l'escàs 50% de la gent del país que voldríem poder-hi viure un dia amb normalitat en català- hem volgut creure que estàvem normalitzant la llengua sense posar en perill la convivència. Dir ara que un dels preus que paguem per preservar la convivència és abandonar la llengua a una lenta agonia no és només políticament incorrecte sinó que irrita molts polítics que no voldrien per res del món destapar aquesta caixa dels trons.

El nucli de la mentida és l'aberració sociolingüística que suposa afirmar que dues llengües poden aspirar a la normalitat compartint un territori, una població i unes mateixes funcions. Mai en tota la història de la humanitat cap poble ha viscut en aquest fantàstic bilingüisme i qualsevol sociolingüista sap que darrere ideals tan engrescadors com l'enriquiment mutu hi ha un conflicte que s'està resolent de manera subtil però inexorable a favor de la llengua més forta.

El més elemental sentit comú ens diu que mantenir dues llengües comunes per a una mateixa població, territori i funcions és d'una disfuncionalitat insostenible. De fet, l'única llengua comuna dels catalans és el castellà i una política lingüística que no aspira a canviar aquesta situació no aspira a la normalitat del català. I, tanmateix, aquesta aberració anomenada bilingüisme és consagrada per l'Estatut i és, ara com ara, l'únic horitzó de la política lingüística del nacionalisme parlamentari.

A molts petits Estats d'Europa, com ara Holanda i Dinamarca, la població, a més de parlar la llengua del país, és capaç majoritàriament d'una comunicació més o menys fluida en anglès. Però entre el seu bilingüisme i el nostre hi ha una diferència transcendental que permet a aquestes llengües una normalitat en el seu territori que el català no té ni pot aspirar a tenir. No parlen anglès el 100% dels holandesos i, més important encara, el domini que té un holandès de l'anglès és clarament inferior al que té de la seva llengua, de manera que, en el millor dels casos, li serveix per fer-se entendre però no per expressar el seu món interior amb els matisos necessaris per sentir-s'hi còmode, per sentir-s'hi ell mateix. En altres paraules, l'anglès és només una eina útil per a certs usos formals i està al marge de la vida quotidiana, de la comunicació més íntima i profunda. I això és així per a la gran majoria de la població. A Catalunya -val més no parlar dels Països Catalans per no deprimir-nos- a l'entorn d'un 50% dels catalans senten el castellà com la seva llengua més íntima i personal, a la qual se senten units per un fortíssim vincle d'identificació. Però és que, a més, l'escàs 50% que encara sentim el català com la nostra llengua dominem tan bé el castellà que sovint ens resulta més còmode cedir la llengua davant un potencial conflicte.

Des de la recuperació de la democràcia, la nativització del castellà -el nombre de catalans que el perceben com la seva llengua- no ha parat de créixer. La majoria dels nens que han passat per la tan alabada immersió lingüística han esdevingut adults que poden comunicar-se en català -un català molt castellanitzat, això sí- però que utilitzen, sempre que poden, el castellà, la llengua amb què s'identifiquen i se senten còmodes. Molts d'aquests catalans associen la llengua del país a uns àmbits formals i simbòlics. És, en el millor dels casos, la llengua de l'aula, d'algunes persones grans, de certs programes de tele, mai la llengua del pati, del col·leguisme, de l'esportaneïtat. Una llengua innecessària, perquè tothom entén i parla perfectament el castellà; una llengua, per tant, que fàcilment poden sentir com a imposada arbitràriament per gent que té la mania d'expressar-s'hi.

El lector d'aquest diari coneix, esclar, molts ambients en què això no és així, en què el català és encara la llengua normal de la vida diària i el castellà una llengua forastera que de vegades està obligat a utilitzar. Qui viu en aquests ambients es pot resistir a acceptar que, de fet, són només illes en una àrea metropolitana que a poc a poc les va devorant alhora que devora tot el país.

Pot viure en la seva illa alimentant la il·lusió que el seu petit món serà etern, que res l'amenaça, escoltant TV3 i Catalunya Ràdio i veient serials en què la normalització lingüística guanya per golejada fins i tot en un barri tan popular com Sant Andreu. Però si surt al carrer i para l'orella s'adonarà que aquesta normalització és tan fictícia com el serial. És una ficció que els catalans ens administrem per portar millor l'agonia de la nostra llengua.

Arribats a aquest punt, algú pot preguntar: ¿què caldria fer, doncs, si realment volguéssim normalitzar la llengua? La teoria és molt senzilla: caldria convertir el català en la llengua comuna d'aquest poble i d'aquest territori, en la llengua necessària -necessària perquè, si només parles castellà, hi ha gent que no t'entén (no pas que no et vol entendre)-. Perquè, ¿en quina llengua, sinó la necessària i comuna, s'integraran l'allau d'immigrants, molts d'ells hispanoamericans, que necessitem per compensar la nostra anèmica taxa de natalitat? I fer-la necessària i comuna demana que no tothom parli i entengui perfectament la llengua que l'amenaça, ja per si mateixa molt més forta i poderosa. Demana que el castellà sigui, en el millor dels casos, com l'anglès a Holanda i Dinamarca. Demana -i aquest és el gran tabú- fer retrocedir el castellà i acceptar un principi evident: perquè una llengua avanci en un territori cal que una altra retrocedeixi. El mateix procés, però en sentit contrari, que tapem amb la fal·làcia del bilingüisme, que és, de fet, l'estratègia més intel·ligent i efectiva per aconseguir la dissolució de la llengua feble sense traumatitzar ningú.

Si vostès fan alguna vegada aquest plantejament, veuran com moltes persones els titllaran d'extremistes. I ho faran sense donar-los temps a prendre partit, sense haver-los deixat dir si estan realment a favor d'aquesta normalització. Semblaria que una temptativa d'anàlisi de la realitat pot ser encertada o equivocada, però mai extremista. Però és tanta la necessitat d'autoengany, la necessitat de creure's que estem normalitzant la llengua, és tanta l'autocensura per no veure el que hi ha, que es qualifica d'extremista una hipòtesi per no haver-se-la ni de plantejar.

Perquè si la donem per bona, ¿continua sent raonable posar-se com a objectiu polític la normalització lingüística? Segurament no. Una política que pretengui fer retrocedir el castellà a Catalunya no solament posaria en perill la convivència i rebria una resposta violenta del nacionalisme espanyol sinó que seria anticonstitucional i antidemocràtica, perquè no tindria el suport de la majoria dels catalans. Per fer-se una idea d'aquest suport, només cal veure el pànic que provoca en el nostre govern haver de fer complir la raquílica llei de política lingüística que tenim, una llei que recorda aquells gossos petaners que s'espanten dels seus propis lladrucs quan pretenen intimidar.

De fet, una autèntica normalització lingüística demanaria moltes de les coses que els vidalquadrastes i els babelistes denuncien quan encara ningú no ha gosat ni plantejar-les. Que no s'amoinin, el benestar i benpensant poble català sempre posarà per davant de tot la convivència. És una posició respectable, potser la més assenyada, probablement l'única viable. Ara: resulta intel·lectualment humiliant que se'ns vulgui fer creure que fent el català més enrotllat i simpàtic i apel·lant al voluntarisme heroic d'una minoria cada dia més cremada ho salvarem tot, que podem fer truites sense trencar ous. Fa massa temps que somiem truites. Potser ja som prou grans per afrontar la realitat i deixar les ficcions per als serials. Ω

Albert Pla Nualart. Assessor lingüístic i cap d'Edició de l'AVUI (text extret de l'AVUI del 27/02/03)

Nota: Perdóneu la longitud del text, però crec que explica perfectament la situació de bilingüisme (el seu bilingüisme, clar) que estem tenint als territoris de parla catalana des de ja fa molts (massa) anys.

ACUSAR D'INJÚRIES HOMES PLENS DE RAÓ

G.: Jo crec que això d'acusar d'injúries a Jesús Artiola és magnífic. Per a la causa nacional. Lleva la bena dels ulls a moltíssima gent. Crec que aquesta gent s'ho esperava. Però la majoria de la gent, ben inclosos els independentistes catalans, no s'ho pensava. Pensaven que no l'admetrien i prou. I ací hi ha la part important: que la gent ha vist fins a on arriba aquesta democràcia. Que no deixa espai ni per exposar veritats OBJECTIVES. Si al denunciar coses objectivament falses, no només se't diu que no, sinó que se't jutja.... Considero que fins ara, pel que he llegit en premsa, han sabut dur això molt bé.

I a més a més, dins de l'espiral on som. Això de la injúria és extremadament positiu, i ho fan els espanyols. Deliciós. A veure si el catalanam desperta!

G.: > Jo crec que això d'acusar d'injúries a Jesús Artiola és magnífic. Per a la causa nacional.

JM: els mitjans de comunicació espanyols ja sabem que diran i el seu públic ja sabem que pensaran, però seria una bona ocasió que al món civilitzat i democràtic que hi ha més enllà dels territoris governats des de madrit veies que és el Regne d'Espanya, però hi tenim bons contactes al món exterior?..., jo crec que no.

Potser despertarà algú, però no somniem massa, jo també m'he vist sorprès, era clar que amb la legislació vigent mai podia ser admesa una denúncia contra el rei dels espanyols, però mai hagués pensat que fossin tant maldestres com per atacar d'ofici al denunciant amb tot el poder de l'Estat, perquè manté d'actualitat una cosa que perjudica la institució monàrquica, que els castellans usen com a element unificador de la seva idolatrada espanya, qualsevol amb dos dits de front voldria ben colgada aquesta qüestió, no fer-hi soroll com estan fent ells, és una qüestió ideal per seguir tot el procediment per poder portar-ho, si s'escau al tribunal de drets humans d'Estrasbourg, i també és una qüestió ideal, ensenya la veritable cara dels castellano-espanyols, per ser esbombada per tot el món si disposéssim de bons contactes en algun mitjà no controlat per madrit i no dependent de la publicitat que pot ser tallada des d'allà.

Deliciós. A veure si el catalanam desperta!

JM: tant de bo, però jo no n'esperaria massa, són massa anys drogats pel cofoisme convergent i esmaperduts per les estranyes teories del que queda dels sociates cata-

lans.

És una qüestió ideal per seguir tot el procediment per poder portar-ho, si s'escau al tribunal de drets humans d'Estrasbourg,

O: ara t'escolto!!

i també és una qüestió ideal, ensenya la veritable cara dels castellans

O: segons què passi a Estrasbourg no serà pas massa difícil, crec.

Deliciós. A veure si el catalanam desperta!

O: sí, però si li sumem el "factor Esteve", i les moltes coses que ens van fotent, penso que una part (no sé quin percentatge) finalment obrirà els ulls. Jo en conec més d'un. A més potser en Kluivert també es fa dels nostres! (perdoneu aquesta petita conya) igualment, per fotuts que estem, jo penso que l'única actitud digna és continuar lluitant. dia a dia

JT: > A veure, quan es féu aquesta demanda contra el rei, i donat l'Imperiet que suportem, era d'esperar que passés alguna cosa així. No entenc per què els independentistes catalans quasi sempre s'esturruen sorpresos quan ve la repressió. És que no coneixem els nostres veïns? És que no sabem que per llei constitucional el rei és inviolable i irresponsable? Llavors els que van engegar aquesta campanya haurien d'haver previst aquest desenllaç. Tan ingenus són? Tan poc estratègics? El mal és que jo crec que sí: que hi ha molt mala memòria, molta ingenuïtat cànida i cap concepte estratègic.

L':>Va home, va! (Expressió per desfogar-se). Ara resulta que els 14 col·lectius que s'han treballat la denúncia contra el rei espanyol són uns ingenus.

JT: Van fer un càlcul de riscos? Ho van preveure o no? Contesta. Em tem que no. Com sol passar. En qualsevol negoci o expedició cal calcular riscos. L'aventura pot ser boja però els aventurers han de ser ben assenyats i previsors. Mira, jo fa una pila d'anys que em conec com funcionen aquestes coses. Tu no ho sé si en fa gaires, encara que no dubt que duguis un activisme més dinàmic que el meu, de fet tu deus viure al cap i casal mentre jo sóc d'una comarca remota.

L':>Fins aquí, JT., fins aquí.

JT.: "Dónde iremos a parar" en traducció simultània.

L':>Sembla mentida que no te n'adonis que les expressions d'astorament com "Increïble!" o "Quina injustícia!" no van dirigides a tu, sinó a la massa de xais que tenim asseguts al sofà mirant Antena 3.

JT.: És que no les he pas enteses com a dirigides a mi. Per què? A sant de què? D'on t'ho traus, això?

L':>Simplement estava intentant veure com podríem guanyar alguna batalla, no estic cercant motius personals o paranoics per ofendre'm. Ja ho sabem que tu ets el quart de la llista en estratègia políticomilitar (Mao, Gramsci, Gandhi i JT)

JT.: No crec, però dec ser dels que més s'ha plantejat

Vinga nois, continueu posant personal a la presó, tancant mitjans de comunicació, (aquests estan molt ensenyats ja, i no us faran la punyeta, els polítics de la oposició, no us preocupeu.. com no és rendible, tampoc us amoinaran gaire així que no tingueu por del PRESIDENT!! ja el coneixeu prou, i la resta com si no existiren, ells estan acostumats a servir als castellans, per tant com sempre, faran veure que fan oposició, per estan al vostre costat en cos i ànima.. les proves les teniu al carrer, és una província de Castella. Què quan comencem? Cara al sol con la camisa nuevaaaa que tú bordaste rojo ayer... i vendran pronto los tanques... etc. Ω

el tema ara i ací (treball canta). El problema és que és un tema central que no solen plantejar-se els independentistes i així ens va: l'independentisme català es troba encallat i en la desfeta permanent. Un bon independentista ha de ser necessàriament el que cerqui com desembossar la situació, però... "Dormir, estimat Chevalley, dormir és el que volen els sicilians (llegiu independentistes, en aquest cas), i sempre odiaran qui els desperti, ni que sigui per afavorir-los amb els més valuosos presents". "Els sicilians no voldran millorar per la senzilla raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res... Sicília ha volgut dormir... ¿Per què els havia d'escoltar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?" ("El Guepard" del Príncep de Lampedusa).

L':>però estaria bé que en comptes de donar-nos lliçons per internet tots i totes,

JT.: Mira, jo intent posar en comú el que jo he deduït a través de molts anys de lluita, treball i lectures. Qui vulgui que en prengui la millor part i, qui no, q s'ho faci d'una altra manera. Ara bé, jo estic prou convençut del q dic i mir sempre d'aportar proves i raonaments, mínim que es pot demanar a tothom. I també agrairia sentir les vostres conclusions, perquè de l'activisme se n'han de traure conclusions d'actuació, confrontades amb les experiències d'altres èpoques i països. Ara bé, el problema és que em fa l'efecte que les lectures teòriques de molt activista esquerrà no passen de comix i de revistes pamfletàries del moment. I això és molt insuficient i, generalment, també desorientador. Però és el nivell que hi ha cal jovent progredir des de la "Transició".

L':>Si ens mulléssim una miqueta més -no diem que tu no ho facis, però no ho sabem-

JT.: Jo crec q m'he mullat molt en aquesta vida, el que passa és que d'ençà el 1992 m'ha donat la impressió que la caparruderia i la ineptitud se multiplicava a ca nostra. Davant d'aquest fet ja no m'apunt a totes, les meves activitats són més selectives que abans, com és lògic després de moltes experiències diverses. I dic que el que necessitem desesperadament són victòries, encara que sien petites, més que no fites radicals que acabin en derrotes. Potser en aquest cas del rei l'alternativa fos autoinculpar-se en solidaritat, en pla desobediència civil. El que passa és que un atac frontal al rei a mi des del principi que no em semblava gaire viable perquè és allò més intocable del sistema. Això sols es pot fer en moments de crisi del sistema o quan hi ha més mobilització general. Al Llibre Roig de Mao explica la qüestió de la correlació de forces, que us convindria estudiar-vos. Però els esquerranosos soleu fugir d'estudi, us poseu en grans bullits sense ni tan sols tenir estructures antirepressives i després ens toca als altres anar a veure què hi podem fer. Vosaltres us guanyeu les hòsties, nosaltres hem de cercar apegats sense gaire convenciment i tots plegats perdem una altra ocasió. Així, Espri o com et diguin, no es fan bé les coses, i això convindria que us n'adonàssiu. Això que feu és més aviat cremar la gent amb massa repressió i pocs resultats. No em pareix intel·ligent, de debò. I no t'ho dic pas per desanimar-te ni per criticar-te, sinó per millorar les coses.

L':> ens dediquéssim a fer córrer aquesta salvatjada espanyolista de la contradenúncia contra aquest xaval de "Jo també em planto".

JT.: Aquesta no la conec, si me l'expliques millor...

L':>a veure si d'una vegada s'alcen del sofà i es posen a caminar.

JT.: No per desitjar-ho de manera voluntarista passa. La societat de consum és una teranyina que desmobilitza profundament, per això també no devem perdre sempre. Jo no vull contribuir a desencantar més la gent amb noves derrotes voluntaristes, en consciència trob que hi ha camins amb futur i camins sense, i per això no pens trencar-me gaire les banyes amb camins que em pareixen sense bona tàctica, perquè és llançar més llenya al

Instruccions autèntiques que apareixen en les etiquetes de productes de consum

En un secador de cabell de Sears:

NO USAR MENTRE ES DORM

(Vaja per Déu! Precisament el moment del dia que acostumo dedicar el meu cabell)

En una bossa de Fregits:

POTS RESULTAR GUANYADOR! NO ES REQUEREIX CAP COMPRA! BUSCA A L'INTERIOR!

(Ves per on, Un regal per a xoriços)

En una caixa de sabó Dial:

INDICACIONS: UTILITZAR COM A SABÓ NORMAL

(I això com és?)

En alguns menjars congelats Swan:

SUGGERIMENT PER SERVIR: DESCONGELEU ABANS

(Però recordeu, només és un suggeriment)

En un hotel que proporcionava un gorra per a la dutxa en una caixa:

VAL PER A UN CAP

Les gorres dobles valen per dos

En les postres de Tiramisú de la marca Tesco (imprès a la part de baix de la caixa):

NO VOLTEJAR L'ENVÀS

(Oooohhh! Massa tard! Has perdut)

En el pudding de Mark&Spencer:

ATENCIÓ: EL PRODUCTE ESTARÀ CALENT DESPRÉS D'ESCALFAR-LO

(Segur? Van experimentar?)

En un paquet d'una planxa Rowenta:

NO PLANXAR LA ROBA SOBRE EL COS

(El de qui?)

En una medicina contra el refredat per a nens de Boot:

NO CONDUEIXI AUTOMÒBILS NI MANEGUI MAQUINÀRIA PESADA DESPRÉS D'USAR AQUEST MEDICAMENT

(podríem reduir un grapat d'accidents a la construcció si aconseguíssim mantenir allunyats de les pales excavadores a aquests individus de 5 anys)

En les pastilles per a dormir de Nytol:

ADVERTÈNCIA: POT PRODUIR SOMNOLÈNCIA

(Home, això espero!)

En un ganivet de cuina coreà:

IMPORTANT: MANTENIR FORA DE L'ABAST DELS NENS I LES MASCOTES

(Però quina classe de mascotes té la gent A Corea?)

En una tira de llums de Nadal fabricades a Xina:

NOMÉS PER A USAR A L'INTERIOR O A L'EXTERIOR

(Ull, única i exclusivament)

En els cacauets de Sainsbury:

AVÍS: CONTÉ CACAUETS

(Treballarà José Mari Aznar de freelance per a Sainsbury?)

En un paquet de fruits secs d'American Airlines:

INSTRUCCIONS: OBRIR EL PAQUET, MÈNJAR ELS FRUITS SECS

(Be, aquests estan preparats fins i tot per quan hi vagi la Celia Villalobos)

En una serra elèctrica sueca:

NO INTENTI ATURAR LA SERRA AMB LES MANS O ELS GENITALS

(No fos cas que es trenqués la serra...) Ω

CURSOS (PER A HOMES) 2002 - 2003

1. Com combatre l'idiotesa
 2. Per què no és dolent regalar flors?
 3. Tu també pots ser copilot (i quedar-te calladet)
 4. Planxar: no és tan greu
 5. Preserva la bellesa dels teus peus; talla't les ungles
 6. Com s'omple la glaçonera (curs pas a pas, amb diapositives)
 7. Tu i l'electricitat: Avantatges de contractar un tècnic
 8. Ser pares avui: La feina no acaba després del coit
 9. Supervivència I: Com fregir un ou (inclou CD-Rom)
 10. Com netejar el bany (aquest any nivell I)
 11. Formes d'evitar el ridícul: els riscos d'apostar amb la muller
 12. És possible assumir la pròpia incompetència (en col·laboració amb l'associació de marits baixats del burro)
 13. Tu; el sexe dèbil (en col·laboració amb el el Departament de Psicologia de la Universitat Rovira i Desvirguili de TARRAGONA (...i Reus))
 14. Motius per a col·locar un rotllo nou de paper higiènic al bany quan s'ha acabat el que hi havia (s'adjunta documentació)
 15. Tècniques per a mantenir-se despert després del coit (especialment si el fas a casa d'un altre)
 16. Tècniques per a relaxar-se i dormir quan es tenen ganes de...
 17. Com baixar la tapa del wàter, pas a pas (hi haurà sessions pràctiques)
 18. El comandament a distància: combatre la dependència
 19. Trucs i suggeriments per no voler semblar més jove que els teus fills
 20. Una meta assolible: reduir la ingesta d'alcohol
 21. Per què no cal ventar els llençols després d'una flatulència?
 22. Els homes valerosos, son capaços de preguntar als vianants quan es perden
 23. La teva roba: I Com plegar-la. Ús de les perxes
 24. La teva roba: II Guardar la roba a l'armari
 25. La teva roba: III Utilització del cubell de la roba bruta
 26. La rentadora; Aquesta gran desconeguda
 27. La cadira. Una perxa de calçotets bruts?
 28. És possible orinar dins del wàter? (Sessions de grup)
 29. Exercici de braços. Buidar els cendrers (Patrocinat pel Departament de Medi Ambient de l'Ajuntament de Reus)
 30. Desenvolupament psicomotor: Girar un fregall dins d'una olla
 31. La banyera peluda, o com treure els pels després de dutxar-se (es dona vídeo)
 32. Molèsties nocturnes i insomni, per què no és convenient menjar galetes al llit
 33. Com parlar amb la teva parella sense aixecar el to de veu
- Donada la dificultat de les matèries impartides, l'aforament es limita a deu places per classe. El Centre lliurarà un certificat d'assistència als alumnes que hagin assistit al menys al 50% de les classes. Si algú supera l'examen final (hi haurà 10 intents), rebrà el certificat d'aprofitament. Donat que durant els 15 anys que es porten fent cursos, cap alumne ha aconseguit aprovar-ne 3, a partir d'aquest any, a partir d'aquest any, per la obtenció del
- Màster de l'home aprofitable**
- caldrà només haver acumulat dos cursos aprovats. Ω

Vocabulari d'internet

- 400 Bad Request - Millor m'ho dius amb flors
- 401 Unauthorized - Ho sento, soc casada
- 402 Payment Required - Son 10.000 i l'habitació
- 403 Forbidden/Access Required - Surt d'aquí, mamon
- 404 Not Found - He quedat amb les amigues
- 405 Method Not Allowed - No, pel darrera no...
- 406 Method Not Acceptable ... - i a la boca encara menys
- 407 Proxy Auth. Required - Ho parlaré amb el meu pare
- 408 Request Timeout - Saps quan fa que no em truques?
- 409 Conflict - Qui era aquella?
- 410 Document Removed - Vull el divorci
- 411 Length Required - A això li dius tu un cigalot?
- 412 Precondition Failed - Que dius? Que no has portat preservatius?
- 413 Request Entity Too Large - Nen! Això no m'hi cap!
- 414 Request URL Too Large - Veure el punt anterior. Doncs pitjor encara!
- 415 Unsupported Media Type - Des del darrera no m'agrada
 - 500 Internal Server Error - Tinc la regla
 - 501 Not Implemented - Jo no faria això mai
 - 502 Bad Gateway ... - i per aquí encara menys
 - 503 Service Unavailable - Perdona. Tinc mal de cap
 - 504 Gateway Timeout - Ja està? Ω

Déu i els ordinadors

La creació

(text apòcrif)

1. En el principi Déu va crear el Bit i el Byte. I d'ells va crear la Paraula.
2. I hi havia dos Bytes en la Paraula; i res mes existia. I Déu va separar l'U del Zero i va veure que era bo.
3. I Déu va dir: que es facin les Dades; i així va passar. I Déu va dir: Deixem les Dades en els seus corresponents llocs. I va crear els disquets, els Discos durs i els discos compactes.
4. I Déu va dir: que es facin els ordinadors, així hi haurà un lloc per a posar els disketes, els discos durs i els discos compactes. Així Déu va crear als ordinadors, i els anomenà maquinari.
5. Però encara així no hi havia programari. Però Déu va crear els programes; grans i petits... I els va dir: Aneu-vos-en i multipliqueu-vos i ompliu tota la memòria.
6. I Déu va dir: crearé el Programador; i el Programador crearà nous programes i governarà els ordinadors i els programes i les dades.
7. I Déu va crear el Programador; i el va posar en el Centre de Dades; i Déu li va ensenyar al Programador el Directori i li va dir: Pots usar tots els volums i subdirectoris, però NO UTILITZIS Windows.
8. I Déu va dir: no és bo que el Programador estigui sol. Va agafar un os del cos del Programador i crear una criatura que miraria al Programador; i admiraria al Programador; i estimaria les coses que el programador fes. I Déu va anomenar a la criatura l'Usuari.
9. I el Programador i l'Usuari van ser deixats en el nu DOS i això era Bo.
10. Però Bill era més llest que totes les altres criatures de Déu. I Bill li va dir a l'Usuari: Et va dir Déu realment que no executares tots els programes?
11. I l'Usuari va respondre: Déu ens va dir que podíem usar qualsevol programa i qualsevol tros de dades, però ens va dir que no executàrem Windows o moriríem.
12. I Bill li va dir a l'Usuari: Com pots parlar d'una cosa que encara no has provat?. En el moment en què executes Windows seràs igual a Déu. Seràs capaç de crear qualsevol cosa que vulguis amb el simple toc del ratolí.
13. I l'Usuari va veure que els fruits del Windows eren mes bonics i fàcils d'usar. I l'Usuari va veure que tot coneixement era inútil, ja que Windows podia reemplaçar-lo.
14. Així l'Usuari va instal·lar el Windows en el seu ordinador; i li va dir al Programador que era bo.
15. I el Programador immediatament va començar a buscar nous controladors. I Déu li va preguntar: Quines busques? I el Programador va respondre: Estic buscant nous controladors, perquè no puc trobar-los en el DOS. I Déu va dir: qui et va dir

que necessitaves nous controladors? Potser vas executar Windows? I el Programador va dir: va ser Bill qui nos el va dir...

16. I Déu li va dir a Bill: Pel que vas fer, seràs odiat per totes les criatures. I l'Usuari sempre estarà descontent amb tu. I sempre vendràs Windows.
17. I Déu li va dir a l'Usuari: pel que vas fer, el Windows et decepcionarà i es menjarà tots els teus recursos; i hauràs d'usar roïns programes; i sempre romandrà davall l'ajuda del Programador.
18. I Déu li va dir al Programador: per haver escoltat l'Usuari mai seràs feliç. Tots els teus programes tindran errors i tindràs que corregir-los i corregir-los fins al final dels temps.
19. I Déu els va tirar a tots del Centre de Dades i va bloquejar la porta amb una clau d'accés.

Envia "Froh"

Credo de la computadora

Crec en un sol llenguatge de programació, "C" Totpoderós Creador d'Unix i de Windows.

Crec en un sol "C++", fill únic de "C". Nascut de "C" abans de "Visual C++", "C" de "C", Compilador de Compilador, "C"(c)copyrightat, Compilat, no interpretat, dels mateixos programadors que el Pare, per qui tot és programat, que per nosaltres els homes i els nostres servidors va ser desenvolupat i per obra del Llenguatge Binari es va encarnar en ensamblador i es va fer Llenguatge i per la nostra causa és àmpliament acceptat en temps de Bill Gates.

Va decaure i va ser oblidat i es va renovar al tercer dia, segons els usuaris: I van pujar les vendes, i està ubicat dins de tot Unix per qui tot és programat i de nou vindrà, millorat, per a jutjar a virus i programes i el seu domini no tindrà fi.

Crec en el llenguatge binari, codi i base del sistema que precedeix al pare i al fill, que amb el pare i el fill, rep una mateixa aplicació i memòria i que va parlar pels processadors...

Crec en l'arquitectura IBM, que és una, sòlida, compacta i compatible.

Confesso que no hi ha més que "undo" per a la correcció dels errors.

Espero la resurrecció de les Macs i la vida en un món amb Internet... Enter. Ω

Salm 5

Escolta, Senyor, les meves paraules

- 1 Per al mestre de cor: a la tonada de «Hannehilot». Salm del recull de David.
- 2 Escolta, Senyor, les meves paraules, acull el meu anhel.
- 3 Estigues atent al meu crit d'auxili, rei meu i Déu meu, perquè és a tu que jo imploro.
- 4 Senyor, escolta el meu clam a trenc d'alba: t'exposo el meu plet de bon matí i em quedo esperant.
- 5 Tu no ets pas un Déu que es complagui en la maldat, no admets el dolent a casa teva;
- 6 els homes obcecats no resisteixen la teva mirada. Detestes els amics de males arts,
- 7 fas desaparèixer els mentiders; l'home fals i sanguinari, tu l'abominas, Senyor.
- 8 Però jo, per la teva gran bondat, entro a casa teva i em prosterno ple de reverència davant el santuari.
- 9 Guia'm, Senyor, tu que ets just, perquè hi ha qui em vol mal; aplanava davant meu el teu camí.
- 10 En els seus llavis no hi ha sinceritat, tenen el cor ple d'intriga; sota una llengua que afalaga hi ha un sepulcre obert.
- 11 Déu meu, sentencia'ls. Que els facin caure els seus mateixos plans. Proscriu-los per tantes sedicions, ja que es revolten contra tu.
- 12 Però que s'alegrin els qui es refugien en tu, que ho celebrin per sempre. Als qui estimen el teu nom, empara'ls i que exultin.
- 13 Tu, Senyor, beneeixes el just, el teu favor el protegeix com un escut. Ω

E-mail

La següent història demostra que cal cerciorar-se de les adreces de correu electrònic abans d'enviar-ne un per evitar mals entesos o mals majors.

Un home va deixar els nevats carrers de Chicago per passar unes felices vacances a la assolellada Florida. La seva dona era de viatge de negocis i havien planejat trobar-se a Miami el dia següent. Quan l'home va arribar a l'hotel després d'haver passat el dia a la platja sota els cocoters i fart de refrescos tropicals va decidir enviar un e-mail a la seva dona per explicar-li les meravelles del lloc. Com que no va trobar el paperet on tenia apuntada l'adreça es va arriscar a tirar de memòria, però per desgràcia, es va equivocar en una lletra i el missatge es va dirigir cap a la dona d'un pastor protestant que havia mort el dia abans.

A la nit, la dona va decidir llegir el correu per veure les condolences que havia rebut; quan va mirar el monitor

va fer una inhalació, va fer un crit i va caure tessa, morta a terra. Al sentir el crit els seus familiars van córrer on es trobava y van llegir el següent al correu que mostrava el monitor:

Estimada esposa:

Acabo d'arribar. Va ser un llarg viatge fins aquí tot i que val la pena: tot és preciós, amb mots arbres, jardins, festes... Malgrat porto poques hores aquí ja m'estic sentint com a casa. Ara me'n vaig a descansar. Només dir-te que ja vaig parlar amb tothom i tenen llesta la teva arribada aquí per demà.

Estic segur de que també t'agradarà molt.

Petons del teu etern i amorós marit.

P.D. ¡¡ Preparat per que aquí fa una calor infernal!! Ω

Els hotelers i el PP: uns artistes

Que els hotelers són uns artistes ho afirma en Cabrer (president de la patronal hotelera de la Platja de Palma, més coneguda per s'Arenal de Mallorca, qui assenyala. "Hi ha hotelers que són autèntics artistes de la economia".

Aquest és el titular en primera plana del diari Última Hora, del passat dia 20 de febrer: "Els turistes europeus paguen menys que els de l'Insero a Mallorca". En el desenvolupament d'aquesta informació, el diari puntualitza: Hi ha hotels que estan allotjant a turistes estrangers per dotze euros al dia (1.990 pessetes), en règim de mitja pensió". Aquesta situació provoca que en Cabrer afirmi: "Hi ha hotelers que són autèntics artistes de la economia" Horror! I també paguen l'ecotassa?

En Cabrer puntualitza: Hi ha hotels que, malgrat tenir dos-cents clients, només fan de caixa al dia uns cent euros. La despesa que fan els clients esta sota mínims: Horror! Desenvolupant aquesta informació, resulta que els turistes que s'allotgen en els "nostres" hotels els surt per tres-cents setanta euros al mes (menys de setanta mil pessetes) poden viure aquí a "cos de rei". Allotjament, desdijuni i sopar diari, més els serveis propis d'un hotel com es ara habitació amb ràdio, televisió, telèfon aire condicionat, manteniment i reposició de mobiliari, despeses d'electricitat i aigua, sense

tasses d'incineració ni recollida de fems, sense impostos d'administració. Tenen consergeria les vint-i-quatre hores amb servei d'admissió de missatges (quasi una secretària). Lloc d'aparcament gratis, us de la piscina, dels jacuzzi, de la sauna i del curs d'entreteniment, show a la nit... i no oblidem; servei de neteja, la del bany inclosa, i el posar el llit en condicions...

Efectivament, els "nostres" hotelers són uns artistes. Quin horror!

Anivell internacional també en tenim un d'artista ben gros. Se tracta de Don José María Aznar (president de la gran nació espanyola i del PP), qui, amb les seves grans dots d'obsessió per la bel·lissositat i la confrontació, la intolerància, la manca de respecte per les minories ètniques i culturals, les seves manies imperialistes i la persecució de qui no participa de la seva opinió, ens ficarà en una altra guerra. Sembla que amb la d'Euskadi no en te prou. Per a ell, la justificació sempre és la mateixa: la intervenció. A nosaltres, als ciutadans ens agrada el diàleg, la negociació.

També són uns "artistes" els responsables a les nostres illes de la "inseguretat". La que administren el Govern de la nació (PP) i l'Ajuntament de la Ciutat de Mallorca (PP). Per ara, ni Govern ni Consell administren competències de seguretat ciutadana.

Perquè cal ser "artistes" per estar al

front de les competències en matèria de seguretat, en aquests temps que vivim a Mallorca, amb augments constants de criminalitat, de banditisme i de delinqüència, sense que cap dels responsables d'evitar-ho (policia, guàrdia civil, jutges, administració) facin res, i si ho fan, només és per plànyer-se de la situació. No per posar-hi remei. Quin horror!

"Vivim submergits en la inseguretat. El Ministeri de l'Interior admet un augment del 44,9% de delictes durant l'any 2002, en relació a l'any 2001. Aquest percentatge està molt allunyat de la mitjana estatal que el Ministeri estableix en un 5,4% (Diari de Balears, 9 de febrer).

Per si això fora poc, resulta que en una enquesta realitzada per GADESO pel Govern Balear, la criminalitat és més evident en les zones que estan més degradades urbanísticament i on l'oferta turística és de més baixa qualitat.

També són uns "artistes", els responsables d'acabar amb la inseguretat que produeix la delinqüència de baixa intensitat, que és la que afecta als veïns. Els petits comerciants estan patint actes vandàlics en els seus establiments (robatoris amb portes i mostradors espanyats...

Però com diu en Cabrer, els hotelers són uns "artistes". I tant que ho són, i si no que ho preguntin als que ara, al veure perillar la quantia dels seus enormes guanys, estan venent els seus hotels per

tal de salvar les seves enormes fortunes.

Algú (potser en Pere Sampol, vicepresident del Govern Balear i Conseller de Comerç, i Indústria hauria d'explicar-nos com és possible se tan bons "artistes" com els hotelers, sense posar en perill l'ocupació i la estabilitat social i econòmica del nostre poble.

Potser, ens hauria d'aclarir si se poden prendre mesures preventives per preservar la viabilitat futura de la indústria hotelera. O és que s'actuarà després del desastre, com amb l'empresa Majorica?

Per si li pot interessar, senyor Sampol, tenc un parell de teories del perquè són uns "artistes" els hotelers.

Tot "artista" necessita l'aplaudiment del seu públic. I el públic, en aquest cas, és el poble. Dia 25 de maig, serà el moment d'aplaudir als "artistes" o de xiular-los.

Mereixen els aplaudiments els nostres "artistes", els hotelers i el PP, que evidentment formen part de la mateixa corda?

Aplaudiria el nostre poble als hotelers i al PP si sabés el preu que paga per patir l'actuació de tals "artistes"

Els nacionalistes, els polítics i els no polítics, els sensibilitzats amb el fet diferencial, haurien d'explicar al poble l'enorme preu que paga per presenciar les "habilitats" dels nostres "artistes" Ω

Pere Felip i Buades

Carta d'una dona de Lepe al seu fill

Estimat fill:

- T'escric aquestes línies perquè sàpigues que estic viva.
- T'escric a poc a poc perquè se que no pots llegir de pressa.
- Si reps aquesta carta és perquè t'ha arribat, si no avisa'm i te l'envio de nou.
- El teu pare va llegir que segons les enquestes, la majoria dels accidents passen a 1 quilòmetre de casa, així que ens hem mudat més lluny; no reconixeràs la casa.
- El lloc és bonic; té una rentadora; no estic segura si funciona o no, ahir vaig ficar-hi roba, vaig tirar de la cadena i no l'he tornat a veure més.
- El temps no és dolent; la setmana passada només va ploure 2 vegades. La primera vegada 3 dies i la segona 4.
- Respecte a la jaqueta que volies, el teu oncle Pepe va dir que si l'enviàvem amb els botons posats pesaria massa i l'enviament seria molt costós, així que li hem tret els botons i els vam posar a la butxaca.
- Al final vam enterrar l'avi; vam trobar el seu cadàver amb el de la mudança. Era a l'armari des del dia en què ens va guanyar jugant a l'amagatall.

- L'altre dia, va haver-hi una explosió de la cuina a gas i el teu pare i jo vam sortir disparats per l'aire i vam caure fora de la casa; quina emoció, era la primera vegada que el teu pare i jo sortíem junts en molts anys.
- El metge va venir a casa i em va posar un tubet de vidre a la boca i em va dir que no l'obris durant 10 minuts; ton pare li va oferir comprar-li el tubet.
- Parlant del teu pare, quin orgull, té un treball nou de gran responsabilitat. Té prop de 500 persones sota seu. És el que talla l'herba del cementiri.
- La teva germana Júlia, la que es va casar amb el seu marit, va parir però com encara no sé si és nen o nena, no et se dir si ets oncle o tia.
- Si el bebè és una nena, la teva germana li posarà com jo, suposo que li dirà "Mamà"
- El teu pare li va preguntar a la teva germana Pilar que si estava embassada, ella li va dir que sí, de 5 mesos ja; el teu pare li va preguntar que si ella estava segura que el fill era d'ella.
- El teu cosí Paco es va casar i resulta que li resa totes les nits a l'esposa perquè és verge.
- A qui mai hem vist més per aquí és

al tio Venancio, el que va morir l'any passat.

- El que ens té preocupat és el teu gos el "puky", s'entossudeix a perseguir els cotxes que estan parats.
- Recordes al teu amic Clodomir? ja no és en aquest món; el seu pare va morir fa 2 mesos i va demanar ser enterrat al llac. El teu amic va morir cavant la fossa en el fons del llac.
- Perdona la mala lletra i les faltes d'ortografia, però m'he cansat d'escrivir i ara li estic dictant al teu pare, ja saps com és de bèstia.
- Fes-te fotre, el teu germà Indaleci va tancar el cotxe i es va deixar les claus a dins. Va haver d'anar fins a la casa pel duplicat per poder-nos treure a tots del cotxe.
- Bé fill, no et poso la meva adreça a la carta, perquè no la sé. Resulta que l'última família que va viure aquí, es va emportar els números per no haver de canviar de domicili.
- Si veus a Senyora Remei, dona-li records de part meva; si no la veus, no cal que li diguis res.

La teva mare que t'estima

Juanita.

PD T'anava a enviar 20 euros, però ja he tancat el sobre. Ω

Una mare preocupada

Mare només n'hi ha una... i sempre es preocupa.

En Joan convida a la seva mare a sopar una nit al seu apartament de solter. Durant el sopar la mare no pot menys que reparar en lo bonica que era la Lourdes, la companya d'apartament del seu fill. Durant molt temps ella havia sospitat de que el seu fill tenia relacions amb la Lourdes i, al veure-la, la sospita no pot si no créixer. En el transcurs de la velada, mentre veia la manera amb la que els dos es comportaven, es va preguntar si s'allitarien junts. Llegint el pensament a la seva mare, en Joan li diu: "Mama se el que penses, però t'asseguro que la Lourdes i jo només som companys d'apartament".

Aproximadament una setmana després, la Lourdes li comenta a en Joan que des de el dia en que va venir la seva mare a sopar, no trobava el cullerot gran de plata per servir la sopa. En Joan li contesta que, donada la posició de la seva mare, dubtava que se l'hagués emportat, però que li escriuria una carta. Així que va seure i escriure:

Estimada Mama: "No estic dient que tu agafessis el cullerot de plata de servir sopa, però tampoc estic dient que no l'agafessis, però el fet és que ha desaparegut des de que tu vas venir a sopar a casa".

Uns dies més tard, en Joan rep una carta de la seva mare que deia: "Estimat fill: No estic dient que t'allitis amb la Lourdes o que no t'hi allitis però el fet es que si la Lourdes dormís al seu llit, ja hauria trobat el cullerot de plata per servir sopa.

Amb tot el meu amor, Mama" Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 8 anys que en Ferran Viñuela, natural de Bienvenida a Badajoz va obrir el Taller Dragonera a son Damento. En Ferran va venir a Mallorca fa 38 anys. Tel. 971 452 112

Fa mig any que n'Antoni Noguera regenta el Bar Xirox a l'Avinguda Dragonera de Ciutat. Tel. 971 453 946

Fa 8 anys que n'Aina Grimalt és la directora de l'Associació de pares i amics dels sords ASPAS, una associació que fou fundada fa 26 anys per ensenyar a parlar als nins amb discapacitat auditiva. Tel. 971 458 150

Fa 18 anys que la farmacèutica Magdalena Sbert i el seu germà Pere obrirer l'apotecaria Sbert a l'Avinguda Dragonera de Ciutat. A més d'apotecaris, són òptics. Tel. 971 281 403

Fa 6 anys que n'Adolf Martí, descendent d'Alcúdia i educat a Venezuela va obrir la botiga taller El Circo a l'Avinguda Dragonera de Ciutat. Ven llepolia i a més fa desfresses i caps grossos. 'Adolf va arribar amb 4 anys a Venezuela l'any 196, però com que allà hi havia per llei l'ensenyança de les llengües originaries dels immigrants, a l'escola l'ajuntaren amb valencians, aragonesos i catalans i li ensenyaren a llegir i escriure el català, una cosa que a l'Estat espanyol i a l'Estat Francés estava rigorosament prohibit. Gent dolenta que eren els espanyols i els francesos. I encara els dura. Tel. 971 735 211

Fa 10 anys que en Julià Martín ha obert el Laboratori Dental Martín al carrer de Vicenç Joan i Rosselló de Ciutat. Tel. 971 454 055

Fa 19 anys que en Guillem Caldés, a qui veiem amb la seva dependent Aina Sánchez va obrir la Carnisseria Caldés a l'Avinguda Dragonera de Ciutat. Tel. 971 452 404

Fa 2 anys que na Lea Collboni ha obert la Floristeria Duch a l'Avinguda Picasso de Ciutat. Tel. 971 453 740

Fa 49 anys que na Maria Ignaci i el seu home Jaume Bea regenten el Restaurant Miramar a son Cotoneret. Despatxen menús a 6€. Temps enrra veien ell vaixell quan partia cap a València, ara només veuen una muralla de ciment. Tel. 971 737 814

UN SABOTATGE A LA DEMOCRÀCIA

El tancament del diari en llengua basca, Egunkària, només es pot explicar amb una frase: la indignitat feta realitat.

De fet, el moment polític i social actual a l'Estat espanyol, és d'un agreujat i irracional autoritarisme. Encara que ara, amb la clausura, a pany i forrellat, d'un mitjà de comunicació (a l'estil franquista) es pot parlar clarament d'un sabotatge contra la democràcia.

L'afer "Egunkària" implica una violació, amb tots els ets i uts, de l'estat de dret. I això es constata, d'entrada, per la vulneració flagrant de la independència judicial; però també, per ser un brutal atemptat contra la llibertat d'expressió. Per altra banda, el delicte és una conducta individual, per tant, el tancament de tot un diari suposa un greu violació de drets fonamentals, que defensa la mateixa Constitució espanyola i tot el gruix de la legislació europea.

Una de les poques coses positives que ha significat el tancament de l'Egunkària, és la gran repulsa que ha provocat en la societat catalana. Sobre això, cal tenir molt en compte que 8 diaris en paper, 1 diari digital, 2 setmanaris, el Col·legi de Periodistes de Catalunya, el grup de periodistes Ramon Barnils, el grup Gaziel, Catalunya Ràdio, TV-3; els partits CiU, ERC, i ICV; periodistes sense fronteres i, sobretot, la potent Federació Internacional de Periodistes (amb més de 500.000 afiliats), s'han posicionat clarament en contra d'un mesura tan injusta, tan antieuropea i tan totalitària. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

Cl. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

el Català,
una llengua
d'Europa

Amb 10,8 milions de parlants, el Català és la 7ena llengua més parlada d'Europa.

de tu a tu,
sempre en català

NO
A LA GUERRA

La fiscalia espanyola demana dos anys de presó per Xirinachs

La Fiscalia de l'Audiència Nacional espanyola ha sol·licitat dos anys de presó i quatre d'inhabilitació absoluta per l'ex-senador Lluís Maria Xirinachs, per un presumpte delictes d'enaltiment del terrorisme per les declaracions on es declarava "amic d'ETA i d'Herri Batasuna" i afirmar que "hi ha estils, perquè ETA, com està en guerra, mata, però no arrenca les ungles".

Xirinachs va fer aquestes declaracions durant el míting que va pronunciar al Fossar de les Moreres el passat 11 de setembre, Diada del Principat, davant unes 150 persones. En opinió de la fiscalia, l'ex-senador va actuar "amb la decidida intenció d'exaltar les activitats terroristes de l'organització terrorista ETA".

Lluís Maria Xirinachs és un dels símbols de la lluita antifranquista. Durant els anys setanta, va realitzar diferents actes de protesta, entre els que destaca la seva estada durant dos anys davant la presó Model de Barcelona per demanar l'amnistia dels presos polítics. Fins i tot va ser candidat al Premi Nobel de la Pau l'any 1975. Darrerament, havia realitzat una plantada a la plaça Sant Jaume de Barcelona per reclamar la independència de Catalunya.

Font: Vilaweb

volen enviar al pobre Xirinachs?, ai! ai! Pel que fa a la inhabilitació absoluta... bé, el bon home deu tenir... què? uns vuitanta anys? Està bé això d'inhabilitar a un jubilat, suposo que no el deixarien sortir a passejar, a plantar-se... està bé, està bé... Acusat d'exaltar als terroristes.. em sembla que exalten molt més l'Asnar i els seus amics feixistes que no pas en Xirinachs, no creieu?

El que està clar és que en Xirinachs és un símbol de la lluita antifranquista i.. suposo que pels grans imperialsistes, això és intolerable! Tot allò o aquell que no pensi com ells.. és dolent, antidemòcrata (pobre paraula, com se l'han carregat...), terrorista.. bé, no acabaria mai.

En Xirinachs va optar al Premi Nobel de la Pau... volem dir que l'Asnar sap què és el premi Nobel de la Pau? ho sap? Jo crec que no. Una persona capaç d'enganyar al seu parlament, passar de les manifestacions i els clams populars per la pau (dient-los que estan a favor del terrorisme), i fins i tot plantejar-se saltar la ONU... volem dir que un personatge així sap què és la Pau?.

Amics.. la lluita continua!!

Via Fora!!!! Ω

Reflexió de l'usuari:

La notícia té el seu què... dos anys de presó i quatre d'inhabilitació.. jajaja, si en Pinotxet no va anar a la presó per motius humanitaris (el mateix passarà amb n'Asnar quan sigui vellet...), ara hi

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 20 anys que la família La Ronda regenta l'Òptica La Ronda al carrer Andrea Doria de so n'Armada. En Lluís va néixer a Montevideo, n'Inga i el fill de tots dos a Estocolm. Tel. 971 283 438

Fa 3 anys que en Joan i na Joana regenten el lloc 23 del Mercat de Santa Catalina. Tel. 971 733 998

En Sergi González és l'amo jove del Bar Esport a la Plaça de Lluçmajor. És el club de pescadors es Cap Roig. Tel. 871 660 001

Fa mig any que n'Antoni Roman és el gerent d' IZAR, construccions navals amb drassanes al Moll Vell de Ciutat. És una companyia que te 9 drassanes a la península. És el grup més gros de l'Estat espanyol. Tel. 971 719 454

Fa 3 mesos que en Josep Artero ha obert la Perruqueria J. A. Artero al carrer mestres d'Aixa de Santa Caterina. Tel. 971 289 376

Na Júlia Boada és l'encarregada de la botiga per a la salut de la dona, Dona Sana al carrer de la Verja de Santa Catalina. Tel. 971 221 780

Fa 5 anys que na Maria i na Xima regenten la botiga Mim al Poble Espanyol. Venen perles i licors. Tel. 971 287 045

En Peire Castelló és l'encarregat i n'Anna i na Nati les dependents dels Restaurant Abel Express i Potato King del Festival Parc de Marratxí. Especialistes en menjars alemanys. Per 6€ se menja i se beu molt be. Tel. 971 226 558

Fa 30 anys que n'Antoni Foc de sant Joan va a vendre arbres a la Plaça de Lluçmajor. A la foto amb en Miquel Peloni, també de sant Joan. Tel. 971 526 272

talleres

DRAGONERA
 C/ Porto 3 • Tel.: 971 45 21 12 • Palma de Mallorca
MECANICA • CHAPA • PINTURA • ELECTRICIDAD

Optica La Ronda
 C/ Andrea Doria, 9
 Tels. 971 28 34 38 - 971 28 56 46
 Fax: 971 22 13 41
 07014 Palma de Mallorca

centrofoto

Baby Studio
 E-mail: elmagodigital@centrofoto.com
 04103 PALMA DE MALLORCA - C/ta. SERRA, 219 - TEL. 971 221 780

ARMES ESPANYOLES PER ASSASSINAR POBLACIÓ CIVIL INDEFENSA..

Espanya proporciona armes a cinc països que violen sistemàticament els drets humans.

Cinc països denunciats reiteradament per violacions dels drets humans o sumits en conflictes interns, Turquia, Aràbia Saudita, Marroc, Índia i Israel es troben a la llista dels deu principals receptors d'armament espanyol, segons l'informe anual sobre les exportacions de material de defensa i doble ús remès per la Secretaria d'Estat de Comerç al Parlament.

L'informe, citat per Efe, assegura que el total de les exportacions d'armes espanyoles van sumar el 2000 els 23.007 milions de pessetes (138 milions d'euros), xifra lleugerament inferior a la de l'any anterior. El 34% de les vendes van ser destinades a altres països de la Unió Europea, mentre la llista dels cinc països l'expedient dels quals en matèria de drets humans és qüestionable suma el 31,5%, amb 7.252 milions de pessetes (43,6 milions d'euros). Alguns d'aquests països no compleixen els criteris de la Unió Europea sobre Comerç d'Armament, segons la Càtedra UNESCO de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Segons l'informe del govern, "Espanya s'ha situat entre els països més transparents de l'entorn europeu" en matèria de venda d'armes. ONG's com Amnistia Internacional no estan d'acord i criticaven fa dos mesos, entre altres aspectes, com l'Executiu eludeix el control parlamentari necessari presentant l'informe amb enorme retard. El document també afirma que s'ha realitzat una investigació "exhaustiva" sobre les denúncies de les ONG's en relació a la venda de material de tortures a països que violen els drets humans.

2001 E-cristians.net

El 23 de febrer de 2003 ha fet vint-i-dos anys de l'intent de cop d'estat. Un intent sorgit de les forces armades d'algú que es va sentir amb prou forces per encapçalar, sis anys després de la mort del dictador i en la feble

democràcia, un intent de tornar a l'antic règim.

Aparentment tot controlat i consolidat: la monarquia, gràcies al 23-f i les forces militars, perquè secunden el règim polític. De totes maneres molta gent decebuda que al seu dia apostaven per la ruptura més que per la reforma o altres, com la immensa majoria, esperaven molt més d'una reforma i d'una transició democràtica. Què queda d'aquell intent d'estat social i de dret? On és el respecte a les llibertats individuals i col·lectives? Quin paper estan jugant la policia i les forces armades en l'actual període polític?

Un grup de gent provinent del moviment antimilitarista de Catalunya ens hem proposat parlar de tot això intentant fer una lectura d'anàlisi crítica de la història, de quina és la situació que ens trobem avui un cop el moviment antimilitarista vol reorientar els seus plantejaments i les seves estratègies. I ho volem fer explícit per reflexionar conjuntament i continuar proposant conjuntament.

En els darrers mesos, hem obert debats de les dinàmiques encara arrossegades precisament del període dictatorial o de la transició democràtica: vàrem dir no a la desfilarada militar a Barcelona i ara denunciem que la cultura militarista i la cultura feixista a casa nostra suposen i han suposat tantes vegades els nefastos valors i la mateixa gent intolerant.

I volem parlar obertament, de cara al nou període, perquè el compromís que durant temps hem volgut mantenir no deixarem escapar ara els nostres valors, les nostres propostes socials i polítiques, en definitiva el nostre model de societat davant la dreta que ens governa i la societat que tantes vegades s'hi acomoda.

I és per això l'expressió que suposen els moviments socials com a mesura de dinamització i

treball en els valors democràtics, en ser agents socials i polítics. Igualment reafirmem que els moviments socials són una possibilitat de treballar en allò que creiem com a espai de transformació, de sentiment col·lectiu, de qualitat humana i social.

Per parlar de tot això proposem els següents eixos transversals de discussió:

-militarització pressupostària: els pressupostos augmenten i no hem aconseguit una conscienciació sobre el tema, com fer-ho i quines eines de lluita política disposem o volem crear. Som capaços de forçar una desobediència civil en aquest tema? Quina complicitat amb altres parts de l'estat...?

-militarització educacional: algunes escoles s'han declarat objectores, però no han aconseguit aturar els plans del ministeri. Com impedir això? Igualment, quines eines tenim per fer arribar una proposta de valors contrària als valors del militarisme, el masclisme, la jerarquia, l'obediència cega, la submissió...

-militarització social: les formes de plantejar temes es compliquen perquè la policia reforça els seus mecanismes i les seves estructures i no hi ha la intenció de canviar-ho. Com podem treballar. Hem de buscar un enfrontament més clar per evidenciar públicament quina és l'actual

situació (p.ex.: pagesos, deute extern en què desobeeixen les prohibicions i arriben fins a lloc desitjat)

-militarització internacional: quins lligams amb altres antimilitaristes i pacifistes busquem. Com continuem fent pedagogia que els conflictes no es resolen militarment i que darrere hi ha interessos diferents que no responen als drets humans, resolució del conflicte, societats multiculturals,...

-militarització patriarcal: l'estat patriarcal com a esquema cultural i social. Dona i militarisme. La incorporació de la dona a les Forces Armades i el seu paper en els conflictes actuals.

Organitza

Assemblea Antimilitarista de Catalunya (AAC), La Torna i Plataforma Cívica per un 12 d'octubre en Llibertat

CAMPAÑA OBJECCION FISCAL -Acción Global-

envia 10586GH6 <10586GH6@teleline.es>

ASAMBLEA DE OBJECCION FISCAL DE BIZKAIA
Teléfono de contacto:
609.469.599

DESARMA TUS IMPUES-

TOS. HAZ OBJECCION FISCAL.

Del 2 de mayo al 29 de junio queda abierto en Bizkaia el plazo para hacer la declaración de la renta. Por lo tanto una parte de nuestro dinero la utilizarán para los preparativos de la guerra: para la investigación, producción y financiación del sector armamentístico, para modernizar, pagar y preparar para la guerra a los ejércitos:

En Euskadi:

· El gasto militar superó el presupuesto necesario para cubrir las necesidades de vivienda en 5.443 millones.

· El presupuesto del Plan contra la Pobreza y la Exclusión Social es un 4,6% del gasto militar total.

En el Estado:

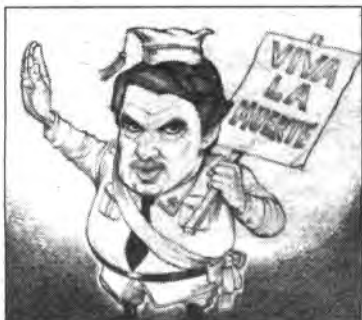
· El gasto militar total es mayor que la suma de los presupuestos de los ministerios de Educación y Cultura, Trabajo y Asuntos Sociales y Medio Ambiente.

En el Mundo:

· En los países pobres el riesgo de morir debido a la ausencia de políticas sociales es 30 veces mayor que el de morir debido a una guerra.

Teniendo en cuenta todo esto, este año también vamos a poner en marcha la campaña de Objeción Fiscal. La O.F. es una forma de desobecer a los gastos militares, que consiste en desviar el dinero destinado a objetivos militares a otro tipo de proyectos, al realizar la declaración de la renta. Queremos que la OF sea colectiva, masiva y pública. Además queda patente su valor pedagógico ya que con la misma desvíamos dinero a proyectos que defienden y sustentan una sociedad más justa, autónoma y solidaria, es decir, en cierta medida hacemos realidad el objetivo perseguido.

Este año se proponen los

sigüents projectes: "comunitats de pau en Colòmbia", "fondo para accions directes no violentes", "programa de ajuda alimentaria para la població desplaçada per el conflicte en Chiapas", "autogestió de la salut", "centros asesores de la mujer", "oficina de información y denuncia para los emigrantes", "centro social ocupado y autogestionado", "proyectos de sensibilización en torno a los pueblos indígenas, esclavitud y racismo, mujer, paz y guerra, ...", "programa de red de semillas de Euskalerrria", "pisos tutelados para jóvenes", "centro de día para menores en desventaja social" y "centro de encuentro e intercambio de información y actividades alternativas". El año pasado, a través de la Objeción Fiscal se

recaudó en Bizkaia cerca de 2 millones de pesetas para sacar adelante este tipo de proyectos.

¿Cómo hacer Objeción Fiscal?

Para todos aquellos que dese-

en hacer objeción fiscal los pasos a seguir son: ingresar la cantidad a objetar en el proyecto elegido para dicho fin (10.000 ptas ó la cantidad que un@ considere. Sépase que el gasto militar asciende a un 13% de los presupuestos) y se envía una copia

del recibo y un manifiesto-tipo dirigido al delegado de hacienda junto con el resto de la documentación; hacer la declaración de la renta según dice Hacienda, sólo que al llegar a las deducciones (tanto por hij@s, por enfermedad,...) se añade en la casilla que pone "por retenciones atribuibles": Objeción Fiscal a los Gastos Militares... 10.000 pts.; luego sigues rellenando como indica Hacienda.

Si lo haces por rentanet: en el apartado de DEDUCCIONES vas a donde dice OTRAS DEDUCCIONES E INCR.

POR PÉRDIDA DE BENEFICIOS y dentro del mismo buscas la línea que pone CEUTA Y MELILLA. Ahí anotas las 10.000 ptas de la objeción fis-

cal. Luego cuando imprimas, en esa línea de Ceuta y Melilla indicas a mano que es por la "objeción fiscal a los gastos militares".

"NI UN HOMBRE, NI UNA MUJER, NI UNA PESETA PARA LA GUERRA!!"

BIZKAIKO ZERGA-ERAGOZPENEN KEM-MOC, Kakitzat, AOC, Hirugarren Múndua eta Bakea, Mugarik Gabe, SOS-Arrazakeria, Sumendi, Euskadiko Gazteriaren Kontseilua, Komite Internazionalistak, EHNE, Barakaldo eta Basauriko emakumeen taldeak, Itaka, Kukutza gaztetxea, Errekaldeko Gazte-Leku elkarteak eta Likiniano kultur elkarteak, Getxo

Antimilitarista, Ekologistak Martxan eta Berri-Otxoak. Ω

ASNAR, PILOTA ABJECTE DE BUSH

Asnar és tan submís a Bush perquè creu que pot necessitar el seu vistiplau en el seu extremisme racista anticaltalà i antibasc. L'Estat espanyol no intervingué en les dues guerres mundials perquè temia que li passàs el que va prendre als Imperis Austrohongarès, rus, turc, etc., ço és, la disgregació, en cas de perdre la guerra.

A l'Estat francès teniu una cojuntura favorable en el NO de Chirac a Bush. Els EUA utilitzen les nacions sotmeses com a palanca per ablanir els imperis jacobins europeus: a l'època del Felipe González (PsoE, descrit per l'Administració republicana com a "New Spanish nationalists"), el van acabar de convèncer de sotmetre's totalment a Washington a través d'informes positius envers la sobirania catalana (el mateix Àngel Colom, d'ERC, s'entrevistà amb l'administració Clinton, per ex.).

No es tracta de ser anti o pro EUA, sinó d'aprofitar les ocasions, tenir sentit d'Estat i crear una diplomàcia pròpia ja des d'ara. De fet, totes les nacions sotmeses als Estats espanyol i francès tenim uns interessos molt semblants i, si els respectius partits independentistes fossin intel·ligents, el que haurien de fer és una coordinació seriosa amb projecció internacional (una ampliació del "Gal-eus-ca").

El que passa és que hi ha massa antigor política i poca audàcia, una mena de tribus índies o de les dissensions dels "grups d'alliberament jueu" a l'estil del film "La Vida de Bryan". És menester crear un sobiranisme plenament realista i modern i deixar-nos d'"antiamericanismes" a priori. En política real i geostratègia internacional no hem d'anar a fer de mareteseradecallcutta, que és una tria que hem de fer a nivell quotidià privat, però a nivell de partit cal actuar amb el cap, fredament, perquè la política és una ciència exacta i no pas lírica.

Una cosa és que en l'actual guerra ens convé tàcticament als independentistes sota ocupació espanyola de fer campanya contra la guerra, però enfocada contra l'Asnar, no pas contra el Bush (com idiotament -i amb segurament covardia- fa l'extrema esquerra independentista catalana). Mentre que a l'Estat Francès crec que hauríeu de denunciar el cas del genocidi kurd i lligar-lo amb els vostres casos per denunciar l'apartheid del jacobinisme i les "solucions finals". Ω

Jaume Tallaferró

EGUNKARIA

En aquest sentit, no m'ha sorprès en absolut la confiscació del diari basc i en basc Egunkaria, ja que en un estat plurinacional que disposa d'una constitució "democràtica" fonamentada en la voluntat de la nació que aporta més votants no hi ha res de massa estrany en el fet que els seus dirigents pretenguin l'anul·lació de les altres voluntats nacionals mitjançant l'ús de tots els poders, cosa que inclou el legislatiu, l'executiu i el judicial.

És difícil entendre que qualcú no entengui que la constitució espanyola, base i fonament dels nacionalistes espanyols, va ser un producte minuciosament redactat per fer front a la probable empena dels altres nacionalismes a partir de tot un seguit de disposicions que van des de la prohibició d'acords directes entre les comunitats mal anomenades "autònomes" sense passar pel filtre i censura del govern de Madrid -com a garantia de la prevalença del nacionalisme dominant-, fins a la potestat del Senat i del govern del regne d'Espanya per suspendre qualsevol autonomia acusada de desviacionisme, amb una capacitat legal democràtica (la que li atorga la democràcia unilateral del nacionalisme espanyol, òbviament) sustentada en una majoria de diputats del PP-PSOE que practiquen el nacionalisme espanyol més radical i encarcerat, amb un posicionament que no deixa la més mínima possibilitat a una evolució dels poders de l'Estat cap a postures més respectuoses amb els nacionalismes que disposen de menys recursos humans, comptats aquests finalment en termes de vots.

Ara bé, no podem oblidar que la constitució espanyola que atorga la sobirania al conjunt del poble espanyol també ens engloba a nosaltres, que els poders espanyols també poden actuar impunement a casa nostra -amb la més absoluta legitimitat democràtica espanyola- quan els plagui i que la nostra autonomia també depèn de la voluntat última del senat i del govern

espanyol.

La clausura d'Egunkaria avui es podria veure reflectida en un futur amb el tancament de diaris en català, posem per cas, si des d'aquí algun president -digne, com el basc Ibarretxe- dels nostres mínims governs decidís plantejar un referèndum democràtic per avaluar la voluntat dels ciutadans respecte de seguir supeditats al nacionalisme espanyol agressiu o bé caminar amb les altres nacions de la Unió Europea com a igual entre iguals, amb els corresponents drets i deures, però sense patir les constants vexacions polítiques, econòmiques, lingüístiques i culturals que des dels poders del nacionalisme espanyol se'ns infringeixen dia rere dia, any rere any.

Comptat i debatut, que mentre Euskadi ja fa temps que és víctima dels abusos sustentats en el principi que la sobirania radica en el conjunt del poble espanyol -concepte que inclou fins i tot els que no ens considerem ni volem ser espanyols-, els regionalistes de les Illes (siguin d'orientació estatalista, balearista o mallorquinista) pasturen idíl·licament perquè es tracta d'un problema dels bascos i, com ja sabem, això és cosa dels d'allà.

Per dir-ho en les belles i tristes paraules de Martin Niemöller, uns mots de rabiosa actualitat sobre els quals hauríem de reflexionar tots i cadascun dels ciutadans compromesos: <<Primer van agafar els comunistes, / i jo no vaig dir res perquè no era comunista. / Després es van endur els jueus, / i jo no vaig dir res perquè no era jueu. / Després, van venir a buscar els obrers / no vaig dir res, perquè jo no era obrer sindicalista. / Més tard es van ficar amb els catòlics / i no vaig dir res perquè jo era protestant. / I quan finalment, em van agafar a mi, / ja no quedava ningú per protestar. Ω

JOSEP SERRA,
SOCIÒLEG

ARTICLES

Apel·lació a la joventut

DANIEL CARDONA I CIVIT

Joves! Enmig de les ruïnes sota les quals està soterrat l'esperit de Catalunya, essencialment nacional i audaciosament creador, vosaltres sou la branca florida que, per damunt de la paret, surt com una bandera blanca, que anuncia la primavera que s'atansa. Al vostre entorn, tot és una immensa runa. Tot ha caigut amb estrèpit, perquè l'ideal dels catalans no tenia la consistència d'una gran valor moral. Era una nau sense vela. Una cabana sense llar. Un riu sense aigua. La generació d'ahir va parir un ideal sense fe. Per això avui, en girar els ulls al vostre voltant, sols veieu prestigis ensorrats, pretesos valors caiguts i la dignitat col·lectiva estenallada a terra. Us envolta una generació caduca, una generació derrotada, una generació vil. Sou presoners de l'exèrcit de la traïció. Sou fills d'una generació sense honor. Sou els hereus d'una generació covarda. No us envolta el silenci de la gestació pregonna. Us envolta la quietud dels sepulcres. Res no tremeix a Catalunya, ara. Ni un crit, ni una veu, ni el que és immensament més trist: ni un plor de coratge!

Que la vostra mirada inexperta esdevingui dura i inflexible. Tingueu el primer valor de guaitar. Veieu? Catalunya, la nostra pàtria, la nostra única pàtria, immòbil era en la marxa de la perdurable eternitat. Catalunya esclava, sotmesa i subjugada encara. Els covards, sense altra finalitat enlairada que l'utilitarisme immediat, els "gangsters" de la nostra terra diuen al poble que ja té llibertat. Quan en realitat, estem més subjugats avui que abans que a Espanya es realitzés el canvi de règim. Abans la dominació era clara, brutalment sincera. Ara, els catalans romanen en l'esclavatge, embrutits sota el pes d'unes cadenes de roses. Car ara som "esclavos de la justícia", d'una justícia que és una farsa i que, per tant, no s'ha fet. Abans, teníem els múscles subjectats. Ara, joventut catalana, hi tenim l'ànima. L'ànima ja no és nostra. Els nostres polítics i els nostres homes representatius, de quasi tots els partits catalans, se l'han venuda sacrilegament pel trist plat de lleties, que ens tornaran a prendre quan raons d'estat així ho reclamin.

S'ha jugat impunement amb la dignitat i el voler nacional. El poble ha callat, con-

fús, desorientat, venut. Perquè no s'aixequés cap veu per la dignitat del nostre poble, s'han repartit totes les sobres del festí. Els nostres intel·lectuals han emmudit, posant-se a l'alçada de qualsevol botiguer de cantonada. La nostra joventut, tret d'escasses excepcions, ha palesat el seu conformisme caduc i també una bona part d'ella, s'ha sumat a la baixa materialitat del moment. Avui les esquerres no tenen cap ideal elevat, humà, generós. Les seves joventuts tenen el mirar baix del bou, que pastura mansament a la cleda que se'ls ofereix. Han consentit la traïció nacional, sense una protesta, sense una revolta digna, amb totes les manifestacions de la senectud clàssica. L'Esquerra no té altre ideal que el seu predomini polític, que els càrrecs i els petits i inconfessables interessos. Catalunya per a l'Esquerra, és un botí a repartir. Les quatre barres de les seves banderes, res no signifiquen de noble i no representen altra cosa que aquell escut heràldic del senyor feudal: la fita possessòria. Tota la seva obra de govern es conclou en l'ideal d'aquest predomini permanent, sostingut pel més mediocre, grotesc i vergonyant dels feixismes, vergonya nostra d'avui, glavi al cor de la nostra Catalunya, terra tradicional de llibertat.

Les dretes catalanes no es mouen tampoc per ideals. Es mouen pel pànic del moment, prenyat d'inquietuds. Tampoc és l'ideal de Catalunya el que les fa moure. Actuen per un egoisme de classe, sense posar la defensa d'aquests interessos -que sempre és respectable i profundament democràtica la seva percepció- al costat de l'ideal de la pàtria. Les dretes han consentit també la traïció i l'han facilitada en lloc d'obstruir-la. Les dretes, fins avui, han estat, en la història de la nostra renaixença nacional, la traïció permanent a la llibertat nacional definitiva de la nostra terra. En aquest aspecte han marxat paral·lelament amb l'Esquerra. Millor dit: l'Esquerra els ha planejat millor el camí.

En el plet de la causa de la nostra llibertat catalana, Catalunya, mercès a les traïcions, a les abdicacions i a l'abandonament de la nostra causa nacional, està donant, en aquests moments històrics, la pobra sensació d'ésser un poble orfe d'ideals morals i espirituals. Políticament, som Burgos o Sòria. Espiritualment, un clan d'Alaska.

HISTÒRICS

Fora del cercle de les activitats patriòtiques i nacionals, la nostra joventut es mou també vers la deriva d'unà general i aguda decadència. Els nostres escriptors teatrals i literaris no surten de la general mediocritat. Els nostres joves poetes no tenen un crit de rebel·lia. La nostra aviació, tot just incipient, quasi no té alumnes ni deixebles. No hi ha esperit d'aventura, de gosadia, d'energia. Els nostres vaixells van comandats per gent que no és catalana, en les seves rutes marines. No tenim ànsia de l'inconegut, no sentim avidesa i inquietud pel misteri ignot. Som la generació madrilenya del vuitcents. Portem la "meseta" arrapada a l'ànima. Acceptem el més fàcil, el més còmode i el més assequible, sense trontollaments. Per això continuem sent esclaus. Per això hem suportat i suportem la vergonya que representa ésser representats, en el govern de Catalunya, per aquells que han traït la causa de la llibertat.

L'ideal de la joventut catalana present no és altre que el dancing diumenger, l'esport, no com a mitjà ideal, sinó com a esplai plebeu i idolàtric. Tota l'aventura queda reduïda, com a espectadors parvulars d'"Àmame esta noche". Som pobres d'esperit i la sang també la tenim de cloròtics. Doncs bé, al món passa alguna cosa. La política internacional es remou febrosament, inquietament sota de la superfície. L'horitzó està prenyat d'amenaques i l'esperit de la gent que representa alts interessos no s'assossega ni resta, de molt lluny, tranquil. Ah! Si sabéssim endinsar-nos en la incògnita! Si sabéssim comprendre tot el valor d'aquesta hora futura, terrible i venturosa alhora! Si ens atragués el més enllà! Si sabéssim aixecar la mirada!

Del costat d'Espanya, el baròmetre polític també baixa. No hi ha res definitiu en la vida dels homes i dels pobles. Si damunt del ferm d'aquest ideal noble i sant de la llibertat completa de Catalunya, sabéssim aixecar-nos a l'alçada de les circumstàncies, aportaríem l'esforç que és un deure, a la causa del nostre país i posaríem una mica més d'espiritualitat a la nostra vida.

Tenim un ideal, tenim una gran arma. La nostra joventut no pot desoir la veu de la pròpia vida. "Sigues tu mateix. Tu i no altre" ha dit Emerson. Sols, a base d'aquesta singularització, hom pot fer bé a la resta. Siguem nosaltres mateixos, sigui Catalunya sola, ben bé ella mateixa, per l'enaltiment dels altres pobles de la terra. Sigui la nostra joventut ella mateixa i no una còpia o una identicitat d'altra. Només així podrà col·laborar amb altres joventuts per la causa de la humanitat.

Joves de Catalunya! ¿És que consentireu que la nostra pàtria sigui un cementiri permanent, on s'hi colguin tots els valors morals i espirituals de la nostra terra? ¿És que voleu que Catalunya continuï sent una cleda infamant? ¿Cap ideal no ha de presidir la vostra ascensió? ¿Ni un estel que us orienti en aquesta nit difusa? Poseu la flor de la més gran il·lusió a l'alçada dels vostres ulls. Viure sense una gran il·lusió, sense ideals, no val la pena de viure.

Amunt els cors! Joves de Catalunya. Vosaltres els joves, els adolescents gairebé, els qui teniu l'ànima pura, on la malvestat humana no hi ha fet estralls. Aixequem els cors i, com un calze, oferiu-lo a la santa i noble causa de la llibertat de la terra!

Una campanya a favor de la intervenció de la nostra joventut a la vida política, cul-

tural i patriòtica de la nostra terra, és absolutament i urgentment necessària. En diem intervenció, no col·laboració. Volem dir determinar una nova i vertadera vida. No volem dir perllongar el somni letàrgic d'ara, fer perdurable l'atonía d'avui, fer cròniques la inèrcia, l'absència idealista, l'utilitarisme indigne. La joventut d'avui ha de sortir a la palestra per l'honor i per la dignitat de la raça. Les joventuts afiliades a Nosaltres Sols! han d'ocupar l'avançada en aquesta marxa sobre la Catalunya que agonitza. La nostra feina és feina d'iconoclastes. Respectem el passat; però no el seguim. Tot una època s'ha acabat a Catalunya i s'obre damunt del nostre cel, la claror diàfana de la nova albada. Que cadascú dels nostres joves patriotes ocupi el seu lloc, i s'hi faci ferm. La nostra feina és en el silenci, en l'absolut silenci. La nostra tàctica, la intervenció discreta. El nostre mot d'ordre: no recular. La nostra condició moral: la voluntat.

Ve a tomb una admirable ordre del dia de Napoleó, a propòsit d'un granader que, davant de la retirada de les tropes imperials, es va suïcidar de pena: "Saint-Cloud, 22 floreal, any X.-El Primer Cònsol ordena que es publiqui a l'ordre de la Guàrdia: que un soldat deu saber vèncer la melangia, que hi ha tant de valor a saber sofrir amb constància les penes de l'ànima, que restar immoble sota la metralla d'una bateria. Abandonar-se sense resistir, matar-se per sostreure-s'hi, és abandonar el camp de batalla abans d'haver vençut".

Ja ho saben els nostres estimats amics patriotes -ja ho sabeu, germans de l'Havana, que us abandoneu enmig de les grans dificultats de la batalla- ja ho sabeu, patriotes tots, i de tot arreu: no abandonem la nostra bandera, no recularem. Ara és l'hora de multiplicar-nos i preparar-nos per a l'assalt final. En el futur ens espera la nostra victòria. Tinguem fe. "Senyor ministre" diu un dels més perfectes personatges de "Poil Civil" de Tristan Bernard-, "un dia vindrà que amenaces de pau s'assenyalaran a l'horitzó. Nosaltres no estarem a punt". En aquesta batalla en pro d'un idealisme nacional, els patriotes separatistes hi hem d'ocupar el primer lloc. Tot el que és nacional, és nostre. Podem repetir com altres nacionalistes afirmen. No! No tot és podrit en aquesta Dinamarca mediterrània nostra. Tenim fe en la joventut que puja, creiem en les noves generacions d'adolescents que s'allisten sota les banderes de la pàtria. Són una esperança! Malmetre-les, seria un crim contra la pàtria i contra la humanitat. Per la pàtria sigueu, oh joves de Catalunya! Ardits, esperançats. Que us mogui una gran fe. Que la vostra sang xarboti per una gran inquietud. Que tots vosaltres vibreu pel gran i noble ideal de Catalunya lliure i independent; al servei de la llibertat de tots els homes i de tots els pobles.

No cantem més Els Segadors, que avui ja són un rèquiem. Cantem-lo, emplenats de joia, quan el primer jove aviador es llanci a l'inconegut del firmament. Salutem, llavors, amb el nostre himne nacional, el primer Roland Garros de la nostra Catalunya, en marxa a la llibertat definitiva. Descobrim-nos davant de la tomba del primer soldat inconegut, mort per la pàtria. Llavors, sí, cantem Els Segadors. Llavors voldrà dir que hem trencat les pròpies cadenes i les cadenes amb què l'enemic ens té subjugats.

Joventut! Tu ets l'esperança i ets la llibertat! Ω

Vaig començar a estudiar català

per trobar feina

per anar a comprar

perquè visca a Catalunya

perquè els meus fills aprenguin

Benvolgut amic, benvolguda amiga,

Des de l'ADAC (Ateneu d'Acció Cultural) t'informem que amb la col·laboració de diverses entitats civiques i polítiques estem duent a terme una campanya per la Normalització Lingüística al nostre país, ja que estem preocupats pel retrocés de l'ús social de la llengua catalana en general. I la vila de Salt n'és un exemple clar. Sovint, inconscientment, ens dirigim directament en castellà a aquelles persones que ens pensem que no dominen el català i això els causa un problema perquè no tenen ocasió de practicar-lo. La funció dels comerciants i botiguers en aquesta tasca és primordial, ja que teniu un contacte molt directe amb la població. És per això que us demanem que col·laboreu en aquesta campanya.

Sisplau, adreça't en català als teus clients.

El futur del català és cosa de tots, i també dels botiguers.

Totes les persones que l'estan aprenent ens ho agrairan.

Fem del català una llengua d'acollida

Cordialment,

adac

Tu que ets d'aquí, em parles en català?

amb el suport de LA PLATAFORMA PER LA LLENGUA

Sal, febrer de 2003

Salamanca entre altres vergonyes

Quan un català és un desvergonyit només és un «pocavergonya». En el cas d'un espanyol desvergonyit, però, el seu refranyer assegura que de vergonya no en té gens ni mica. Per això la seva tradició popular els titlla de «sinvergüenzas». Paral·lelament, el Diccionario de la Lengua Española, en la seva vint-i-unena edició publicada per la Real Academia Española, defineix així els desvergonyits: «Pícaro, bribón. Dícese de las personas que cometen actos ilegales en provecho propio, o que incurren en inmoralidades». De fet, Ramon Pérez de Ayala, un escriptor asturià del segle XIX, engaltà sense embuts que: «Los españoles tenemos para hacernos perdonar del resto del mundo cuatro vergüenzas: los borbones, la intolerancia religiosa, los pronunciamientos y la viruela». I és que la verola és va desencadenar, a partir de l'arribada a Amèrica dels europeus, un contagi especialment mortífer entre les comunitats precolombines, les quals no havien desenvolupat anticossos per afrontar-la.

La República Francesa i el Regne d'Espanya, però, diuen no s'avergonyir-se de la crueltat dels seus exploradors i conquistadors. I presenten aquests genocides com a promotors de gestes que han civilitzat les comunitats precoloniales que subjugaren. «A la corona espanyola li hauria de fer vergonya una cosa que s'anomena extermini. La celebració del 12 d'Octubre com el Día de la Raza és la representació més clara de la repressió a la qual som sotmesos, i que no admetem perquè som persones» manifesta Zóximo Hernández, indi nàhuat de Mèxic (El Triangle, 18-11-02). Acceptar que a partir del 1492 es produeix un genocidi a gran escala, és acceptar que part de la història dels castellans ha girat entorn la destrucció i la mort. Qui no ho sap ho pressenteix. I és que la Hispanidad és una festa macabra. En aquest sentit, Iorgos Konstantinou, dibuixant grec afincat al Berguedà, contempla amb estupor que ni el partit governant a Espanya s'avergonyeixi dels crims del seu passat ni el de l'oposició es penedeixi d'haver finançat assassins: «I al mateix temps que (Madrid) dona suport a la independència del poble bosnià nega fastiguejada el dret a fer un referèndum sobre l'autodeterminació del poble basc» (El Triangle, 12-8-02). Al costat d'aquestes barbaritats, el retorn de la documentació catalana segrestada a Salamanca ha de ser vista per molts espanyols com una anècdota irrellevant. I, consegüentment, no han dubtat des del passat dimecres 5 de febrer de 2003 a exposar una part d'aquest material espoliat.

Mentre l'Estat espanyol involuciona en molts aspectes de la vida democràtica, en els darrers anys s'han produït gestos responsables que demostren que la dinàmica del planeta opta per la sensatesa. En aquesta línia, la Sud-Àfrica de Nelson Mandela va crear el 1996, després de 350 anys de segregació racial, una comissió presidida per l'arquebisbe Desmond Tutu per tal d'investigar els crims de l'apartheid. Elisabet II del Regne Unit ha anunciat darrerament una gira pels territoris de l'antic imperi britànic amb l'objecte de demanar perdó per les atrocitats colonials que s'hi van cometre. En cercles propers als governs nord-americà i australià també es parla d'engegar iniciatives a favor de la dignificació de les cultures ameríndies i aborígenes respectivament. Per aquest motiu, en la inauguració dels Jocs Olímpics d'Hivern de 2002 es van fer servir les cinc llengües autòctones de Utah (Estats Units). Un altre exemple ha estat el cas d'alguns col·lectius jueus indemnitzats pel govern alemany a conseqüència del nazisme. Mai és tard quan es tracta de condemnar i adoptar actituds reparadores. Encara que sigui de forma simbòlica, és un pas en ferm per no deixar dubtes sobre qui han estat les víctimes i qui els seus botxins: «Nunca es tarde si la dicha llega», apunta una dita espanyola. Ω

QUIM GIBERT, ENSENYANT

Ibarra: cal deixar fora del Congrés als Nacionalistes

El president de la Comunitat autònoma d'Extremadura, Juan Carlos Rodríguez Ibarra (PSOE), va proposar dimarts a populars i socialistes, "partits majoritaris a Espanya", reformar la llei electoral per deixar fora del Congrés del Diputats les forces Nacionalistes, al considerar-los un "element retardador" per l'estat de les autonomies. El president extremeny va fer aquestes declaracions en un acte de celebració del vintè aniversari de l'Estatut extremeny, on va titllar els nacionalistes de "deslleials". Ibarra va dir que era inconcebible que CiU tingués el doble d'escons que IU quan aquests tenen més vots, quan tothom sap que Catalunya, pel nombre d'habitants, té menys representació al Parlament del què li toca per habitants.

El diputat català Joan Ridao va afirmar que l'espanyolisme d'Ibarra "sintonitza" plenament amb el del PP. Davant la pregunta feta per periodistes a Maragall sobre les declaracions d'Ibarra, el líder del PSC va dir: "són coses d'en Juan Carlos, no en feu cas", llavors de qui hem de fer cas?

Comentaris

Una altra sortida de les que ens té acostumats aquest senyor. Hauria de començar a pensar amb la dimissió igual que el seu amic Jiménez de Parga ja que no tenen vergonya. Si vol no votem a Catalunya i a veure si es capaç de sobreviure unes generals el PSOE sense els vots que treu el PSC a Catalunya. Segur que el que volen és que només es pugui presentar el PSC, així segur que guanyen i poden tornar a entrar

a robar com van fer quan manaven. El que és inconcebible és que els haguem de mantenir i encara és queixin. Posem peatges a Extremadura? què us sembla?

PP i PSOE son les dues cares d'una mateixa moneda.

Veieu com no ens volen? els hi fem nosa. Com que és així, doncs anem-nos-en!. Darrera aquesta bravata anticonstitucional de l'Ibarra hi ha un sentiment molt estès tant per les dretes com per les esquerres espanyoles. Només ens volen com si fóssim un país colonitzat per ells, sotmesos i obedients, alimentant-los i sense fer soroll. I això serà sempre així mentre estem lligats a ells. Dons fora lligams i jo reclamaria al nostre país la lluita política per l'aplicació del dret d'autodeterminació dels pobles, uns polítics agosarats i valents que tinguin el coratge de reconstituir l'Estat Català. Mentre no siguem lliures i sobirans, continuarem engolint gripaus. Recuperem el nostre passat revisquem la història que com a nació lliure vàrem tenir, i així els nostres veïns ens respectaran i ens tornaran a tenir com amics. Per uns Països Catalans nació i estat d'Europa!

Amb un parell de collons!!

Es clar que si, home!!

Diguem no al colonialisme feixista-ecspanyol!!

Deixem-los ben despullats davant del món i de tothom!!

Via Fora!! Ω

Ornitologia

Amics, els ornitòlegs de Catalunya necessitem el vostre suport. Anualment anellem milers d'ocells amb unes anelles que porten un remitent imposat de Spain, amb la inscripció de Madrid.

Properament es celebrarà una assemblea de L'ICO Institut Català d'Ornitologia, on la majoria dels seus membres intentarem sol·licitar formalment que d'una vegada per totes facin cas de les nostres reivindicacions i es creïn anelles amb un remitent en català.

Es per això que us demanem que recolzeu la nostra sol·licitud tot entrant a www.anelles.org i enviant un formulari per deixar constància del veritable sentiment social de la nostra terra. No trigareu més de 5 segons i per nosaltres pot suposar seguir anellant ocells, que es el que ens agrada, però aquesta vegada si, amb anelles catalanes.

Us agraïrem que reenvieu aquests e-mail a tots aquells que sapiguen que tenen una sensibilitat per aquestes causes que ens afecten a tots. Gràcies per la vostra col·laboració.

Us adjuntem el nostre manifest de reivindicació.

Catalunya: un remitent propi

La proposta d'utilitzar un remitent català ha estat motiu de debat durant molt temps en

l'àmbit de l'anellament científic d'ocells, però mai no se n'ha fet ressò en l'escenari d'una Assemblea General de l'ICO o de l'antic GCA. Ara es posa en marxa una iniciativa per tal de fer realitat aquesta voluntat.

Els sondejos previs indiquen que el sentir majoritari és clarament favorable al remitent català.

Per tal de deixar constància d'aquest desig, i per posar en marxa els mecanismes administratius que condueixin al nou remitent, fa falta el compromís de tots nosaltres. No hi ha cap impediment legal perquè l'anellament a Catalunya adopti un remitent propi.

La veu dels socis i sòcies de l'ICO, d'una banda, ha de servir per definir les vies de consecució d'aquest objectiu, que han de ser recollides per la Junta Directiva. El suport d'altres persones no necessàriament vinculades a l'ICO és igualment important, per tal com pot revelar que, més enllà del debat tècnic, l'afer té un interès ciutadà.

Per això, tothom qui comparteixi aquest ideal és convidat a manifestar-ho mitjançant el formulari disponible a <http://www.anelles.org>, i a difondre'l dins i fora del seu entorn, per tal d'aconseguir el suport més ampli possible. Ω

cat@anelles.org

Realpolitik, si us plau.

La guerra amb Estats islàmics pot provocar inestabilitat (carnisseries contra occidentals, minories, cristians, etc. en països tocats per l'integrisme islàmic com Indonèsia, Nigèria, etc., rèpliques per la coalició occidental, agudització de la situació a Palestina...).

I això si els integristes i companyia no tenen bombes químiques o bacteriològiques.

Fa temps em quedí un xic bocabadat, estava fullejant una revista sobre temes del "més enllà", la revista era del mes d'abril del 2001, i en un article anunciaven alguns esdeveniments

molt forts, que s'estan acomplint: un atemptat terrorista de dimensions apocalíptiques, una guerra inesperada amb la participació de l'estat espanyol, una ensorrada econòmica important, possibles fets que facin trontollar la monarquia i la constitució espanyola, la possible independència d'Euskadi, un cas important de corrupció que pot costar molt al govern del PP; molt s'està acomplint!: atemptat als USA, imminent començament de la guerra, implicació de l'Estat espanyol, corrupció per cas Gercartera. La història continua avançant.

Estem en un moment clau,

serà potser el moment que bascos i catalans tornem a posar seriosament les nostres reivindicacions sobre la taula, o tornarem a perdre un altre tren, com tantes vegades ens ha passat. Avui per una ràdio, hi havia una tertúlia animada, on els espanyolistes enraonaven sobre una notícia que acaba de saltar a la premsa britànica: Tony Blair ja ha dit que en 18 dies solucionarà definitivament el tema de Gibraltar, i ho ha fet unilateralment. La política internacional es mou a marxes forçades, ens cal un rearmament moral, social i organitzatiu, car del que isca ara vivi-

rem molts anys. Si sobrevivim, és clar...

Si fóssem pronordamericans, això debilitaria indirectament Madrid, perquè Washington tindria una alternativa pronordamericana factible a l'actual status quo d'un Estat espanyol centralista i formalment proianqui, si bé no pas quant a propaganda quotidiana (sentiment difús dels mitjans espanyols/espanyolistes), però sí quant a realpolitik general.

Però com els nacionalismes perifèrics van amarats d'antiamericanisme, és clar que Washington ha de donar suport per

passiva a Madrid, de la mateixa manera que Madrid dóna suport per passiva a Washington, és a dir, no pas per fervor, però sí per realpolitik.

Ara no som pas a la postguerra. La postguerra i la Guerra Freda i Franco ja passaren. Som en una altra situació totalment distinta a la qual molts encara no s'han adaptat perquè no s'han molestat a analitzar-la amb realisme. No tenim massa marge de maniobra ara, però sí podem millorar les nostres perspectives de futur, cosa que, evidentment, amb antiamericanismes no farem.

Cat.

Amb quin imperi ens quedem: Espanyol o ianki? (Per a iankiestrategs)"

Esquerranós: Llegiu aquest article aparegut al "Periódico" del 2/1/2003...

L'ANY QUE COMENÇA // ACTIVACIÓ D'UNA ALTRA FORMA DE GUERRA FREDA

Els EUA van un pas més enllà en la seva voluntat imperial

• Mals vents per al dret internacional i molta feina per als adversaris de la globalització liberal

IGNACIO RAMONET

DIRECTOR DE 'LE MONDE DIPLOMATIQUE'

Si alguna cosa caracteritzarà, de manera central, l'any 2003, és la nova voluntat imperial dels Estats Units. El que resulta nou no és el caràcter d'hiperpotència militar única dels EUA; de fet, ja ho eren des de la implosió de la Unió Soviètica el 1991. No, el que resulta tota una novetat és l'arrogància, el menyspreu, el desvergonyiment amb què l'Administració de Bush es dirigeix ara al món. Al llibre Bush en guerra, de converses amb el periodista Bob Woodward, el president afirma: "Els Estats Units estan ara en una posició extraordinària. Som els líders, i un líder ha de tenir la facultat d'actuar". El món es divideix, segons ell, en dos camps: "Els que estan amb els Estats Units, i els que estan amb els terroristes". No hi ha posició neutra possible, o distant. Ningú està fora del joc. I les Nacions Unides no compten, per desgràcia, per a res. Washington es reserva el dret de qualificar —o més aviat de desqualificar— qualsevol adversari. I ha establert per a això una mena d'escalafó que va des dels estats de l'eix del mal (l'Iraq, l'Iran, Corea del Nord) fins als anomenats estats bandits (Síria, Líbia, Somàlia, Cuba, probablement demà la Veneçuela de Chávez i potser el Brasil de Lula, etcètera).

En aquest tauler mundial tampoc hi ha aliats, contràriament al que pensa el famós trio BAB (Blair-Aznar-Berlusconi). Ja que si una cosa ens ensenya la història és que un imperi no té aliats. Només té vassalls. (...)

JM: Contesto per al·lusions, tinc cua de palla ;-), bé, el que ens planteja en la pregunta del títol del teu e-mail és el mateix de sempre, oi?... un article atacant els States i com a conclusió defugir la perversitat intrínscica d'ells i con-

formar-nos amb el conegut imperialisme castellà, a la cap i la fi després de gairebé tres-cents anys ja sabem parlar la seva llengua i només queda un petit pas per a la castellanització absoluta, escolta!!!, no seràs un agent del CESID, o com es digui ara, infiltrat?... ep no te'n pugis per les parets que és broma;-), bé, ja se que el que diu n'Ignacio Ramonet, és el que t'agrada sentir, però digue'm, utilitzes a l'ultracobí director del diari ultrafrancofrancès "le monde diplomatique" com la teva única font?... o lleixes alguna altra cosa?... abans de que em responguis fent-me la mateixa pregunta dos aclariments:

1)- vaig deixar de llegir coses d'aquest bon home quan em vaig adonar de que gairebé repetia sempre el mateix fins a l'avorriment, no és l'únic ho he d'admetre, i de fins a quin punt és nefast per a la llibertat dels pobles el model jacobí que ens ve de França, que ell tant idolatra, i que tant de mal fa als nostres compatriotes de la Catalunya Nord.

Esquerrà: Perdona la meua ignorància, si potser t'he recordat vells temps en que intentaves pensar diferent a la majoria perquè creies que no era el millor camí a seguir. Desconec la vida de l'autor, si que conec el diari que dirigeix i et diré que no convergeixo molt amb les coses que hi diuen; però això no vol dir que tot allò que escriu aquest home, o tot allò que sigui publicat en el seu diari sigui una barbaritat. Jo únicament he llegit un article al Periódico que m'ha semblat interessant de contingut i no m'he limitat a valorar d'on havia sortit. Ara m'estàs produint un dubte... Ara en aquestes dates, o en altres, en les que omplim i ens omplen de regals... Tu et quedes amb l'enbolcall o amb el regal

que hi ha a l'interior?

JM: Estàs perdonat, però que no torni a passar, ep!! que és broma, pel que fa a pensar pensen els individus, les majories només repeteixen slogans, pel que fa als embolcalls i els continguts, la retòrica d'aquest home no és més que un embolcall el contingut és que sempre els americans són culpables quan intervenen són uns criminals per intervenir, quan es queden a casa són uns criminals per no haver fet res, repeteixo, l'únic que t'agrada d'aquest suposat contingut, és que diu el que tu vols sentir, raó única per la que li dones crèdit, jo en canvi he llegit altres coses d'aquest mateix autor, darrere aquesta suposada retòrica tant preocupada per les maleses dels anglosaxons s'hi amaga la rancúnia de que la potència dominant no sigui França, com tots els que s'emmirallen en les dèries francofranceses no poden suportar que hi hagi al món altre poder per d'amunt de "la grandeur" de "la France", per tant els articles d'aquest home com la resta del que es publica al diari que dirigeix canten les glòries franceses i traspuen ràbia en contra els USA i els anglosaxons en general, és a dir, en contra d'aquells que impedeixen, segons ells, que França sigui el centre de l'univers i que tothom aprengui a parlar francès.

JM: ...i 2)- com sempre planteja preguntes, mig exigeixes respostes, però no et compromets, tu ens dius "Quin imperi ens quedem? Espanyol o ianqui, (Per a ianki-estrategues)", be doncs, benvolgut company de llista, en nom dels proanglosaxons et pregunto: "Quin imperi ens quedem? Espanyol o ianki. (Per a anti-ianki-estrategues)", respondràs, et comprometràs en una resposta o llançaràs

pilotes fora i fugiràs d'estudi com fas sempre?

Esquerrà: Jo tinc clar que estic en contra de qualsevol imperi: ni castellà, ni americà, ni rus, ni català tan sols. Mai es pot ser imperialista, perquè per causaefecte l'imperialisme provoca feixisme doncs és un autoritarisme per si mateix. Així, si em preguntes...

>"Quin imperi ens quedem? Espanyol o ianki. (Per a anti-ianki->estrategues)"

La meua resposta és: Amb cap.

JM: És a dir ni blanc ni negre sinó tot el contrari, una argumentació molt correcta políticament, però en cap cas una resposta útil, en cap cas una resposta pràctica, en cap cas una resposta que ens condueixi enlloc, tenim un imperialisme castellà que porta segles dominant-nos, hi estàs d'acord?... bé jo crec que si, i també crec que no ens el traurem del damunt sense suports internacionals sòlids, és clar que el meu objectiu és la independència del meu país, no se quin és el teu d'objectiu, potser és per això que no entenc els teus postulats...

Gam: Ja... això és fugir d'estudi, fer trampes. No val. Perquè tu has donat 2 termes per a triar, i no val res més.

Esquerrà: i tu? No fuges d'estudi...què me'n dius?

JM: Fillet de Déu jo no fujo d'estudi, ja he dit manta vegades que l'única manera en que podem deixar d'estar sota el domini dels castellans i de deixar de formar part del seu imperi és amb l'ajut d'una potència davant la que els castellans hagin de cedir i que el meu parer és

que la potència que avui per avui pot fer aquest paper són els EEUU, altra cosa és que els EEUU ho vulguin, però el que si que és clar és que sense el seu vist-i-plau i amb l'oposició afe-rrissada dels francesos podem fer volar coloms com ho fas tu, però res d'útil, és per això que com algú altre més d'aquesta llista crec que els USA són l'aliat que ens interessaria tenir.

M.: És per això que l'Aznar porta tant de temps que no para de fer reverències al Bush?

R.: I tu què trobes? (Jo imagín l'Aznar en petit comitè dient quelcom com açò: "Si hay que ir a hacerle cuatro reverencias, se va, es mi trabajo").

L'Estat espanyol ni entrà en les dues guerres mundials perquè sap que després d'una guerra vénen les independències (i les revolucions), i molt especialment si es perd. Per res del món vol perdre les colònies. De què viurien, llavors? Els tocava treballar i tot!!

Senzillament intolerable!! (Treballar ells, uns "hidalgos" i "grandes de España": un "deshonor").

Ellos sí que en saben de viure de rondalles ben contades, i no pas els nostres esquerranets globalitzats (franciscans esgarriats per les males companyies).

Gam: Jo prefereixo, un milió de vegades, que dic un milió, un trilió de vegades!, passaport americà a espanyol. No deus tenir tu la síndrome d'Estocolm?

R.: No sols la d'Estocolm, sinó també la de Peter Pan i potser la d'en Zèlig. Fa el de sempre, fugir d'estudi i excuses de mal pagador i d'adolescent

immadur permanent, incapaç d'aprendre de l'experiència històrica. Entaforat en l'adolescència permanent, incapaç d'evolucionar devers la realitat, l'amic Oriol, no es planteja la realitat (no li agrada, perquè és dura, i aleshores fuig cap a móns idíl·lics i solidaritats internacionals llunyanes i, per tant, més còmodes).

I, tanmateix, pretén parlar de política, que és cosa de la dura realitat o, cas contrari, sols pot ésser un seguit de pelóns mentals somiatruites (als quals ell és tan afeccionat, com tota la nostra idíl·lica "mundo ilusion" parc temàtic- extrema esquerra de bar del rotllo).

Si el seu constant "leitmotiv" és l'antiamericanisme (un Imperi que avui per avui no és el nostre enemic principal -ni ho ha estat mai- i que és l'únic salconduït possible en "realpolitik" per a deslliurar-nos del genocidi espanyol cap a on caminem indefectiblement), això vol dir que, de fet, treballa per al genocidi espanyol perquè, en fer encara més dolent del que és l'"alternativa ianqui" (l'única que tenim: no gaire probable donats els indis de les prades independentistes que sovint tenim, però sí l'única possible en estratègia global), aquesta "troupe" de suposades mares tereses de calcuta roges (Eterno Socorro Rojo Cuatribarrado?), que volen salvar tots els aborígens i països del món abans de salvar el propi (que és molt més costós i compromès i on es veu realment qui és qui, perquè no es troba a 5000 km), aquests, en comptes de dedicar-se a una estratègia realista contra l'ocupació francoespanyola, el que fan és, en realitat, col·laborar amb el genocidi espanyol i, com feien

els kappos jueus dels camps de concentració, dur-nos directament a les cambres de gas. Dit clar i català.

"Els deures envers la Pàtria no admeten ni terme ni mesura" (Ciceró) "L'audàcia sense judici és perillosa, i el judici sense audàcia, inútil" (Gustave Le Bon) "Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure coma tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut" (Dr. Martí i Julià, 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalana).

Sincerament.

JM: Tot comença amb l'enviament d'un dels antiamericans escrits que l'amic esquerrà sol enviar on preguntava "Quin imperi ens quedem? Espanyol o ianqui (Per a ianqui-estrategs)", després de les rèpliques, amb la seva coherència habitual fa volar coloms dient si fa no fa: "jo no em quedo amb cap", resposta tramposa i habitual d'ell, ja que en cap moment diu això ni en la pregunta, ni en el missatge original, ni ho diu el text per ell enviat, si més no jo no he pogut, ni és pot deduir que el pensament de l'autor, projacobí i antianglosaxó, vagi en aquesta direcció. Aleshores si ens centrem en l'esquerrana pregunta: "Quin imperi ens quedem? Espanyol o ianqui (Per a ianqui-estrategs)", davant aquesta disjuntiva, és clar que trio els ianquis, si per circumstàncies de l'esdevenidor, fora del nostre control, i/o la nostra incapacitat de fer res de bo impedeixen que

en el futur el meu país pugui assolir la independència i els nostres descendents puguin dur a la butxaca un passaport veritablement seu, doncs que com a mínim es vegin lliures de l'obligació de dur-ne un d'espanyol, això pel que fa a aquesta qüestió, pel que fa a llengua i altres aspectes penso si fa no fa el mateix.

R.: Home, d'entrada una cosa és evident: els que ens estan exterminant no són els ianquis, sinó els espanyols (jo més aviat diria que els estem deixant que ens exterminin: fos molt més escaient, realista i just). Per tant, els EUA no ens són una amenaça directa com a catalans, mentre que aPPaÑa ens espanya.

Ò.: Aquest copestic prou d'acord amb el que dius: s'ha de ser pragmàtic i egoista! Això no vol dir que ens hagi de semblar bé el que passa al món, ni que hàgim d'estar "cecs", però hem de tenir les nostres prioritats, i la nostra primera (i, per ara, única) prioritat hauria de ser aconseguir uns PPCC independents.

R.: És que estem morint-nos!. I aquests de l'extrema esquerra fan igual que fan els blavers, creen una cortina de fum fictícia per tapar els que ens estan assassinant: els caníbals i negrers espanyolistes. Els blavers utilitzen l'anticatalanisme i aquests l'antiamericanisme, i així els espanyols se'n surten sempre com als bons de la pel·lícula. No sé si alguns són infiltrats al servei d'Espanya, perquè la superficialitat més inepta i l'estupidesa hi és general, però en tot cas els fan molt requetebé la feina, i pareix que de franc, a més a més. Ja és ser ben rucs.

Els espanyols sempre cerquen enemics pràctics, segons sectors: als valencians o mallorquins els ofereixen els catalanistes (que fan de jueus des que els van foragitar i ja no els en queden) com a "enemic interior", i a la nostra esquerra els forneixen els anglosaxons com a "enemic exterior" (tot allò del protestantisme i la perversa Albion, Gibraltar inclòs). Això és conductisme de masses i dur sentit d'Estat per viure de les colònies i del tràfic d'esclaus catalans (esclaus mentals i espirituals sobretot). Llegint "Roots" (del Kunta Kinte) t'adones que el sistema és bàsicament el mateix.

Jo no dic pas que siguem insensibles al dolor que hi ha a tot arreu, també el provocat pels EUA o els anglosaxons, per suposat, que no deu ser poc. Però no caiguem tan innocentment en els paranys ideològics i propagandístics de l'espanyolisme, sis plau. La croada antiianqui dels esquerranosos compulsius és realment quintacolumnista tal com ells la plantegen: són més antiianquis que antiespanyols i més antiianquis que catalans. I això els retrata com a quintacolumna ideològica real de l'espanyolisme, i això en uns moments decisius en què estem nacionalment a la UVI.

Per tot això i molt més, quan puc, no els en deix passar ni una. No pas perquè vulgui ser agressiu, ni autoritari i cerca raons, sinó perquè ens hi juguem massa, i és menester ser-ne una mica conscients. Una mica responsables front a tan monstruosa desídia i frivolitat. L'independentisme català fa prou que és una casa de barrets sense amo, i cal ficar-hi una miqueta d'ordre. Senzillament. Jo crec que està clar, oi? Ω

Impunitat policial avalada pel PP

La setmana passada el ministre de l'Interior de l'estat espanyol, Ángel Acebes, anunciava denúncies contra qui denunciï tortures als detinguts de "Egunkaria". Aquestes declaracions es van dur a terme després de que Martxelo Otamendi, director del diari censurat, denunciés tortures per part de la Guardia Civil i va demanar suport mediàtic per què "no podem viure a EuskalHerria com si estiguéssim a l'època de Pinochet".

Òbviament els partits democràtics (PNV, EA, ...) han demanat una compareixença al Parlament d'Acebes i del director de la Guardia Civil per tal d'aclarir la situació.

Altres cops, el govern "democràtic" d'Aznar ens mostra les seves cartes:

- Els dirigents d'"Egunkaria" són detinguts per suposada col·laboració amb banda armada.

- La Guardia Civil no pot ser ni denunciada per suposats maltractaments.

Quins drets té la Guardia Civil que no tinguin els dirigents d'"Egunkaria" o qualsevol ciutadà?

Respostes

El que han de fer els afectats es denunciar judicialment a la Guardia Civil, després d'haver-se fet un reconeixement mèdic que certifiqui les seqüeles dels maltractaments.

Jo no entraré en si hi va haver tortures o no. Tots sabem que això es diu sovint en casos en què no va ésser cert, però això no treu que estiguem davant d'un acte típic d'una república bananera. On haguéssim arribat si el PP no hagués criticat dia i nit els GAL? què vol aquesta gent? Que sigui impossible tornar a detectar aquests casos.

I mentrestant hem d'aguantar dia i nit comentaris que diuen que tots els que no som nacionalistes espanyols som terroristes. Fa dos dies la Rosa Díez ho va dir ben clar: "encara que no premi el botó qui mata és l'Arzallus". I sabeu per què

el PNB no denuncia aquests casos de difamació? (fins i tot han comparat ERC amb terroristes!) Per què totes les denúncies reboten als tribunals. Diuen que és una opinió política i que no hi poden interferir. I se'ls en refot que els telediàrios les escampin nit i dia. ¿I ara si que l'admetran? ¡Quins collons!

Què vol dir, tots sabem? Que potser tu estàs millor informada i saps el que passa als calabossos de la guàrdia civil?

El que si que hauriem de saber tots és que amb la nova llei antiterrorista et poden detenir i tenir-te 5 dies incomunicat. El que passa mentre estàs

retinguda no ho sap ningú més que els detinguts.

Ara que han denunciat les tortures els directius de Egunkaria ha sortit a la llum, que passa doncs amb les tortures de l'altre gent? perquè Egunkaria si i presos sense força dins el mon periodístic no se'n fa ressò?

Ja ho trobo bé que gràcies a Egunkaria la gent se'n adoni, però una mica més de suport als altres presos! Ω

QUE ENS DEIXIN EN PAU
EGUNKARIA AURRE-
RA, ASKATU, QUEREJETA
MAFIOSO

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGUEU DE L'ESPANYA NEGRA: ANYS 1555-1556

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

E les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric home valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1555: L'Emperador dona el vistiplau a separar Nàpols i Sicília de la incumbència del Consell d'Aragó, a fi de donar-hi poder a l'aristocràcia castellana (o, escadusserament, catalana, però sols si és proimperial). Anys abans havien fet el mateix amb Navarra i no diguem amb Ameríndia. Tanmateix Sardenya continua dins el Consell d'Aragó (no hi tenen cap pretext perquè sempre n'havia estat part integrant directa des que fou conquerida definitivament feia més d'un segle, després de més d'un segle de combats).

Punta alcista dels preus a Ciutat de Mallorca.

Les ordinacions municipals adopten mesures coercitives per abaixar els alts salaris dels jornalers valencians.

Fra Toribio de Benavente escriu a l'emperador i li aconsella la mesura racista de no permetre als indis de tenir cavalls, a fi de mantenir la superioritat militar castellana en Amèrica.

FELIPE II

"BLOODY MARY"

Felip I roman 14 mesos en Anglaterra, després d'haver-s'hi casat l'any anterior amb la reina anglesa: un casori purament polític. Odiat pels anglesos, teixeix la seva política imperialista i imperial, si bé indiferent tant a la seva nova esposa com

als interessos d'Anglaterra. Obliga Maria -que està molt enamorada d'ell- a declarar la guerra a França, amb el resultat de la pèrdua de la darrera possessió continental anglesa, Calais. La reina Tudor, de 39 anys (10 anys major que Felipe), és eixorca i està prou malalta i no li darà cap fill. Felip l'humilia públicament tot mantenint nombroses relacions amb prostitutes i cortesanes.

El Parlament anglès vota el retorn al Catolicisme Romà.

Calví continua governant Ginebra i rodalies. Les comunitats calvinistes, dirigides pel mateix Calví, s'uniformitzen organitzativament.

JOAN CALVÍ

JULI III

29-3-1555: Mor l'escandalós Papa renaixentista Juli III. A la seva mort el seu més famós amant, Innocenzo, qui havia estat nomenat cardenal amb molts poders, queda lliure del seu obligat lligam carnal als 23 anys, però aleshores es veu contínuament implicat en estrups (heterosexuals), violències i homicidis. Sols és mollament penalitzat -com sol passar amb els d'alta condició- i acabarà soterrat amb el seu amant el Papa.

4-1555: Ràpid cónclave que elegeix com a nou Papa un altre italià -per suposat- nat a Montepulciano, Marcel II, el qual dura sols tres setmanes.

23-5-1555: Elecció del napolità Gian Pietro Caraffa com a nou Papa (Pau IV), un altre italià de les riques famílies italianes.

1555-1559: Papat de Pau IV, antihabsburguista profrancès i antiprotestant fanàtic. És el primer Papa que activa reformes dins l'Església Romana.

17-7-1555: Butlla "Cum nimis absurdum" de Pau IV, la qual proclama oficialment els jueus com a "homicides de Crist", base oficial de l'antisemitisme catòlic que tants fruits podrits donarà al llarg de la Història (Antisemitisme, antiprotestantisme i anticatalanisme solen anar molt units al llarg de la Història).

25-9-1555: Dieta imperial d'Augsburg, que proclama la

"Pau perpètua" amb la consagració jurídica del Cisme religiós i la llibertat religiosa al Reich en un sentit cesarista, segons el principi aristocràtic i feudal de "Cujus regio, hujus religio" (segons el príncep, la religió oficial).

25-10-1555: Primer acte de la doble abdicació de Carlos I/Karl V, de 55 anys, a la gran sala del castell de Brussel·les, davant els diputats de les 17 províncies borgonyones (Flandes i Borgonya) i dels cavallers de l'ordre del Toisó d'Or i ambaixadors i representats europeus, fa hereu Felipe dels Estats borgonyons.

Abdicació de l'Emperador Carles.

Abans-1556: El gran científic valencià Jeroni Munyoç torna a València, on ocupa càrrecs de catedràtic d'Hebreu i de Matemàtiques, fins al 1578.

16-1-1556: Felipe II/Felip I s'esdevé també rei dels regnes hispànics, itàlics i Amèrica, per abdicació de son pare l'emperador, el qual és potser el darrer rei a parlar català a les Corts Generals catalanoaragoneses. Felipe hereta un deute públic de 37 milions de ducats. Per no voler prosseguir la política inflacionista, decideix declarar la 1ª fallida econòmica de l'Imperi.

17-1-1556: Felipe confirma privilegis de franqueses de Mallorca però amb restriccions.

15-2-1556: Treva o Pau de Vaucelles entre Henry II de França i l'emperador Karl, la qual reconeix l'avantatge francès, tot cedint-li Savoia i el Piemont.

21-3-1556. Cranmer, acusat d'heretgia, mor cremat a la foguera, a Oxford, perquè es nega a retractar-se. La reina Mary I, "Bloody Mary", a imitació del seu estimat Felipe, anirà executant protestants i opositors fins a vora 300 cremats en la foguera..

CRANMER.

1556: Frederic Furió i Ceriol, un valencià, al seu "Diàlec de la Bonhomia", defensa la Bíblia en català front als teòlegs castellans, contraris a les Bibles en llengües vulgars vives, a fi de mantenir els pobles dominats en la ignorància i l'esclavatge espiritual i polític.

Pere Joan Nunyes descriu a Zurita la repressió anticultural de la Contrareforma i la posició de l'integrista Joan Salaia, rector de l'Estudi General de València, així: "querrían que nadie se aficionase a estas letras humanas, por los peligros, como ellos pretenden que en ellas hay...".

Valeri Fuster escriu a València la poesia renaixentista, de tall ben modern, "La cric-crac".

Queda prohibit tot comerç amb Ameríndia per a qual-sevol dels regnes confederats dels Habsburg, excepte per a Castella. També per a la Confederació catalanoaragonesa que en va sufragar la descoberta.

Instruccions per a reescriure la Història i assentar el domini sobre els amerindis: no fer cap ús del mot "conquesta" en referir-s'hi, a fi que sembli que el domini castellà és de tota la vida: "...se excuse esta palabra conquista y en su lugar se usen las de pacificación y población...". L'Imperio, sempre sorrut i expert a amagar els crims comesos, i a esborrar-ne les proves i petges i la memòria històrica popular a fi d'autolegitimar-se.

Mor l'integrista basc, fidel servidor de l'hispanopapisme, Iñaki de Loiola (1491-1556), autor de frases com aquesta:

"Devem estar sempre disposats a creure que el que ens pareix blanc és en realitat negre, si la jerarquia de l'Església així ho decideix".

"Nuevo Testamento" d'Enzinas.

2-9-1556: Reial Cèdula que prohibeix explícitament la impressió de llibres sobre Ameríndia, a fi d'amagar-ne la descoberta catalana i drets derivats així com el brutal genocidi castellà contra els indígenes.

2-9-1556: L'Emperador Carlos abdica en son germà menor Ferdinand els Estats austríacs i el títol de Kaiser. Tot seguit surt de Gant amb un estol de 56 naus amb ses germanes Maria i Elionor i un seguici de 150 personalitats. Una esquadra anglesa enviada per Maria Tudor -cosina seva i esposa de son fill i hereu- li ret honors.

28-9-1556: L'estol imperial arriba a Laredo (Cantàbria)

Darreries-1556-principis 1557: El seguici de l'Emperador recorre Castella. A Jarandilla rep moltes personalitats entre les quals el seu amic Francesc de Borja. Per fer més curt el trajecte és dut en una cadira feta d'un arcó sobre els muscles de fornits indígenes

CARLOS I El Cèsar jubilat arriba a Jarandilla.

9-10-1556: Reial Cèdula que ordena als oficials reials dels ports americans de "reconèixer" (escorcollar) tots els llibres que arriben en vaixells i no deixar-ne passar cap dels prohibits.

EL DUC D'ALBA

1556-1558: Després de consultar teòlegs a tomb si és lícit guerrear contra el Papa (els de Lovaina i Melchor Cano diuen que sí), el duc d'Alba acaba envaint els Estats pontificis. Tot Itàlia, tret de Venècia i Savoia, queda sota influència espanyola.

1556-1559: Formació del Consell d'Itàlia, amb les possessions a Milà, primerament sotmeses al Consell de Castella, i Sicília i Nàpols, arrabassades del control del Consell d'Aragó.

1556-1564: Regnat de Ferran I d'Àustria, mira per mantenir la pau religiosa.

1556-1605: Regnat d'Akbar. Apogeu del nou imperi mogal musulmà (Afganistan-Delhi). Akbar, nét de Babur, setè successor directe de Tamerlan, realitza una nova invasió a gran escala d'Afganistan i nord de l'Índia fins a Bengala. La majoria de la població civil no era pas musulmana, però hi ha un clima general de tolerància religiosa.

Massa sovint els catalans som poc empàtics, poc expressius, quan la situació de racisme espanyol que sovint bombardeja ideològicament la gent pertot recomana exactament tot el contrari. A molts els resulta difícil saber expressar i comunicar emocions positives i contundents lliurement, com l'afecte o la llibertat (no frívola). Es tracta d'una misèria més derivada del racionalisme mecanicista del secularisme ortodox que ens trepana el cervell (i que sembla que beu midó), una misèria que ens fa molt mal perquè l'empatia i l'expressivitat són armes absolutament bàsiques en el tracte humà i sovint hi ha catalans que hi són uns subdesenvolupats de cartrópedra.

Un bon antídote podria ser aquest poema, que malgrat d'haver estat escrit en l'època de la Inquisició -però de texts anteriors-, sembla d'una frescor primigènia, quasi dadaista, i que ens fa imaginar com era la joia -segons fama reconeguda des d'antic, "la joia dels catalans"- entre els nostres ciutadans nacionalment lliures, sense els actuals complexos, acartonaments resaberuts i d'altres antipàtics tics suïcides i eutanàsics.

Es tracta d'una poesia del Corpus de Romeu i Figueras. Ens ha arribat de miracle: un exemplar d'un full volander imprès a València l'any 1556, servat a l'Arxiu de la Ciutat de Barcelona.

De l'autor, Valeri Fuster, sols sabem el que ens diu el plec únic: que va fer "les presents cobles noves de "La cric crach" -ço vol dir, que n'hi havia unes anteriors, populars-, juntament ab altres cansons molt gratioses per prechs d'alguns amichs y amigues".

LA CRIC-CRAC

*La cric-crac,
la cric-quera.*

En aquell gran temps passat,
quan io, trist, jovenet era,
de fet me posí a servir
una molt gentil donzella,
la cric crac.

I per ser tan imprudent
tots me deien taravella,
mas io, foll perdut d'amor,
de totes coses me reia,
la cric crac.

Féra'm un saio papal
i unes calces ab braguella;
Posí'm un gonet vermell
i al col una gran esquella,
la cric crac.

Un gipó, repunt faldat,
i una gran capa ab trepella,
escarpins emblanquinats
i un barret de gironella,
la cric crac.

Fiu-li après, per 'namorar-la,
una dolça musiquella
de trompins i cornicorns
i rabevets de Godella,
la cric crac.

I flautes i tamborets
i veus de gran meravella.
La traidora, que açò véu,
tost i prest fon en piquella,
la cric crac.

Io, que la viu enclavada,
diguí-li: -"Mate't febreuella."
Ella, no curant de més
cantà'm tal cançó novella,
la cric crac.

-"Janot, si et voldràs casar,
no em deixes, puix só tan bella."
Io diguí: -"Per cert que em plau
de ser-te espós, Martinella,
la cric crac.

"Però cert que tinc gran por
d'entrar dins de Cornuella."
Ella tost me respongué:
-"Molts honrats honren àquella,
la cric crac.

"I vós, Janot, que l'honràsseu,
no us seria perduella."
Io diguí: "Faça's, sus, doncs,
que trumfe la caramella."

*La cric crac,
la cric-quera.*

Valeri Fuster (...València 1556) Ω

LA S.I.D.A.

PEL DOCTOR RYKE GEERD HAMER, COLONIA

Pròleg.

La revista científica alemanya *raum&zeit*, de Munich, que des de la verificació de la Llei de Ferro del Càncer a Viena, en desembre del 1988, per la gran autoritat de la cancerologia austríaca Professor Jörg Birkmayer, ha publicat varis articles respecte dels descobriments del Doctor Hamer, considerat com un dels científics més interessants de la nostra època, li dona dos cops la paraula en la seva edició d'octubre-novembre del 1989 (nº 42).

En un primer article, el Doctor Hamer col·loca de nou a la S.I.D.A. dins del marc del seu sistema ontogenètic dels microbis, bacteries i virus, i respon a la pregunta Per què es mor de la S.I.D.A.? A aquest article li segueix una discussió científica entre el Doctor Hamer i el degà de la Facultat de Medicina de Düsseldorf, el Professor Pfitzer, metge i biòleg, que es una autoritat en la R.F.A. en matèria de citopatologia i histopatologia.

Com pot matar el diagnòstic de la S.I.D.A.

Si existeix algú que des de un principi hagi vist en la S.I.D.A. una gegantina impostura científica, aquest és, sens lloc a dubtes, el Doctor Hamer. Encara que per raons diferents a les del Doctor Duesberg. Pel Doctor Hamer, tota malaltia s'inicia en el psiquisme. Però, a l'igual que el professor Duesberg, es quedà perplex davant lo absurd dels arguments adelantats pel professor Gallo en defensa de la seva hipòtesi de la S.I.D.A.. Després d'haver exposat les seves tesis, el Doctor Hamer descriu dos casos impressionants de persones que fins el moment havien gaudit de bona salut, i a qui s'arrossegà cap a l'antesala de la mort amb el diagnòstic de la S.I.D.A.. Aquestes persones tingueren la sort de travelar amb el llibre del Doctor Hamer Fonament d'una Nova Medicina. *raum&zeit* ha informat en diverses ocasions respecte del Doctor Hamer, en qui veiem un dels més interessants científics de la nostra època, en:

* «Els Focus de Hamer», *raum&zeit* nº 36, publicat de nou;

* «Escàndol científic respecte dels Focus de Hamer» *raum&zeit* nº 40, i

* «Només els peixos morts es deixen endur per la corrent», també aparegut en *raum&zeit* nº 40.

Vet aquí l'exposició que fa el Doctor Hamer respecte de la S.I.D.A.:

Les darreres edicions de la revista científica *raum&zeit* han presentat als lectors suficient quantitat de documents i fets. Que em dispensin de repetir ara aquests coneixements introductoris, i em permetin entrar de ple en matèria.

El 1987, quan la campanya de pànic de la S.I.D.A., perfectament orquestrada, es trobava en ple apogeu, jo escrivia en el llibre Fonaments d'una Nova Medicina que la S.I.D.A. era la major estafa del

segle. I ho feia per varies raons... sent la més important d'elles el descobriment de la Llei de Ferro del Càncer, és a dir, la correlació sistemàtica entre malaltia física i causa psico-cerebral. El principal argument contra les teories que afirmen que la S.I.D.A. és una malaltia autònoma es basa en el sistema ontogenètic dels tumors i el sistema ontogenètic dels microbis (fongs, bacteries ó virus) que es dedueix d'això.

Fem una breu recapitulació: Tal com han demostrat les meves investigacions empíriques, dutes actualment sobre més d'onze mil pacients, és absolutament inconcebible que un virus pernicios, l'objectiu del qual és, per així dir, la destrucció de les defenses de l'organisme, pugui actuar independentment dels processos psíquics i cerebrals, casi «in vitro».

La Llei de Ferro del Càncer enuncia que tota malaltia -i no ja únicament el càncer- és desencadenada per un S.D.H. (Síndrome Dirk Hamer). És a dir, per un xoc conflictual biològic molt específic que, de forma instantània, impacta simultàniament en el cervell i en l'organisme creant un Focus de Hamer, visible en l'escàner, en el centre de control cerebral que representa a l'òrgan afectat, i creant alteracions, tumors, etc. en l'òrgan corresponent.

El sistema ontogenètic dels tumors descobert per mi el 1987, ordena totes les malalties canceroses i equivalents en funció de la capa embrionària (endoderm, mesoderm, ectoderm) de la qual provenen, i que es forma en les primeres setmanes del desenvolupament de l'embrió.

Per raons ontogenètiques, a cadascuna d'aquestes capes embrionàries li correspon una zona específica del cervell, un cert tipus de temàtica conflictual així com una estructura histològica ben definida.

El sistema ontogenètic dels microbis els classifica en funció de les tres capes embrionàries, de la qual cosa es dedueix:

1. que els microbis arcaics, és a dir, els fongs i les micobacteries, són d'incumbència del endoderm i, fins un cert punt, del mesoderm cerebelós, però únicament en tot cas en allò que concerneix als òrgans governats pel tronc cerebral (bulb raquídi, pont, mesencèfal i cerebel).

2. que tots els microbis vells, a saber, les bacteries, són d'incumbència del mesoderm i de tots els òrgans que el constitueixen, i

3. que els microbis joves, a saber, els virus, -que per a parlar amb propietat no són veritables microbis, és a dir, sers vius-, són competència exclusiva de l'ectoderm, pels òrgans governats pel còrtex cerebral pròpiament esmentat.

Endoderm Focus de Hamer en el tronc cerebral

Càncer adenomatos (tumor: proliferació de teixit).

Mesoderm a) Focus de Hamer en el cerebel

Càncer compacte (tumor: proliferació de teixit)

b) Focus de Hamer en la medulla cerebral

Càncer necròtic (tumor: destrucció de teixit)

Ectoderm Focus de Hamer en el còrtex cerebral

Càncer ulcerós epitelial (tumor: destrucció de teixit)

En aquest context competent significa que cada grup de microbis no tracta més que amb grups determinats d'òrgans, derivats d'una mateixa capa embrionària. L'única excepció a aquesta regla és la zona limítrof dels òrgans mesodèrmics governats pel cerebel, que són tractats tant per fongs paràsits i micobacteries (principalment) com per les bacteries (en menor grau), que normalment són competència dels òrgans de la capa embrionària mitja (mesoderm) governats per la medulla cerebral.

El moment a partir del qual els microbis poden treballar no és, com erròniament havíem cregut fins ara, funció de factors externs sinó més aviat quelcom determinat pel ordinador que és el nostre cervell.

I alhora que pels microbis l'«objecte a tractar» no és fortuït sinó exactament determinat per la història del desenvolupament embrionari per a cada grup de microbis (exceptuant el cavalcament observat anteriorment), el moment en que els escombriaires reben l'autorització per a entrar en feina no és fortuït sinó determinat amb precisió, en funció del sistema ontogenètic, per l'ordinador que és el nostre cervell: es tracta sempre de l'inici de la fase de solució del conflicte, és a dir, de la fase de curació.

Els microbis, als que sempre havíem pres com a malvats enemics, exercit d'adversaris temibles intentant esclafar-nos, i als que en conseqüència era precís eliminar a qualsevol cost, es descobreixen

ara com els nostres millors amics, valuosos auxiliars, escombriaires i restauradors benefactors del nostre organisme. Només comencen a treballar quan el nostre organisme els dona l'ordre concreta, des del cervell. I aquesta ordre sempre li és notificada pel cervell en el moment just en el que s'inicia la fase de curació, quan l'organisme, passant de la inervació simpàtica a la inervació parasimpàtica, entra en una fase de vagotonia (curació) permanent.

El caràcter bifàsic de les malalties.

Fins ara la medicina moderna imaginava conèixer un miler de malalties, repartides més o menys meitat i meitat entre malalties fredes, com el càncer ó per exemple l'angina de pit, l'esclerosi de plaques, la insuficiència renal, la diabetis, etc., i malalties calentes, com per exemple el reumatisme articular, la glomèrul-nefritis, la leucèmia, l'infart de miocardi, les malalties infeccioses, etc. En les malalties fredes, els microbis ens apareixien sempre com apatògens, és a dir, desactivats, en tant que els trobavem en plena virulència en les malalties calentes, amb la qual cosa imaginàvem sempre que ells invadien ó atacaven un òrgan.

Pensàvem doncs que era necessari mobilitzar a qualsevol preu l'armada defensiva del nostre organisme, reforçar el sistema immunitari contra l'armada temible dels invasors, contra els microbis ó contra les cèl·lules canceroses que cercaven destruir-nos. Era una idea completament falsa. Hem de començar la nostra Nova Medicina pel principi, des de zero!

En l'esquema fonamental que segueix, tota malaltia comporta dues fases:

* Primera fase. La fase de conflicte actiu amb simpaticotonia durable. Al·l'inici d'aquesta fase de simpaticotonia durable sempre existeix una Síndrome Dirk Hamer. Abans aquestes primeres fases eren considerades com a malalties fredes, autònomes, cosa que no eren. Malgrat que durant aquesta fase simpaticotònica es considera deficient al sistema immunitari, en aquesta no trobavem activitat microbiana, és a dir, que els microbis eren considerats apatògens, i per tant inofensius.

* Segona fase. La fase de conflicte resolt amb vagotonia durable. Al principi d'aquesta fase de vagotonia durable sempre està la solució del conflicte. Abans aques-

tes segones fases eren sempre considerades com malalties calentes autònomes, cosa que no eren. Encara que durant aquesta segona fase el sistema immunitari sembla funcionar a ple rendiment (febres, leucocitosis, etc.), els microbis no es sentien en absolut incomodats i continuaven alegrement muntant-se la seva bauxa. Els mateixos microbis als que abans s'havia classificat com apatògens es convertien de sobte en patògens ó extremadament virulents, és a dir, microbis de naturalesa maligna.

En realitat, les malalties d'una sola fase no existeixen. Senzillament s'havia oblidat -ó no havíem tingut en compte- la qüestió complementària. Vet aquí per què la nostra medicina al complet era totalment falsa. La Nova Medicina no reconeix més que malalties amb dues fases, a saber, una primera fase (freda) i una segona fase (calenta). Aquest esquema fonamental és vàlid per a les tres capes embrionàries, i per a les malalties dels òrgans derivats d'aquests.

Aquesta concepció té una inestimable avantatge per damunt de la medicina clàssica: la Nova Medicina es pot demostrar sense errades i reproduir rigorosament en el triple nivell psíquic, cerebral i orgànic. En una paraula: és precisa, exacta per sí mateixa. No necessita hipòtesi de recolzament com la medicina antiquada, que no podia donar un passa sense aquestes crosses i sense les quals fa temps que hauria estat ja desemmascada. Per exemple, les hipòtesis relatives a les cèl·lules canceroses malignes que circulen en la sang arterial. Malgrat que ningú ha pogut observar-les mai, es considera que es disseminen per via arterial cap a altres òrgans per a fundar noves colònies, tumors-fill, -anomenats metástasi-, d'un càncer preexistent, metamorfoseant-se en ple camí i coneixent pertinentment quin tipus de metamorfosi devien efectuar. Pel contrari, la Nova Medicina obté la seva lògica de si mateixa, prova les coses i obté conclusions sense necessitat d'hipòtesi de recolzament, prohibides en nom de la probitat i seriositat científica.

Imaginem-nos als microbis com a obrers de tres classes:

* Els que tenen per missió enretirar les deixalles (escombriaires). Per exemple, el *Mycobacterium tuberculosis*, que descomposa els tumors intestinals (de la capa embrionària interna, el

endoderm) durant la fase de curació.

* Els que actuen com nivelladors de terreny, encarregats de cobrir els cràters, per exemple, els virus, la missió dels quals consisteix en omplir les pèrdues de substància produïdes en un teixit per les ulceracions. Només podem trobar úlceres i virus durant la fase de curació, y això únicament en els òrgans de la capa embrionària exterior (ectoderm), governada pel còrtex cerebral.

* Les bacteries, que tracten únicament amb òrgans deteriorats (necrosats, osteolisats) de la capa embrionària mitja (mesoderm), i tan sols durant la fase de curació consecutiva a la solució del conflicte. Podrien ser comparades a bulldozers que treuen les runes per a que es pugui construir una nova casa, és a dir, per a que l'organisme pugui reconstruir-se sobre una base sòlida.

Així doncs, el nostre organisme fa una crida als seus amics els microbis per a reparar, és a dir, per a desenrunar, omplir o anivellar els tumors, necrosis o úlceres que s'han produït durant la fase conflictual activa. Quelcom semblant a la revisió tècnica de posada a punt que s'aconsella als automobilistes.

Què queda del sistema immunitari?

Només els fets, amb exclusió de suposat sistema. En efecte, el sistema immunitari, tal com es concebia fins ara, no existeix! Naturalment, allò que existeixen són les sero-reaccions, les variacions de la fórmula hematològica, les modificacions de la hematopoiesi, etc. Però, si els microbis no fossin ja un exèrcit d'enemics, sinó un exèrcit d'aliats, controlats i dirigits sistemàticament per l'organisme en tant que simbiotes, què ens quedaria del suposat sistema immunitari? Un exèrcit de cèl·lules mortals, de cèl·lules devoradores, de limfocits T, etc. recolzada per un escamot de sero-reaccions? El sistema immunitari, en el sentit que se li ha volgut donar fins ara, simplement no ha existit mai!

Però aleshores, quin paper juga la S.I.D.A. en tot això?

Que el lector em perdoni per aquesta extensa introducció o aducció al tema pròpiament esmentat, però era completament necessària per a comprendre allò que segueix. Crec que ara estarà en posició de captar el moll del problema, és a dir, l'essència de la pseudo-malaltia de la S.I.D.A. Espero que al final d'aquest capítol podrà entendre també que aquesta pseudo-malaltia no fou, parlant amb propietat, més que una impostura comesa per Gallo i els seus companys, és a dir, per algunes esferes socials que imaginaren aquest enginyer mitjà, legitimat per un bluff científic, per a edificar un poder brutal, amb base mèdica, que els permetés desempallegar-se de

sectors indesitjables. El lector es quedarà estupefacte de constatar que es així de simple i lògic, i que funciona a la perfecció. Això si, només és possible a condició que la premsa -els media- siguin emmordassats, acceptant sense una crítica seriosa aquest projecte d'embrutiment global, de la mateixa manera que ho fan amb el càncer!

En el cas de la S.I.D.A., allò que ens interessa són els virus. El sistema ontogenètic dels microbis ens ha ensenyat que també ells tenen un lloc molt determinat en aquest sistema. La seva competència s'estén a tots els òrgans que es deriven de l'ectoderm (capa embrionària externa), governats pel còrtex cerebral. Hem vist ja que els virus tracten a aquests òrgans únicament durant la fase de curació. Els símptomes concomitants són: vagotonia, generalment la febre, tumefaccions epidèrmiques o mucoses (exceptuant les altres, només les mucoses amb epitelis pavimentosos són afectades per aquestes tumefaccions). Sobra dir que aquests símptomes, que salten a la vista, s'acompanyen naturalment i sense excepció de quantitat de reaccions hematològiques i serològiques.

En allò que concerneix al sistema immunitari, aquesta espècie de noció nebulosa i indefinida, aplicada per a tot i indiscriminadament tant en la fase activa del conflicte com en la de resolució, tant en allò que fa al càncer, sarcomes i leucèmia sense distinció, com en totes les malalties infeccioses, cal dir que a la ignorància total que regnava fins el moment a propòsit de la naturalesa i essència de les malalties, li corresponia també una incapacitat total d'apreciar i classificar correctament el gran nombre de fets i símptomes en el terreny serològic i hematològic.

El virus HIV, si és que existeix, ha estat batejat virus de la deficiència immunitària per aquells que el descobriren, Gallo i companys. Con això es donava a entendre, sobre tot, que aquells que resultaven afectats per aquesta epidèmia mortal de la S.I.D.A. sucumbien finalment a la caquexia i a una pammieoptosis, és a dir, que no podien ja produir sang. Ara bé, aquest mateix procés el trobem en el càncer d'òs, ó més concretament, en el càncer anostòsic, és a dir, en les osteolisis del sistema esquelètic (forats de gruyere), que venen sempre acompanyat de pammieoptosis (anèmia) i el conflicte del qual ad hoc és, segons la localització del sector de l'esquelet afectat, un conflicte de desvalorització de si mateix específic. La curació d'aquest tipus de conflicte de desvalorització de si mateix duria a la reconstitució de la calç en la osteolisi (recalcificació) amb els símptomes corresponents a la leucèmia.

Quant un malalt de la S.I.D.A., contra tota expectativa, arriba a

revaloritzar-se, la medicina clàssica surt del foc per a caure en les brases, i canvia el seu cavall borni per un de cec, sometent al convalescent a una cura mortal de quimio-pseudoteràpia. És així com, de una ó altra manera, s'acaba amb ell.

Els fets científics i pseudocientífics relatius a la S.I.D.A.

Per a completar l'exposició necessària tornar a estendre'm a fons sobre innombrables arguments contra la S.I.D.A. formulats en els darrers bons articles d'aquesta revista. Davant la manca d'espai tan sols relacionaré alguns que em semblen importants, i un que em sembla extremadament important.

1. Ningú ha observat mai els símptomes obligats que serien d'esperar després d'una de les anomenades infeccions virales HIV, tals com les que es produeixen habitualment en el xarampió ó en la rubèola.

2. En els pacients amb S.I.D.A. no es troba mai el virus HIV.

3. Els principals limfocits implicats en la Síndrome d'Immuno-deficiència Adquirida-S.I.D.A. serien els limfocits T. Així doncs, tan sols n'hi hauria un de cada 10.000 que hagués fagocitat un fragment del virus, un virus del que no s'ha trobat cap fragment complet en cap pacient de S.I.D.A.. Qui cerca doncs el 10.000è limfocit T? Qui l'identifica? Són el pur producte d'una imaginació desenfrenada.

4. Es molt estrany allò que el professor Duesberg explicava en el n° 39 de raum&zeit, a saber, que des de 1984 el virus HIV havia estat reconegut pel Ministeri de Salut dels Estats Units com causant de la S.I.D.A., i que la patent de la S.I.D.A. havia estat dipositada i homologada abans fins i tot que s'hagués publicat el primer estudi americà sobre la S.I.D.A.. Qui tenia tanta pressa, i qui s'amagava això? Per què la premsa en la seva totalitat s'ha apuntat al carro sense el menor esperit crític?

5. Partint que no existeixen símptomes específics de la S.I.D.A., queda obert el camí al diagnòstic mèdic arbitrari. Si un pacient no és seropositiu, però presenta, per exemple, un càncer, un reumatisme articular, un sarcoma, una neumònia, si té diarrea, pateix demència, micosis, tuberculosi, febre, una erupció per herpes, tota classe de símptomes neurològics ó de deficiències, tot va bé, no hi ha de què preocupar-se, donat que són malalties corrents completament normals, segons les concepcions vigents fins el moment. Però n'hi ha prou que aquesta mateixa persona sigui seropositiva per a que tots aquests símptomes es converteixin de sobte en la S.I.D.A. Hi cabria fins i tot dir que són metastasi de S.I.D.A., missatgeres de la mort ràpida i atroc de l'infortunat pacient amb

S.I.D.A.. Per suposat, els metges a favor de l'eutanàsia els hi donen al condemnat a mort el benefici de la xeringueta elèctrica (donat que de qualsevol forma no hi ha res a fer per ell ja que la S.I.D.A. és mortal).

6. És igualment molt estrany que la S.I.D.A., que es suposa és una malaltia viral, tingui un comportament totalment diferent de totes les altres malalties virals. En efecte, sempre s'ha admès que aquestes han quedat vençudes si el test d'anticossos és positiu.

7. Però, el fet més estrany de tots, que tots els investigadors han mencionat com de passada encara que sense incitar a cap d'ells a treure la menor conseqüència és que: només es converteix en víctima de la S.I.D.A. qui sap que és seropositiu ó creu ser-ho!

No resulta estrany que ningú s'hagi posat encara a estudiar més a fons aquest fenomen, que és malgrat tot absolutament sorprenent? Coneixem en efecte poblacions senceres a les que no els hi succeeix res malgrat resultar en un 100% seropositives. I encara que seropositius, els ximpançès, que són moneies antropoides, no presenten mai el menor símptoma susceptible de semblar-se a la S.I.D.A.

El psiquisme ha de jugar doncs un paper important en aquest assumpte.

Efectivament, si la gent només cau espectacularment malalta si se'ls diu que són seropositius, és que ha arribat el moment de ser conscient d'allò que li succeeix al psiquisme d'un pacient que es veu confrontat a un diagnòstic aniquilador que és: en un 50% mortal!

Són els nostres metges tan insensibles, que ni un sols s'hagin adonat fins ara d'allò que succeeix en un pacient quant se li confronta brutalment a un diagnòstic així de fulminant? En efecte, el pacient ignora que tot això no és més que una mistificació, una impostura fomentada amb un objectiu molt determinat per certs ambients. El desgraciat s'ho pren al peu de la lletra, tant més quant que tota la posada en escena és efectuada per especialistes de forma completament professional.

Dos exemples: La millor il·lustració l'aporten dos exemples trets de la vida mateixa:

Primer cas. Un guarda forestal retirat que, a títol privat, tenia cura del vedat de cacera d'un fabricant, tingué un conflicte típic de contrarietat territorial, amb ocasió d'una querella mantinguda amb l'arquitecte del fabricant respecte del pavelló de cacera, a la cura del qual estava el guarda forestal. Una cop resolt el conflicte, el guarda, durant la fase de curació, desenvolupà la obligada hepatitis. Tenia febre, casi 38,5, els seus valors hepàtics eren alts, i fou hospitalitzat. Tingueren cura de l'hepatitis. La febre remeté aviat, i les

constants hepàtiques tornaren a la normalitat després d'algunes setmanes. Fins aquí, es tracta d'un cas perfectament normal.

Desgraciadament, els conscienciadors doctors li havien practicat també un test sanguini per a la detecció de la S.I.D.A. I li sortí positiu. El professor acudí escapat a la capçalera del seu llit, molt excitat, es plantà davant d'ell i li deixà anar solemnement el seu veredicte fatal: Senyor guarda forestal, té vostè la S.I.D.A.

«Vaig rebre la notícia com un cop de maça», explica el vell guarda. Ell, que fins aleshores havia estat el notable més respectat del poble, s'anava a convertir ara en objecte d'escarni popular. El tractarien com a un depravat, ningú tornaria a estrènyer-li la mà ni podria assegurar-se com abans en un cafè. Els llogarrencs, que fins aleshores l'acollien cordialment, li tornarien l'esquena. Tots els seus passeigs anaven a convertir-se per a ell en un malsón: tindria la sensació de passejar entre dos fileres de curiosos. El vell guarda forestal trencà a plorar. El professor s'acomiadà d'ell -això si- sense donar-li la mà, per lo del perill de contagi!

El mateix matí següent era donat d'alta a l'hospital, també òbviament a causa del perill de contagi. El miraven com a una cuca extranya, com si cadascú s'estigués dient: És la darrera persona de qui m'hagués esperat quelcom així!. Ningú li estengué la mà al acomiadar-se, el professor estava massa ocupat per atendre'l, i presentà les seves excuses.

En la seva llar, la seva esposa feu gala de major comprensió, això sí, aconsellant-li malgrat tot que no toqués als fills ni als nens petits, perquè no es sap com es transmet la malaltia.

Dos dies després fou citat pel seu metge de capçalera, una doctora que li parlà a boca de canó de la seva malaltia mortal, de la que havia estat advertida directament per la clínica. «Senyor guarda forestal», començà ella, «hem de parlar ara de la mort. Jo no l'abandonaré, i obtindrà de mi totes les medicines que li facilitaràn la mort». El pobre vell guarda al que, dos dies abans, el diagnòstic del metge havia ja tombat pel terra, començà a caure ara per un abisme sense fons.

Durant quasi dues setmanes, el guarda forestal fou víctima del pànic. Aprimà, la qual cosa immediatament fou atribuït a un símptoma típic de la S.I.D.A. Després, la seva germana li donà a llegir el meu llibre: Fonament d'una Nova Medicina, en el qual es pot veure que tot el pànic desencadenat a propòsit de la S.I.D.A. no és més que una infame mentida. Això li donà molt d'ànim!

Immediatament recuperà la seva anterior gana, tornà a dormir com abans, a tenir les mans calentes. Em trucà per telèfon i es convencé que allò que li havien fet

creure era realment una falòrnia. Es va fer fer un escàner cerebral, i quant, dues setmanes més tard, vingué a veure'm a Gratz, vaig poder deslliurar-li de tota retxillera de por.

Li vaig aconsellar que no abandonés els seus controls per a que no sospitessin que qüestionava els dogmes sagrats de la medicina. En lloc d'això, podria somriure's cara a cara dels seus congèneres, burlant-se interiorment de la seva ignorància. Sé que és lo suficientment llest per fer-ho així.

Segon cas. Després haver-se sotmès a una prova voluntària, un agent d'assegurances, company sense història d'una parella homosexual, resulta ser seropositiu. El seu amic era negatiu! Fins aleshores encara no havia entreposat amb un veritable problema, l'univers era per a ell un lloc tranquil. Però aquest mateix dia es sentí sepultat sota una allau de conflictes. Fou ingressat allí mateix en la secció d'aïllament d'un gran hospital. Ningú tornà a tocar-lo. El seu amic continuà amb ell durant els primers moments però acabà abandonant-lo. Sap molt bé en quin moment desenvolupà una Síndrome Dirk Hamer: l'havien examinat de cap a peus amb guants aïllants, sense trobar-li res. Malgrat això, les proves detectaven que en la seva sang existien anticossos anti-VIH, i que el resultat era positiu. Els dos metges prosseguiren incansablement els seus exàmens. Finalment, un d'ells descobrí en la zona interna de la planta del peu dret una taca fungiforme, l'assenyalà amb el dit amb aires d'entès, i digué: Vet aquí, un sarcoma de Kaposi! Després els dos doctors examinaren de nou a fons el seu penis. En el tercer intent acabaren per trobar una esquerdada minúscula, de entre un i dos mil·límetres.

Ah!, exclamà l'altre doctor, ja ha assolit el penis! El pacient comentà que aleshores es sentí caure en un pou sense fons, tenia la sensació d'haver quedat empestat, de haver-ho perdut tot, la seva professió, els seus amics, el sentiment de la seva vàlua. Es sentia particularment desvaloritzat en el pla sexual. A partir d'aquest moment, i malgrat les radiacions de cobalt a que el sotmetien contra els malvats virus VIH, fou desenvolupant un melanoma a partir del peu dret, símptoma d'un conflicte d'impurificació. Les taques de melanoma blau fosc feren també la seva aparició en el penis, coll, i a continuació en l'altre peu.

Estaven doncs en lo cert els metges? Al contrari, allò que feren fou precipitar a aquest home, perfectament sa, cap a un conflicte d'impuresa, tal com es pot constatar en l'escàner cerebral sobre el tall del seu cerebel (encara actiu). Al mateix temps, i després del seu Síndrome Dirk Hamer, el pacient experimentava una impotència cada cop més pronunciada. Tots els càncers que foren successivament fent la seva aparició -el melanoma generalitzat, les metàstasis òssies, les metàstasis de càncer bronquial, corresponents als conflictes ad hoc, anaven sent catalogades com metàstasis canceroses de la S.I.D.A.. Finalment l'informaren que ja no hi havia teràpia per ell i l'enviaren a casa seva, a morir.

Perdè pes ràpidament i fou víctima d'un pànic total. Aparentment tenia vida per a tan sols unes setmanes. Fou aleshores quant just a temps, pel que sembla - rebé el meu llibre Fonament d'una Nova Medicina. Descobrí que la S.I.D.A. és la major estafa del segle, la qual cosa li semblà plausible, clar i evident. Des d'aleshores començà de

nou a menjar, dorm, ha engreixat de nou i el melanoma ha deixat d'estendre's. Tinc esperances que ho superi, i si ho aconsegueix, els demés podran tenir la seguretat que realment és l'estafa més gran del segle.

El pacient hagués emmalaltit igualment -segons la Llei de Ferro del Càncer- tant si el test hagués donat per errada un resultat falsament positiu, com si realment ho fos. Allò que compta és que ell cregué que era greu i mortal, només això compta.

Si el pacient no s'hagués sotmès de manera voluntària a la prova de la S.I.D.A., no li hagués passat res en vint anys, ja que aleshores gaudia d'una salut perfecta. Això és quelcom que es correspon amb exactitud a totes les observacions que porten efectuades els investigadors: per a emmalaltir de forma manifesta, amb símptomes (presumptament) sòlids de S.I.D.A., és precís saber que s'és seropositiu ó, per lo menys, tenir temors fonamentats de ser-ho!

S'ha de remarcar que, tant en el primer cas com en aquest darrer (després del diagnòstic de S.I.D.A., l'associació feta pel seu entorn: és un homosexual ó un depravat), ha existit una desvalorització de sí mateix i una osteolisi òssia. Els que especulen respecte de la S.I.D.A. relacionen la cosa de la següent manera: la hematopoesi ha resultat afectada (formació de glòbuls sanguinis, principalment en la medulla roja òssia), es tracta per tant d'una malaltia d'immunodeficiència, de S.I.D.A.! Allò que succeeix en realitat és que la desvalorització de sí mateix és la reacció més normal del món davant el fet de ser considerat com un depravat, al que la societat proscriu i que, a més a més, s'encamina de ple a

una mort imminent (completament merescuda!).

Conclusió.

En el marc dels anteriors articles publicats fins el moment en raum&zeit sobre el tema de la S.I.D.A., la mentida de la S.I.D.A. ha estat amplament desenmascarada a nivell teòric. No és únicament una mentida, és una estafa conscient i deliberadament perpetrada per a construir una posició de força.

Jo vaig considerar que la meua missió consistia en examinar més de prop el fet -a dir veritat sobradament conegut- que únicament manifesten símptomes de S.I.D.A. aquells que es creuen seropositius. En general, tots es limiten a donar-se per assabentats del tema sense qüestionar-s'ho. I malgrat tot, es aquí on radica el nus per desfer per a fer esclatar la impostura de la S.I.D.A. És precís trobar una resposta a la pregunta de com s'arriben a produir els símptomes que s'atribueixen a la S.I.D.A. i mercès als quals les persones poden ser, i de fet són, assassinades.

Només la Llei de Ferro del Càncer respon a aquesta pregunta, mitjançant el Sistema Ontogenètic dels Tumors.

Els clínics tenen per costum dir: Però en fi, d'on procedeixen els símptomes? De què moren els malalts? La pràctica de l'eutanàsia està generalitzant-se. I mercès a aquests esgarriosos casos clínics, la premsa impassible pot continuar celebrant aquest horrible frau de la S.I.D.A., potenciant el sacrifici de les víctimes!

Amb tot el meu respecte cap a les refutacions teòriques de la superxeria de la S.I.D.A. (que vaig ser un dels primers en descobrir el 1987), crec que estem en camí de

desenmascarar el conjunt d'aquesta impostura i treure de les seves caselles al sindicat de la S.I.D.A. Aquest és, en efecte, el punt crucial que permet a cada pacient comprendre perfectament fins on s'intenta trencar-lo. És precís explicar amb precisió el mecanisme de la S.I.D.A. Fer que es compregui com el xoc psíquic provocat pels propis metges, pel seu diagnòstic i pronòstic, genera els Focus de Hamer cerebrals, i els pretesos símptomes, de S.I.D.A., en l'òrgan.

Són precisament aquests mateixos científics que refusen fer públiques les veritables relacions de causa i efecte governades per la Llei de Ferro del Càncer, els qui han creat la malaltia d'immunodeficiència que anomenen S.I.D.A., i que s'afanyen ara a redoblar el càncer per a conservar una segona malaltia mortal d'obligació que segueixi assegurant-los el poder.

Que els lectors m'excusin, jo soc un home eminentment pràctic. Certament és molt interessant discutir de la S.I.D.A. mantenint-se en un pla teòric. Però mentrestant, els infortunats continuen sent terroritzats amb la S.I.D.A., i són brutalment assassinats seguint un esquema de S.I.D.A. Les nostres brillants discussions de saló no són de cap ajut per a aquests pobres diables. Hem de fer alguna cosa! Tots estem invitats a mobilitzar-nos, tots som responsables! Aixequem-nos per fi, en el nostre país, i posem fi a aquesta tortura! Ω

Traduït de la publicació LE SIDA.

A.S.A.C. - ASSOCIATION STOP AU CANCER.

B.P. 134.
73001 CHAMBERY CEDEX (ESTAT FRANCÈS).

"Agurtzane Juanena" <ajuanena@kultura.gipuzkoa.net>

Des de l'amor profund al poble i a la llengua

El món de la cultura basca ha rebut amb sorpresa, indignació i dolor l'operació policial portada a terme ahir contra el diari basc "Euskaldunon Egunaria" (únic diari editat íntegrament en euskera), així com els registres de les seues de revistes de la tradició i del prestigi que entre nosaltres tenen Jakin (creada en 1956), Argia (en 1919 amb el nom de Zeru-ko Argia, 1980 amb el seu nom actual) o a la Federació de Ikastoles Basques.

Com a bibliotecària voldria destacar el perfil professional d'una de les persones detingudes, Joan Mari Torrealdei, a qui hem tingut el privilegi de conèixer i tractar. A més de president del Consell d'Administració d'Egunkaria, ha estat director dels setmanaris Jakin i Anaitasuna, i és autor d'obres fonamentals per a la cultura basca del s. XX:

XX. mendeko euskal liburuen katalogoa (Catálogo de los libros vascos del s. XX), 4 vol., 1993-1999

Euskal idazleak, gaur : historia social de la lengua y literatura vascas, 1977 (675 pag.)

Euskal kultura gaur : liburuaren mundua (La cultura vasca, hoy: el mundo del libro), 1997 (736 pag.)

El libro negro del euskera, 1998 (222 pag.)

Aprofito aquest espai per relatar com es produí la detenció: la Guàrdia Civil va irrompre a casa seva de matinada trencant literalment la porta a cops de maça abans que tinguessin temps d'obrir, van realitzar un registre d'unes quatre hores en el seu despatx (mentre la seva dona i els seus fills petits restaven tancat en una habitació) i l'han portat incomunicat a Madrid.

Els detalls sobre la detenció els hem pogut escoltar per la ràdio a la seva dona.

Informació pública rellevant sobre els fets, dades sobre el periòdic, podreu trobar-los en els diaris d'avui. El que he escrit és el que,

com a bibliotecària, us podia explicar. Dir-vos que, en la nostra activitat professional hem estat especialment ben atesos pels mitjans que ara han estat atacats: Egunkaria, Jakin, Agia.

Un poema d'un escriptor vostre, Miquel Martí i Pol, diu:

Parlo de pau en pau, des d'aquests temps

que em toca de viure i de sofrir, des de la meua altura d'home senzill

que creu que la pau és possible, des de l'amor profund al poble i a la llengua

que m'han fet el que sóc i em serveix i m'impulsen

Estic segura que entendreu com ens sentim molts bascos i basques en aquests moments. Esperem la vostra solidaritat per poder dir entre tots i totes: EGUNKARIA, AURRE-RA! Ω

Agurtzane Juanena

CONTINUAN LAS EXPORTACIONES DE ARMAS ESPAÑOLAS A DICTADURAS TERRORISTAS Y GENOCIDAS COMO TURQUIA, QUE LAS UTILIZA PARA ASESINAR NIÑOS Y POBLACION CIVIL KURDA.

SUMINISTRO ESPAÑOL DE 13.000 BOMBAS DE AVIACIÓN AL EJÉRCITO DE TURQUÍA

[El siguiente artículo está tomado de El País (7 de septiembre de 1998).

Txema G. Crespo, Vitoria.

El Gobierno español ha autorizado la venta de más de 13.000 bombas de aviación a las Fuerzas Aéreas de Turquía. Según informaba el periódico turco Hürriyet en la primera página de su edición del pasado 5 de junio, «el encargo que va a hacer a España es de 13.200 unidades de bombas a través de la fábrica de armas española Expal» (...)

SR. AZNAR: ¡BASTA YA DE TERRORISMO! BASTA YA DE PERMITIR EL ASESINATO DE NIÑOS KURDOS PARA FAVORECER AL SUCULENTO NEGOCIO ARMAMENTISTA ESPAÑOL!!

Mirusté: VAYASE, SR. ASNAR

SR. GARZON: LOS TIENE AQUÍ MISMO, TRAFICANDO CON VIDAS HUMANAS, NO HACE FALTA QUE VAYA A PERSEGUIRLOS POR EL MUNDO ENTERO.

EN RESUMEN, EL GOBIERNO ESPAÑOL PROMUEVE LA MUERTE Y LA VIOLENCIA. Ω

PENOSA REFORMA PENITENCIÀRIA

En poques setmanes, el govern espanyol ha tramitat unes inesperades reformes que afecten la legislació penal. El resultat és l'aprovació de la Llei de compliment íntegre de les penes. La nova norma suposarà la modificació de varis articles del Codi Penal, de la llei d'Enjudiciament Criminal... El Partit Popular sembla que s'ha valgut interessadament de la insistent pressió política i de la repulsa popular de l'indesitjat terrorisme com a estratègia emocional per aprovar una llei que fes oblidar a la població la crisi i mala gestió del Prestige.

La precipitada reforma, lluny de concentrar-se únicament en el col·lectiu terrorista, afectarà un cercle més ampli de delinqüents. Així, endureix les penes de determinats supòsits, crea nous delictes i eleva a la categoria de delicte la reincidència en quatre o més faltes consecutives. També dificulta l'accés al tercer grau penitenciari per part dels interns i es redueixen els beneficis penitenciaris. Els immigrants "sense papers" resulten lamentablement afectats ja que, a més de trobar-se en el drama d'il·legalitat, corren el risc d'una dràstica expulsió com a conseqüència de cometre algun delicte menor, per petit que sigui, encara que es realitzi en estat de necessitat. Els regressius canvis de la galdoşa llei, contenen unes mesures penitenciàries, que empitjoraran la prou dolenta realitat de les presons. Fins ara la bona conducta, el treball i la participació en activitats de reeducació i reinserció social eren elements favorables que animaven els interns de cara a reduir l'estada als centres penitenciaris.

La nova llei no consolidarà ni millorarà actituds cíviues. A partir d'ara serà més difícil la tasca socialitzadora i rehabilitadora que la Constitució espanyola preveu per a aquests centres, degut a què l'esforç de millora del reclus esdevindrà inútil. Els educadors socials i psicòlegs de les presons veuran dificultada i possiblement frustrada, llur competència educativa. Tot això pot fer que els funcionaris de les presons esdevinguin mers carcellers, que sotmetin el reclus al càstig i a la disciplina penitenciària, com a mecanisme d'autodefensa.

El poder Judicial no resta indiferent a la dubtosa constitucionalitat de les desencertades disposicions legislatives. Associacions com Judges per la Democràcia i la Unió Progressista de Fiscals, estan en desacord amb els continguts de la llei. Cada vegada són més inviàbles els principis com el d'humanitat de les penes i resocialització. Si a més a més, tenim en compte que el rang superior de la Constitució espanyola obliga a subordinar-li qualsevol altra norma, i que el seu article 25.2 preveu que les penes privatives de llibertat han d'estar orientades a la reeducació i reinserció social, sorprèn l'aprovació d'una norma de rang inferior que posa en entredit l'article esmentat i els principis del dret penal.

L'oportunista mesura pot endurir el cor de la societat i donar l'esquena a un col·lectiu amb dret a noves oportunitats. El desembre del 2002 hi havia 52.307 persones privades de llibertat. A més, com que els interns no restaran indefinidament reclusos, ja que algun dia tornaran a la llibertat, ho faran en pitjors condicions i amb una resocialització inexistente. Ω

RAMON MUNTADA I ARTILES
ADVOCAT

DIARI "EL PUNT", NO US ENTENC

Com a lector i subscriptor de El Punt de ja fa molts anys, no entenc la vostra línia de treball i el tracte que feu a les organitzacions que defensen i denuncien el mateix que dieu vosaltres en les vostres editorials.

Ja fa més d'una setmana i mitja que el grup el qual pertanyo, la Comissió de Normalització Lingüística de l'ADAC, us ha fet saber que, juntament amb 26 entitats del món, polític, sindical i associatiu, ha engegat una campanya d'augment de l'ús social de català en la vila de Salt per part de la gent autòctona com els nouvinguts. Altres mitjans del món de la TV, ràdio i premsa ja s'han interessat pel tema i n'han fet ressò, amb la lògica que si tots fem pinya la cosa pot anar endavant!

Malauradament, vostès encara no n'heu dit res. No sé què espereu? Crec que tot acte que apunti cap a la nor-

malitat de la nostra llengua, que es troba en situació precària, repercuteix positivament en tots els mitjans de comunicació que s'expressen en llengua catalana.

També crec, que vosaltres, com altres mitjans en català com el setmanari Temps, Flaix TV, el Triangle, l'Estel, etc... esteu inclosos en l'eix del mal; sou vistos pels enemics de la nostra llengua com "l'Egunkària catalana". I això vol dir, que pot ser algun dia d'aquests haurem de fer tots pinya perquè no passi el que està passant a Euskal Herria? Ω

Atentament,

Jordi Casals i Fernández
C/ Sta. Clara, 6, 1
17001 Girona

La mala llet de llet Pascual

Com ja sabreu per les notícies, Leche Pascual té tanta mala llet que vol boicotejar als productors de llet catalans. O sigui, que no comprarà ni un sol litre de llet procedent de Catalunya. Per què? Perquè la Generalitat ha criticat la llei que per procediment d'urgència ha tramitat el govern espanyol per equiparar els iogurs pasteuritzats amb els naturals.

Quins interessos tindrà el govern del PP en l'empresa Hermanos Pascual per prendre aquesta decisió, clarament beneficiosa per dita empresa?

Doncs bé, si PASCUAL FA BOICOT A CATALUNYA, CATALUNYA HA DE FER BOICOT ALS PRODUCTES PASCUAL.

PRODUCTES PASCUAL:

- Agua mineral Bezoya
 - Agua del valle de Cardó (hi ha una planta d'embotellament)
 - Zambra
 - Sucs Zumosol
 - Cereals per esmorzar Pascual
 - Llet, nata, biofruits, mantega, postres i desnatats Pascual
 - A més, mejar per animals de companyia: forzacan, Duke, forzacat, Pascan i Pascat
 - I finalment, menjar per bestiar de granja. Ω
- Informació extreta de la pàgina de Leche Pascual:
<http://www.lechepascual.es>

Catòlics, protestants i ortodoxos declaren la Bíblia "llibre de l'any 2003" a Alemanya

Catòlics, protestants i ortodoxos alemanys viuran, durant l'any 2003, diverses iniciatives per tornar a posar en el centre de la vida la Paraula de Déu. Amb l'Any de la Bíblia, que es va obrir oficialment el dia 1 de gener a Dresde, les Esglésies cristianes presents a Alemanya busquen fomentar el redescobriments de la Bíblia i la capacitat de situar-la enmig del debat públic amb la finalitat d'arribar al major nombre possible de persones, fins i tot mitjançant els mitjans de comunicació.

"Buscar i trobar". Aquest és el lema de l'acció conjunta del Consell Ecumènic de les Esglésies Nacionals (ACK), una iniciativa que també es promou a Suïssa, Liechtenstein, Luxemburg i Àustria, entre altres països. "la Bíblia és explosiva per a la nostra vida: per a nosaltres, per a la

sana comprensió de l'home, per a les nostres relacions interpersonals, per a la nostra societat i per a les nostres obligacions futures", va assegurar el president de la Conferència Episcopal Alemanya, Karl Lehmann, durant la presentació de l'Any de la Bíblia.

Per la seva banda, el president del Consell de les Esglésies Evangèliques, Manfred Koch, va destacar que "avui moltes persones són escèptiques davant el que ofereix la tradició cristiana però, per a altres, la mateixa Església és des de la infantesa un lloc segur de vida que porta experiències positives". La cloenda d'aquest Any de la Bíblia a Alemanya està prevista per al proper 28 de desembre, amb una cerimònia ecumènica a la Catedral de Magnúncia. Ω

Capellà

El nou capellà d'una parròquia estava tant nerviós al seu primer sermó que quasi no va poder parlar. Abans del segon sermó, va preguntar al rector com podria fer-ho per relaxar-se. Aquest li va contestar que abans de pujar al púlpit posés una mica de vodka a l'aigua i que després d'uns xarrups sortiria més relaxat. El diumenge següent va posar el consell en pràctica, es va sentir de meravella durant el sermó i, fins i tot, que hagués pogut parlar enmig d'una revolta.

L'endemà, al tornar a la rectoria es va trobar una nota del rector "Estimat pare: M'alegra veure que ha perdut vostè la vergonya de la primera vegada i que segueix els meus consells. Tinc però algunes observacions a fer a la seva missa d'ahir:

1. La propera vegada prengui xarrupets d'aigua amb gotes de vodka, i no el vodka a raig.
2. No posi llimona ni glaçons al copó.
3. El missal no és un posavassos.

4. Al mantell de la Puríssima no pot fer-se servir com a tovalló.
5. Hi ha 10 manaments, no 12.
6. Hi va haver 12 deixebles, no 10.
7. No ens referim a la creu com aquella T grossota.
8. No ens referim a Nostre Senyor Jesucrist i els Apòstols com a "Chus" i els seus col·legues.
9. David va derrotar a Goliat amb una fona i un roc. No li va volar el cul amb TNT.
10. No ens referim a Judes com a aquell cabró de merda.
11. El Sant Pare és un personatge sagrat, no castrat. No ens referim a ell com "El Padrí".
12. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant, no són el papi, el junior i l'aparegut.
13. Judes va vendre a Jesús al Sanedrí, no al Corte Inglés i va ser per 30 monedes d'or, no per mil euros.
14. Finalment, el Faraó va enviar els jueus al desert, no a prendre pel sac. Ω

Atentament: El rector."

GENEALOGIES MALLORQUINES

ELS DESCENDENTS DE LA FAMÍLIA ARBONA, PROPIETARIS, A FORNALUTX DE SA CABANA, (SEGLES XVII-XX)

PER JOAN ANTONI ESTADES DE MONCAIRA I BISBAL
TARJA INVESTIGADOR NUMERO 159 M.C.ARM.

Antoni Joan Arbona (+1618) senyor de l'Alqueria de Monnàber tengué, entre altres i a més del que fou el seu hereu principal JOAN ARBONA, un fill que nomia JORDI. A aquest fill li deixà "Sa Domenega" i el que avui en dia coneixem per "Sa Cabana" o "Ses Cabanes".

El tal Jordi, que havia de morir l'any de la Bèstia o sigui el 1666, es casaria, una primera vegada, amb Elisabeth Canals, molt possiblement de la família d'aquest llinatge afincada a Deià, el 1619 i el 1630 es tornaria casar en segones noces amb Joana Mallol Reinés. Dels dos matrimonis tengué fills.

Jordi Arbona Canals (*1627), fill de la primera muller, tengué "Sa Domenega" i d'ell són descendents els actuals propietaris d'aquesta finca així com també els qui fins ara, ho han estat del Casal de Can Xoroi. Sa Cabana fou per VICENÇ ARBONA MALLOL fill del segon matrimoni; el qual, el 1660, estava casat amb Bonaventura Mallol Arbona de la família que a Tuent era propietària de Can Lleig i que posteriorment, al quedar-se vidu, contrauria noves noces amb el Senyor de Bàltx d'Avall, Pere Antoni Ripoll.

Vicenç Arbona Mallol i la dona Bonaventura Mallol Arbona foren els pares d'un segon, VICENÇ ARBONA MALLOL (+1745) casat amb l'hereva de Can Lleig Antònia Mallol, així com a Sebastià (1753) que continuaria la branca de Sa Cabana.

Dia 7 de desembre de l'any 1758 es casava a l'església de Sóller un fill de Vicenç Arbona i d'Antònia Mallol nomenat Jordi amb una fornalutxenca, Margalida Busquets Mallol de la família de Can Xandre.

SEBASTIÀ ARBONA MALLOL, citat abans, heretaria "Sa Cabana" i havent-li premort el seu primogènit mascle, VICENÇ ARBONA MALLOL (1700-1726), repartí el patrimoni entre els altres dos fills Antoni i Sebastià haguts com el primer de la seva esposa Magdalena Mallol i Borràs. Filles seves eren Magdalena muller del Senyor del Reguer (d'Alaró) Miquel Palou; Margalida esposa de Francesc Ballester; Maria casada amb Jeroni Canals Estades-Prom, de Can Toni Gros i Bona-

ventura.

Antoni Arbona (+1792) deixaria únicament descendència femenina de la seva esposa Caterina Rosalia Mallol dels Abats i Penya de Monnàber. Margalida i Caterina Arbona Mallol dels Abats, mortes respectivament el 1810 i el 1812, eren fadrines mentre que les seves germanes: Magdalena seria la muller de Joan Baptista Busquets-Xandre; Isabela d'Antoni Mallol Arbona de Can Xoroi (el primer batle de Fornalutx) i Maria, la de Josep Bisbal.

La descendència masculina, per consegüent, es continuaria amb el segon SEBASTIÀ ARBONA MALLOL (+1796) que estava casat amb Francisca Ballester.

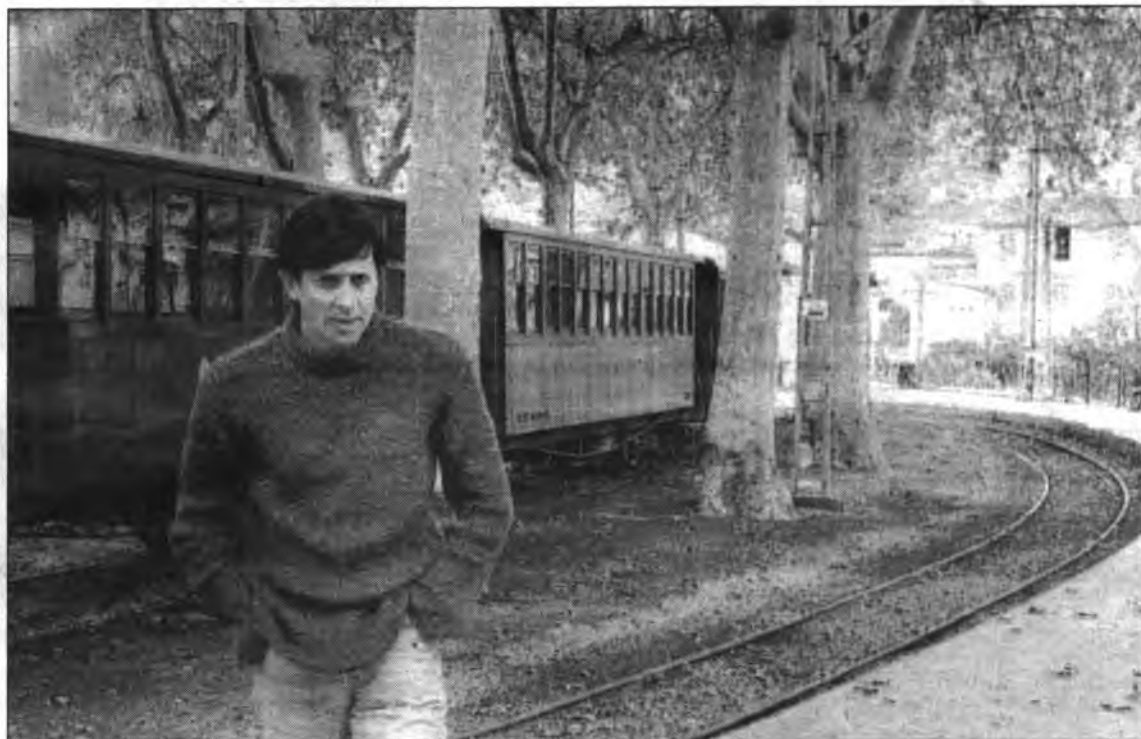
El 14 de maig del 1742 el primer o el segon dels Sebastians Arbona Mallol, de Sa Cabana, entrava a formar part del Consell de l'església de Fornalutx, aleshores filial de la Parròquia de la vila de Sóller juntament amb Josep Bisbal, Joan Pau Borràs, Francesc Mallol dels Abats i Antoni Bonaventura Arbona.

Entre els fills que tingueren Sebastià Arbona Mallol i Francisca Ballester destacarem a Magdalena (+1798) casada amb Damià Deià de Moleta i Sebastià l'hereu de la casa i llinatge.

SEBASTIÀ ARBONA BALLESTER (1730-1826) propietari de Sa Cabana fou un dels consellers de la junta d'obrers de l'església fornalutxenca, allà pels anys 1787 i 1788, amb els senyors Joan Baptista Estades de Moncaira i Penya de Monnàber, Jaume Mallol de Bàltx i Ponç-Pati, Jordi Bisbal i Ballester i Gabriel Busquets-Xandre i Mallol. Casat amb Magdalena Ballester Bisbal (+1820) seria el pare d'un segon SEBASTIÀ ARBONA BALLESTER (el quart Sebastià, propietari de Sa Cabana) i de Magdalena (1789-1869).

Mort, als 75 anys, l'11 de febrer de 1865, Sebastià estava casat amb Margalida Mallol. Li premori sense infants el seu primogènit Sebastià (+3-6-1828) qui hauria estat el tercer Sebastià Arbona Mallol i el cinquè dels propietaris de Sa Cabana d'aquest nom.

Sa Cabana passà, aleshores, al segon fill nomenat Guillem i la casa-posada de Fornalutx

Xavier Mayol i Mundó, president de la Junta de Govern de Ferrocarril de Sóller S.A. "Es tren de Sóller", descendent de Margalida Arbona Fiol, la filla major de Guillem Arbona Mayol, de sa Cabana, el darrer propietari de la finca.

ubicada al carrer

que se coneixia amb el nom de carrer de "sa Lluna" i que fa cantonada amb la del carrer de l'alba dit també "carrer de baix" fou dividida entre aquest i el seu germà petit Josep.

GUILLEM ARBONA MALLOL (1819-1866) sobreviurà a penes un any al seu progenitor. Fou el darrer propietari mascle de Sa Cabana de cognom Arbona. Casat amb Caterina Mallol Ballester (1801-1895) dividí la finca entre les seves filles Margalida i Maria. A aquesta darrera que seria la meva repadrina paterna-materna li deixaria la porció de la casa posada en el poble i que és la que es troba davant Ca n'Arbona o sigui l'edifici de Ses Cases de la Vila de Fornalutx

MARIA ARBONA MALLOL morirà a la finca de Son Llobera de Lluc el 26 de novembre de 1894. Del seu matrimoni celebrat el 1862, amb el propietari d'aquesta possessió de muntanya Joan Solivelles Mestre, el sobreviuriu vuit infants: Bernadi (Fornalutx 1865-Sant Joan 1942 que fou metge), Teresa (1867-1937 la meva senyora-via), Guillem (1869-1950 que seria sacerdot), Joan (1871-1946 qui heretà Son Llobera), Caterina (1875-1927 monja de clausura del Convent de Caputxines com a Sor Maria Lluïsa), Maria (1879-1934 també monja de clausura però del Convent carmelità de les Tereses com a Sor

Maria de Jesús), Margalida (1881-1951) i Antònia (1885-1960 que moriria fadrina) Quatre d'aquests infants vengueren a viure i a morir a Fornalutx, Teresa casada amb Joan Baptista Estades de Moncaira i Bannasser de Massana i Margalida esposa de Vicenç Vicens Estades, alies Trota i dit també Vicenç des Morers, per raó del seu matrimoni; Guillem per haver-hi sigut destinat després de la seva ordenació sacerdotal i Antònia que vengué per a servir el germà capellà qui a més era el seu padrí de fonts.

Mossen GUILLEM SOLIVELLES ARBONA vengué a habitar a Fornalutx poc després de la seva ordenació sacerdotal el 1897. Fou vicari coadjutor de la ja Parròquia de Fornalutx entre 1914 i 1938 i vicari in capite de l'església de Biniraix entre 1938 i 1941. També exercí per uns anys el càrrec de notari eclesiàstic a l'arxiprestat de Sóller. L'oncle Guillem heretà i tingué cura personalment la porció de Sa Cabana que havia tocat a la seva mare; aquesta porció és coneguda per "Sa Cabana des Vicari". En 1948 la traspassà al seu nebot BERNADÍ ESTADES I SOLIVELLES (1901-1956) a qui institueix com hereu en el seu testament. La casa de Fornalutx -no moblada- deixaria en usdefruit a la seva germana Antònia i en propietat al seu fillol Joan Estades de Moncaira i Solivelles o sigui mon

pare; qui, ell, havia nascut precisament a la mateixa finca de "Sa Cabana" a les nou del mati del 31 de gener de 1892 essent batiat el 2 de febrer següent a l'església del poble de Fornalutx pel vicari in capite Mossèn Guillem Busquets Deià, de Can Xandre.

El Senyor Bernadi Estades realitzà millores a la seva finca de "Sa Cabana" entre els anys 1948-1952 que efectuà el mestre marger Miquel Gual Colom de Can Means.

MARGALIDA ARBONA MALLOL - la filla gran de Guillem i Caterina - heretaria de l'altra meitat de Sa Cabana. Casada amb Bartomeu Mallol Busquets - de les famílies de Can Borràs i de Can Xandre de Fornalutx germà major del metge Jaume Antoni + 1935 ben conegut a tota la vall - el seu fill Jaume Antoni Mayol Arbona casat amb Antònia Marqués seria President del "Circulo Sollerense" o "Xiclets". Mori aquest darrer sense descendència el 1919 havent nascut el 1894.

CATALINA MAYOL ARBONA era filla de Margalida i de Bartomeu i fou la que heretà Sa Cabana de sa mare. Es casà amb Joan Mayol Serra, de la família dels Mallol Frapuig o de Capapuig. Ella o els seus hereus vengueren Sa Cabana a Bartomeu Mayol Pons, d'una branca menor dels Mallols dels Abats i més conegut per "l'amo en Bartomeu Ponça"; per la qual cosa

aquesta altra porció de la finca se la coneix com "Sa Cabana d'en Ponça". Renets de Bartomeu Mayol Ponça són els ciclistes fornalutxencs Francesc i Felip Martí Mayol. Descendents de Catalina Mayol Arbona (de Sa Cabana) són els germans Javier i Oscar Mayol Mundó que darrerament s'han fet càrrec del Consell d'Administració de Ferrocarril de Sóller S.A. El seu padri patern l'industrial Joan Mayol i Mayol (*1902), casat amb Margalida Thomas i que fou Cap Local a Sóller de Falange Española a una època que aquest càrrec es trobava separat del de batle, era fill de la tal Catalina.

Magdalena Arbona Mayol esposa de Miquel Castanyer de Can Creueta era germana de Catalina la propietària de Sa Cabana. Emigrà amb el seu marit, una temporada a Puerto Rico. La seva filla Magdalena casaria amb el seu parent Francesc Mayol Trias de Can Borràs. Aquesta Magdalena és per tant la padrina paterna del que ha sigut president del Col·legi d'odontòlegs de Balears Francesc Mayol Castanyer i la repadrina del pintor Marian Mayol Pisà.

La descendència mascle dels Arbona que posseïren Sa Cabana es continuada pels descendents de Josep Arbona Mallol (1822-1881) el tercer fill del segon Sebastià Arbona Ballester. Aquest estava casat amb Antònia Vicens Reinés, de Can Nyegos. El seu fill Sebastià (+1925) espòs de Maria Busquets Solivelles de Can Reió (família a la qual crec que pertany el col·laborador de VEU DE SÓLLER Joan Vicens) emigraria una temporada a Nervers França i retornat a la vall natiua ocuparia el càrrec de tinent batle del seu poble durant la primera guerra europea. Tengué dos fills Josep i Llorenç. El primer 1887-1982 fou batle de Fornalutx de 1934 a 1936 amb la segona República Espanyola i de 1947 a 1953 sota el règim del General Franco. No havent tengut fills o fills del seu matrimoni amb Francisca Colom Mayol, de Can Coròna, els seus bens constitueixen la nomenada "Fundació Arbona-Colom" administrada primer pel seu marmessor testamentari Jaume Vicens Ripoll i actualment per l'ajuntament de Fornalutx. El segon Llorenç nascut a Fornalutx el 1892 i mort a Ciutat per la dècada dels setanta seria el pare de Sebastià (1917-2001) i de Josep (+1999) qui l'11 d'octubre de 1942 es casaria a la Basílica de Sant Francesc amb Joana Fornès i Moragues.

Llorenç Arbona Busquets - Llorenç Cabana- era el propietari de la Cas-posada de For-

nalutx, de Can Cabana, al carrer de l'Alba que havia tocat al seu padri Josep Arbona Mayol. Els seus hereus van vendre aquesta vivenda a Antoni Pons Palou, de Can Felip de Sóller, el qual els anys seixanta la traspassaria també per compra-venda a Bartomeu Vicens Arbona de Can Nyegos (1905-2000) nét d'un germà d'Antònia Vicens Reinés la padrina paterna dels germans Pep i Llorenç Arbona Busquets de Can Cabana. Llorenç Arbona Busquets regentà moltíssims d'anys amb la seva esposa la fornalutxenca Catalina Mayol Ros, de Cas Passador, el Cafè de Can Salat a la Plaça de Sant Antoni a Ciutat. Després quan el boom del turisme amb els seus fills obri l'hotel Belmar a Can Pastilla.

Sebastià Arbona Mayol i la seva esposa Antònia Gelabert Llompart (1924-2001) moriren en tràgiques i lamentables circumstàncies. Ell era oficial retirat d'Infanteria de Marina i la parella no deixà infants. El seu germà Pep tendria un fill i una filla Llorenç i Joana Arbona Fornès casats respectivament (1964) amb Isabel Uribe Gómez i (1972) amb Joan Mir Febrer.

Llorenç Arbona Fornès (*Ciutat 1943) premori al seu pare i els seus fills Josep i Sebastià Arbona Uribe, nascuts els anys 1966 i 1974, que habiten actualment a Ciutat continuen el llinatge mascle de la família Arbona que antigament posseïa Sa Cabana a Fornalutx.

Acomençament dels anys seixanta també les germanes Teresa i Maria Bernarda Estades Amengual, filles de Bernadi Estades Solivelles i renebodes de Mossen Guillem Solivelles Arbona, traspassaren "Sa Cabana des Vicari" en acte de compra-venda a un solleric cognomenat Pons i crec que de la família del que ha sigut regidor del PSM de Sóller, Miquel Gual Pons. No fa gaire anys que també aquesta mateixa finca -on el Vicari Solivelles hi feu bastir amb permís del Bisbe Campins, el 1907, un oratori privat per celebrar-hi missa- passaria a altres mans. Ω

Nota Explicativa: Pensam que es sobradament sabut que, els cognoms Mallol, Maiol i Mayol, són en realitat un sol i mateix cognom i que segons les normes ortogràfiques vigents de la llengua catalana les formes correctes són Mallol i Maiol. He emprat la primera o sigui la de Mallol per la majoria de personatges nascuts abans de 1870 i la de "Mayol" pels nascuts en data posterior en raó de l'existència d'un registre civil a l'estat espanyol. El cognom Arbona, ve de la ciutat Narbona, actualment a l'Estat francès.

JOAN BOVER

Aspectes curiosos de Francesc de Borja Moll

Moll va escriure dos volums de memòries. Es titulen Els primers trenta anys (1970) i Els altres quaranta anys (1975). El tercer, que s'havia de titular Els meus penúltims trenta anys, no el va poder acabar per culpa d'una malaltia. Tanmateix, els dos que ens va deixar són una deliciosa font de records, ensenyances, anècdotes esmolades i comentaris assenyats. En aquest article, ens centrarem en alguns aspectes curiosos de la seva infantesa i adolescència, com també en la visió que tenia de la família i de l'educació dels fills.

Encara que avui ens sembla mentida, Moll no va sortir mai de Ciutatella fins que va partir cap a Mallorca, quan tenia 17 anys, per participar en la redacció del Diccionari Català-Valencià-Balear. Això de no sortir mai de Ciutatella, ho heu d'entendre en sentit literal, ja que no va anar ni tan sols a Maó i diu, a les memòries; que només recorda que son pare hi anà una sola vegada en tots aquests 17 anys. Val a dir que coses com aquesta, a principi del segle XX eren ben naturals.

La infantesa i l'adolescència d'Moll varen estar marcades per tres característiques. Era, segons que ens conta ell mateix, tímid, somiador i dibuixant. La timidesa era bona d'entendre. Moll, de petit, va estar molt veciat per sa mare, son pare i sa padrina, ja que els cinc primers fills de la família havien mort en plena infantesa. L'avantatge va esser que, com que no agafàs qualque cosa, va fer una vida molt sedentària. Això, diu ell, el va preparar per a la feina intel·lectual que desenvoluparia després durant tota la seva vida. Però també hi havia un inconvenient, i és que tanta veciatura li va crear una por terrible al fracàs i una dificultat per prendre decisions ràpi-

des.

En segon lloc, el petit Moll era somiador. Però no volem dir que somiàs despert, sinó que, en dormir, somiava molt i d'una manera molt curiosa. Resulta que quan estava dormit sobre el costat esquerre, tenia uns malsons terribles. Un dia se'n va témer i va provar de girar-se sobre l'altre costat. Ho cregueu o no, diu que des d'aquell dia, cada vegada que començava a somiar qualque cosa angoixosa, li bastava posar-se del costat dret per tornar a la tranquil·litat. Ja ens agradaria, a molts de nosaltres, poder capgirar els maldecaps de la mateixa manera!

I finalment, el jove Moll era dibuixant. Tota la vida, fins i tot de nin, es va aixecar devers les sis del matí i una de les primeres coses que feia era dibuixar. Son pare era delineant de professió, a part de pintor, músic, escultor, artista de teatre i professor de dibuix. Malgrat això, no li va donar mai cap lliçó de dibuix. Francesc de Borja Moll en va aprendre escoltant les lliçons que donava a altres alumnes i practicant pel seu compte. Segur que molts recordau, per exemple, les il·lustracions que va fer, ja de gran, per a les Rondalles mallorquines o per al Diccionari.

Ja de gran, és ben interessant observar com va educar els fills. Tot i que ell evita, a les seves memòries, de donar lliçons a ningú, és bastant probable que llegint-les en puguem treure més d'una conclusió vàlida. Per començar, Moll admet, sense cap complex, que la gran majoria dels seus fills, mentre eren petits i adolescents, tenien més juguera que estudiaria. És a dir, que encara que tots tenien facilitat per aprendre, només n'hi va haver dos que varen esser bons estudiants durant la primària i la secundària. La resta, diu, no es va espavilar fins a més

2003, Any

Francesc de Borja Moll

endavant.

En una ocasió, la cosa anava tan desbaratada que va haver de prendre mesures dràstiques. Un any que era professor a l'Institut Ramon Llull de Palma, va veure que un dels seus fills, estudiant del mateix institut, havia tret unes notes molt baixes. Els col·legues de Moll, per allò que era un company seu de feina, el volien deixar passar. Ell s'hi va oposar. Amb altres paraules: va exigir que suspenguessin el seu fill. I no només això, sinó que encara va demanar que no es pogués examinar per setembre, de manera que hagués de repetir curs.

"Va esser com qui posa oli en un llum", escriu Moll. El curs següent, el seu fill va estudiar de valent i no calgué mai més cridar-lo a l'ordre, ni durant el batxillerat, ni durant la carrera. Més envant, va haver d'adoptar el mateix sistema amb altres dos fills i cada vegada li va donar bons resultats.

Ja hem dit abans que res més lluny de l'autor que voler dir-nos com s'han de fer les coses. Però per ventura aquesta anècdota tan sorprenent ens farà reflexionar una mica sobre l'educació, sobre la disciplina i, per damunt de tot, sobre com podem lluitar contra la vessa. Per si vos pot servir de pista, Moll diu que no se'n va penedir mai i que els seus fills, ja de grans, li ho varen agrair. Ω

Estat crític de les llengües 'no imperials'

El 80 per cent de les llengües del món són parlades per menys de 100.000 persones, segons dades de la UNESCO. Si s'uneix aquesta xifra a la que anuncia que el 90 per cent de les llengües desapareixerà a al llarg del segle XXI, cap pensar que la diversitat lingüística en el món està ferida de mort.

En una entrevista concedida a Europa Press, la professora de Lingüística a la Universitat de Barcelona, Carme Junyent, assegura que la situació de les llengües en

el món és "preocupant". Segons afirma, "les facilitats de comunicació i desplaçament han fet que, un fenomen que ja tenia efectes multiplicadors, s'hagi accelerat", provocant així "la reducció dràstica de les llengües en tan poc temps".

La gran quantitat d'idiomes que han desaparegut — la meitat des de el segle XV, segons la UNESCO — i les conseqüències que aquest fet ha tingut en les seves respectives comunitats parlants, són l'argument més contundent a

favor de la preservació de la diversitat lingüística. Ω

Font: Europa Press

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

Cercle clos: Valerià Pujol en el record (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

“Cercle clos és, per tant, un clam a la memòria” (Maite Salord)

En el pròleg a *Cercle clos*, Maite Salord continua dient: “*Cercle clos* és, per tant, un clam a la memòria. A una memòria impossible d’amansir (només cal llegir el poema titulat, justament, ‘Callar?’). Un clam dolorós i gairebé sense espai per a l’esperança. Com diu el poeta a ‘Escriure’: ‘Escriure és un perpetu recomençar, / un perpetu fracàs damunt d’un fons / ben real de trista indiferència general’. I, tanmateix, en aquest perpetu recomençar, Miquel López Crespí ens parla avui d’una vida trencada per la guerra. Des d’un present desolador i frustrant, el temps es redueix a un abans i un després de la lluita fratricida que va tenyir de sang la seva terra. La sang vessada va esquitxar el seu petit món i el va fer irreconeixible. Hereu dels perdedors, descriu en els versos dels poemes que formen *Cercle clos* la desaparició d’un món que li van robar per sempre.

‘Així doncs, no és estrany que la paraula ‘somni’ surti a molts d’aquests poemes formant part d’unes imatges que es contraposen sempre a la realitat més desoladora. En el poema titulat ‘Enyorament d’estrelles glaçades’, ‘la remor del meu poble / talment un vell somni abandonat al replà de l’escala’ porta al poeta a recordar els morts: ‘Jo no he inventat res / en néixer ja hi havia la creu damunt les tombes’. A ‘Zitzània’, per la seva banda, trobam un ‘cali de somnis’ que es relaciona amb ‘ni un llum encès / ni una finestra oberta / només la cortina grisa dels dies’, imatges totes elles de la destrucció primer, però, sobretot, de la foscor, del tancament i de la mediocritat del present... ‘Somni enclavat’, ‘Somnis dau-rats’..., en definitiva, un llarg reguitzell de somnis impossibles perquè, com diu López Crespí, de forma contundent a ‘La dolça flaire terrosa del jardí’: ‘el sol esdevingué d’allò més ardent / i la vida quotidiana: talment una obscura carnisseria’.

‘D’altra banda, en aquesta primera aproximació a *Cercle clos*, m’agradaria destacar una sèrie de poemes que fan referència, d’una manera clara i rotunda, als vencedors, als lladres de somnis, però també a aquells que els han deixat senyorejar per la vida com si res no hagués passat. A ‘Tamborada militar’, el poeta descriu els primers com ‘burots de fina randa / protegits per títols i medalles’. A ‘Xop de pluja he anat a votar’, parla dels segons com ‘envitricollats graffitis de caps greixosos somriuen mentiders / en la nit’. Es tracta d’un poema bell, estranyament bell, perquè contraposa el desencís ‘d’unes necrofíliques eleccions quasi florentines’, les primeres eleccions en què ‘s’havien de decidir qüestions d’una gravetat espantosa’ a una ‘pell feta de llessami’. Així, el poema que s’obre amb el vers ‘La matinada put a fems’ es tanca ‘La matinada, / el record del goig’. Es tracta de fugir, d’evadir-se, ni que sigui per uns instants, de la farsa històrica que dicten, amagats en la penombra, els ‘Predicadors de la mort’.

El jurat, format per Maite Salord, Miquel A. Limón, Elisa Pons, Elisa Fernández i Damià Borràs, amb Catalina Seguí com a secretària, va destacar el poemari de López Crespí per la seva

solidesa, coherència i gran perfecció formal i va posar l’atenció en la sorprenent combinació de la duresa del contingut amb la bellesa de la forma.

Fins aquí un petit resum del que ha escrit Maite Salord parlant de *Cercle clos*. Però la història de l’edició del poemari començà just fa un any, quan l’Ateneu de Maó em lliurava el premi de literatura. La premsa digué en el seu moment: “L’escriptor de sa Pobla (Mallorca) Miquel López Crespí que va guanyar recentment un dels premis literaris més prestigiosos de les Illes, el ‘Joan Ramis i Ramis’ per a obres de creació literària veurà editada properament l’obra guanyadora (*Cercle clos*) en la col·lecció de poesia ‘Xibau’ de l’Institut Menorquí d’Estudis (IME). En els ‘Quaderns Xibau’ han vist editades les seves obres alguns dels més importants poetes menorquins. Entre els poemaris més coneguts publicats per ‘Xibau’ podem destacar: *Festa*, d’Antoni Català Campins; *Finestra dels dies* d’Antoni Moll Camps; *Espai intern* de Gustau Juan Benejam; *L’aigua a les mans* de Francesc Florit Nin; *Els colors de l’edat* de Pere Gomila; *Tannkas de caragols* de Josep Joan Casasnovas; *Crepuscles d’atzur* de Llorenç Ferrer; *Arena als ulls* de Jordi Vivet i Ballart; *Els vents hi senten* d’Antoni Taltavull...

‘El diari *Menorca* i el jurat del premi de literatura de l’Ateneu Científic, Literari i Artístic de Maó destacaren en el seu moment ‘la solidesa i bellesa de *Cercle clos*, l’obra del poeta mallorquí’. El diari *Menorca* va escriure, parlant dels premis literaris de l’Ateneu de Maó: ‘L’escriptor mallorquí Miquel López Crespí (sa Pobla, 1946) ha estat enguany el guanyador del Premi de l’Ateneu, que aconsegueix la seva quadragèsima edició. L’obra poètica *Cercle clos* ha estat l’escollida pel jurat com a mereixedora del ‘Joan Ramis i Ramis’ de creació literària, guardó que va ser lliurat ahir pel capvespre a la seu de l’Ateneu de Maó.

‘El jurat, format per Maite Salord, Miquel A. Limón, Elisa Pons, Elisa Fernández i Damià Borràs, amb Catalina Seguí com a secretària, va destacar el poemari de López Crespí per la seva solidesa, coherència i gran perfecció formal i va posar l’atenció en la sorprenent combinació de la duresa del contingut amb la bellesa de la forma.

[...] L’acte de lliurament va comptar amb la presència del conseller d’Educació, Cultura i Esports Josep Portella, juntament amb els representants de la Caixa i Sa Nostra, entitats financeres que, juntament amb el Consell de Menorca, han col·laborat en aquest premi’.

Evidentment em vaig sentir molt honorat per aquesta important distinció literària, ja que l’Ateneu de Maó és una de les institucions culturals més importants de Menorca.

“La lectura dels textos d’en Miquel López López Crespí el que em produí d’entrada fou un fort impacte, la sensació que allí la vida batejava gairebé amb esclat taquicàrdic, resultat d’aquesta experiència necessària de la qual parlava Rilke. Allí hi havia el record, la memòria, el gaudi, l’odi, la melangia, la invectiva literària. En definitiva l’autor formalitzava la seva experiència dins l’estètica de la ‘implicació’, lluny del joc i

Bartomeu Febrer, secretari general del Partit Socialista de Menorca, Miquel López Crespí i el conseller Josep Portella el dia de lliurament del Premi de Literatura de l’Ateneu de Maó a l’autor de sa Pobla.

de la pura facècia” (Valerià Pujol)

Però tornem al que va escriure Valerià parlant de *Foc i fum*. Deia l’escriptor de Premià de Dalt: “L’exercici de la lectura poètica moltes vegades és un risc, com també ho és l’aventura de la creació. El lector és temptat dantesca a endinsar-se en el text, a l’infern del text, a l’“infern” personal del poeta i en pot sortir fortament colpit o francament decebut com a posicions externes. I això moltes vegades més ençà o més enllà de la ‘comprensió intel·lectual’ del poema. Perquè més ençà o més enllà hi ha sempre la impressió, la sensació que no pren encara formes definides i que precisament per la pròpia textura màgma ens ve a dir que en el cor de la matèria hi ha el foc més primicier, la vida en estat pur i terrible que es manifesta en el vers. Moure’s en el terreny de la impressió pot ser perillós perquè el risc de la subjectivació és evident, però he de dir que la lectura dels textos d’en Miquel López López Crespí el que em produí d’entrada fou un fort impacte, la sensació que allí la vida batejava gairebé amb esclat taquicàrdic, resultat d’aquesta experiència necessària de la qual parlava Rilke. Allí hi havia el record, la memòria, el gaudi, l’odi, la melangia, la invectiva literària. En definitiva l’autor formalitzava la seva experiència dins l’estètica de la ‘implicació’, lluny del joc i de la pura facècia. Per això en llegir *Foc i fum* tenia gairebé la sensació d’estar fent un exercici físic, d’endinsar-me com un talp pel conti nuum del text, d’estar fonyint fang, fent-me meva (fent-me sang) la matèria poètica que l’autor em llençava al rostre incivilitzadament. I calia respirar a voltes de pressa, a voltes pausadament seguint el ritme d’una escriptura impuntuada, de lectura plural. D’aquí ja en podem extreure la hipòtesi que M. López Crespí no és cap esteta i que pel contrari és un poeta que s’allunya estarrufant el pèl dels ‘afeites’ dels quals parlava Machado. I aquesta hipòtesi es confirma quan sabem que López Crespí ha estat durant molts d’anys un home de brega, un aferrissat lluitador en els bancals de l’esquerra comunista. Tant és així que la tasca militant el portà a abandonar temporalment la tasca creativa des de l’any 1975 fins el 1980 precisament en un moment que el seu nom començava a sonar en el món de la literatura catalana. Aquesta circumstància potser l’abocà a una certa mar-

ginalitat en el context de la cultura catalana, malgrat ser molt conegut a Mallorca. Malgrat tot la represa s’endevina forta, enriquit de tota l’experiència personal assumida i que ara es transmuta en creació. López Crespí, antiesteta, antimodernista, escèptic també davant certa escriptura provocadora, s’insereix de totes maneres en un cert corrent de ruptura de la cultura mallorquina i la reivindica a *Foc i fum*. Perquè cal recordar que ‘Foc i fum’ és el nom del setmanari satíric mallorquí que publicà entre 1918 i 1936 Jordi Martí Rosselló, cònegut per ‘es mascle ros’, setmanari popular, antiintel·lectualista, antiesteticista i allunyat de l’escola mallorquina. Ètica i estètica s’impliquen per tant en la poesia de Miquel López Crespí des d’una perspectiva existencial, perquè l’autor rebutja l’art, l’estètica, el pur cultiu de la forma, però rebutja també falsos i depassats realismes, preteses interpretacions mecanicistes d’una escriptura ‘revolucionària’. Això és el que ens diu per exemple al poema “Guarda de cusses”. En aquest sentit són forà freqüents les declaracions de principis poètics en els textos de *Foc i fum*, per on hi planen les figures de Maiakovski, Brecht, Whitman, Neruda o Ievtuxenko”.

“En els poemes del llibre veiem contrapuntejar diversos nuclis temàtics: visió de la realitat, de la realitat mallorquina, visió de l’existència de l’home, visió de l’amor, referències i relacions poètiques (Rosselló-Pòrcel, Martí i Pol, Gabriel Ferrater, Alomar...), concepcions estètiques. Així, ja d’entrada, en el primer poema se’ns parlarà de l’art i de la vida”. (Valerià Pujol)

Valerià Pujol continuava: “En els poemes del llibre veiem contrapuntejar diversos nuclis temàtics: visió de la realitat, de la realitat mallorquina, visió de l’existència de l’home, visió de l’amor, referències i relacions poètiques (Rosselló-Pòrcel, Martí i Pol, Gabriel Ferrater, Alomar...), concepcions estètiques. Així, ja d’entrada, en el primer poema se’ns parlarà de l’art i de la vida. L’art ha de ser vida -ens diu- o no serà. No ho entenguem però des d’una perspectiva naturalista. Ens parla de ‘desfer aquesta barrera absurda / entre ‘creadors’ i ‘no-creadors’ / ‘domini tècnic’, ‘obra ben feta’”. Per con-

cloure: 'L'art és vòmit quasi fisiològic'. No és estrany doncs que en altres poemes parli de l'equivalència poesia/veritat, poesia/auto-biografia i que blasmis 'els jardins italianitzants / amb brolladors i estàtues i pèrgoles / d'alambinada morfologia modernista' o el 'modernisme' d'alguns dels seus contemporanis amb dures invectives literàries com és el cas de 'Carta personal'. En aquest context també rebutja la tradició de l'escola mallorquina, del ruralisme i 'deslliurat de totes les seves referències' opta per l'estètica del vers efímer. És lògic doncs que en el santuari personal del poeta apareguin els noms de Ros-

selló-Pòrcel i de Gabriel Alomar, representants en la cadena cultural de la modernitat, no pas del modernisme. Per això M. L. Crespi, ex-militant, home d'esquerres escriu des d'una postura d'identificació una epístola a Rosselló-Pòrcel, marginat en el propi context de la cultura illenca. Cal citar també les referències a Martí i Po i a Gabriel Ferrater, representants de posicions radicals davant la vida, on s'hi barregen el record i la rebel·lia. En el cas de Martí i Po el poeta és vist d'alguna manera com el resistent, el qui assumeix la pròpia història i es converteix així en una mena d'alter ego, en un pretext lite-

rari per al poeta de sa Pobla.

'Per M. L. Crespi la vida és un valor fonamental, entre altres coses fonamentadora de l'escriptura i per això també reivindica explícitament un altre precedent literari, Verlaine, poeta pànic que deia Dario, rebel, maleït. No és contradictori doncs reivindicar Verlaine i negar les excrescències modernistes. També hi ha una referència explícita a l'estètica brechtiana en el poema 'No hi cal cap oripell pagesívol', la defensa d'una estètica expressionista que lliga perfectament amb els seus atacs al modernisme, a l'escola mallorquina i a alguns dels seus contemporanis.

'Pels poemes de López Crespi plana la rebel·lió, a voltes la rebel·lió contra ell mateix, les referències carceràries, situacions centrades la majoria de vegades a Mallorca, com per exemple els poemes 'Inútil intent', 'El és pàlid, també'.

'I dins d'aquesta circumstància el paper del poeta queda ben definit en el poema 'Bartomeu Ferrà escriu amb pinzell'.

'Tot això hi ha en el llibre de M. L. Crespi: primavera, és a dir futur, nit és a dir record de passats feixucs, clam, queixa, rebel·lia i també referències a l'amor i alguns moments de melangia". Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 11 anys que na Caterina Coll regenta el lloc 62 al Mercat de Santa Catalina. El seu avi Bartomeu va obrir aquest negoci fa 40 anys. Tel. 971 738 105

Fa 9 mesos que na Heather Arnold va obrir la Joieria Number 5 al carrer Sant Nicolau, 5 de Ciutat. Tel. 971 714 427

Fa 14 anys que en Biel Tudurí amb els seus socis regenta el bar central al costat del Teatre Principal de Ciutat. Entrepans, cafès i simpatia.

En Pere Joan Fuster és joier de tota la vida. Fa 22 anys que té joieria i taller a les Galeries de la Plaça Major de Ciutat. Tel. 971 724 228

Fa 50 anys que el pare d'en Pere Salvà va obrir el Taller Salvà al carrer de Ramon i Cajal de Ciutat. Tel. 971 730 303

Fa 47 anys que la família de n'Enric Anton regenta el taller i botiga Balear Service al carrer d'Eivissa de Ciutat. Instal·la aire condicionat, butà i propà i venen electrodomèstics. Ban servei tècnic. Tel. 971 733 886

Na Marta Pujuelo d'Osca és la delegada d'Iber Inox a les Balears amb exposició al carrer Alferes Provisional de so n'Armada. Te aparells de neteja i de cuina. Productes exclusius. Tel. 971 287 454

Fa 32 anys que en Jack Ranbaus de la Bretanya regenta la botiga de compressors i submarinisme Neptú a l'avinguda Argentina de Santa Catalina. Tel. 971 280 267

En Gabriel Ferrà és el secretari general dels independents de Puigpunyent i Galilea, partit integrat al PSM. Fa 5 anys que té un lloc de venda de productes autòctons al Mercat de Santa Catalina. Tel. 971 458 263

Fa un any que n'Antònia Garau i en Jesús Jerez regenten el Restaurant can Jaume, al carrer dels hostals de Santa Maria del Camí. Despatxen menús a 6€. Tel. 971 140 818

JOVE EXECUTIU

El Director General d'un banc es preocupa per un jove director estrella, que després d'un període de treballar amb d'ell, sense parar mai a dinar, es comença a absentar al mig dia.

Crida al detectiu privat del banc i li diu:

- Segueixi a López un dia sencer, no vagi a ser que camini en alguna cosa vidriosa.

El detectiu aconsegueix amb la comesa, torna i informa:

- López surt normalment al mig dia, pren el seu cotxe, va a casa seva a dinar, després li fa l'amor a la seva dona, es fuma un dels seus excel·lents puros i torna a treballar.

- Ah, bo, encara sort, no hi ha res roí en tot això.

- Puc tutèjar-lo, senyor? - Pregunta el detectiu.

- Si, com no, respon sorprès el director.

- Repeteixo: López surt normalment al mig dia, pren el teu cotxe, va a casa teva a dinar, després li fa l'amor a la teva dona, es fuma un dels teus excel·lents puros i torna a treballar. Ω

Això passa al Far West, en un saló.

Un cowboy entra i veu immediatament un gran pot de vidre sobre el mostrador; a l'interior, centenars de bitllets d'un dòlar. Li demana al cambrer:

- Què són tots aquests diners?'

El cambrer li explica:

- Qui faci riure el meu cavall s'endurà el pot. Si no ho aconsegueix paga un dòlar... El cowboy, deixa un dòlar al pot i va a les quadres de darrere el bar. Allà, murmura unes paraules a l'orella del cavall que acaba petant-se de riure. El cowboy torna al saló, agafa el pot i se'n va. Dos mesos més tard, torna a aquella ciutat i para al mateix bar.

Veü, com la vegada anterior, un pot ple de bitllets sobre el mostrador i demana al cambrer:

- Un nou desafiament?

- El cambrer li explica:

- Des de que vau venir, el meu cavall no ha parat riure. Qui el faci parar s'endurà el pot. Si no ho aconsegueix paga un dòlar...

El cowboy va a les quadres i, uns segons més tard, el cavall es posa a plorar. El cowboy torna al saló i agafa el pot. Però el cambrer l'agafa pel braç i li diu:

- Digui'm que què li heu dit al meu cavall... El cowboy li explica:

- Fa dos mesos, li he dit que la tenia més grossa que ell...

- I avui? demana el cambrer

- Doncs li ho he ensenyat!

Marc. Ω

C E R V E S S A

Cervesa i salut

El bevedor moderat de cervesa és l'objecte de diversos prejudicis. En primer lloc, és fàcilment acusat d'absorbir un líquid de poca entitat. Bé, els que hauran llegit els altres capítols hauran descobert que és ben al contrari.

D'altra banda, un prejudici força estès és el que pregona que la cervesa no és sana, principalment per l'alcohol que duu. A nosaltres, aquest argument ens fa morir de riure: gent que, amb tranquil·litat són capaços de beure's dos o tres "cubates" o uns quants gots de vi, retreuen a la cervesa que dugui alcohol! Vaja, home!

Xifres: El "cubata" porta una proporció d'alcohol aproximada de 20°. El vi es mou entre 11° i 13°. Els aperitius solen passejar-se entre 40° i 50°. Mentre que la cervesa normal i corrent, la més ordinària, ens ofereix entre 4° i 5°. Les "strong" tot just arriben als 6,5°. Nosaltres, personalment, a partir de 10° ja no podem considerar apreciable una cervesa. De fet, a aquestes altures, deixa de ser cervesa.

Dit això, la cervesa és una beguda alcohòlica i cal prendre-la amb la mesura preceptual d'aquestes substàncies.

El segon important prejudici que afecta la cervesa i els seus afeccionats és el que pregona que la cervesa engreixa i que provoca la famosa panxa del bevedor de cervesa.

Està demostrat científicament que la cervesa "ordinària" (una Lager entre 4° i 5°) conté entre 42 i 44 Kcal per 100ml. El mateix que un suc de taronja! Per tant, la cervesa engreixa poc i, sobre tot, no és responsable de la panxa del bevedor de cervesa.

Cal però fer un matís. És ben cert que la cervesa engreixa poc, però sapiguem que la cervesa duu llúpol i que aquesta planta ha estat donada durant molts anys als nens amb inapetència per obrir-los la gana. La cervesa no engreixa però dona gana. I allò que menges amb la cervesa sí que pot engreixar...

I encara podem afegir que el consum moderat d'alcohol té un efecte repressor sobre el metabolisme de les grasses. O sigui, exactament el contrari del que diu la brama.

En la pàgina detallada incidim sobre els beneficis sanitaris de la ingestió moderada d'alcohol etílic. Moderat significa entre 20 i 80 mg d'etanol al dia i segons el pes de la persona. Això representa entre _ i _ de litre de cervesa "ordinària" al dia.

A més, la cervesa és fortament diürètica pel simple fet que està feta d'aigua en el seu 92% (a part que és rica en potassi i pobra en sodi). Conté sals minerals (més de 30), hidrats de carbó i elements rars que ens són força beneficiosos. També aporta vitamines, especialment del grup B.

La cervesa és beneficiosa en la lluita contra la hipertensió (És baixa en Sodi)

La cervesa també ajuda en la lluita contra els accidents cardio-vasculars gràcies a la presència d'homocisteïna i d'àcid folic. El consum MODERAT d'alcohol pot reduir fins a 60% el risc de lesions coronàries.

Els que vulguin entrar més en detall poden visitar la pàgina completa, però, resumint podem afirmar el següent:

La cervesa no engreixa més que el suc de taronja.

El consum MODERAT d'alcohol no és perjudicial, ans al contrari.

La "panxa de bevedor de cervesa" no existeix. En canvi, sí que existeix la del menjador de botifarres...

La cervesa pot doncs rebre la mateixa noble consideració gastronòmica que qualsevol altra beguda suposadament refinada.

Com en tot, les masses piquen. El consum excessiu de ceralté el mateix efecte degradant que la mateixa actitud amb És evgudes alcohòliques com el vi, el cava o els destil·lats. ció, és que l'addicció a l'alcohol, com qualsevol altra addicció, és univament perniciososa, sigui quin sigui el vehicle

Ω

L A C E R V E S S A

EXPERIMENT CERVESSA:

Recents estudis han demostrat que la cervesa conté hormones femenines.

Si vostè vol seguir essent un homenet llegeixi amb atenció el sigüent article publicat a l'Scientific American pel Dr. Flower, el 29 de febrer de l'any passat.

Es va experimentar amb 100 homes. Per a comprovar si la cervesa té hormones femenines, es van donar a cadascun dotze ampolles d'un litre per que les ingerissin en un màxim de tres hores.

Els resultats van ser els següents:

- El 95 % va dir incoherències.
- El 100 % estava inhabilitat per conduir.
- El 90 % va tenir tendència a engreixar.
- El 80 % es va posar malenconiós i plorava per qualsevol parida.
- El 80 % volia anar a gastar els calers en estupideses.
- El 75 % es sentia incomprès.
- El 90 % es va posar neci i deia que ho sabia tot.
- El 100 % va experimentar manca de coordinació psicomotora.
- El 85 % va ser incapaç de reconèixer errors propis. Ω

Benimaclet (L'Horta)

EL CARNESTOLTES ALTERNATIU DE BENIMCLET DISSOLT PER LA POLICIA

El tradicional Carnestoltes del Califat de Benimaclet que des de 1989 es celebra amb l'arribada del gegant el Moro Maclet i que es rebut pel gegant el Tirant lo Blanc, en els darrers anys ha anat cedint l'espai festiu a un multitudinari Carnestoltes Alternatiu que a poqueta nit plena de gom a gom la plaça de Benimaclet i els carrers adjacents, amb una festa totalment espontània i sense cap estructura organitzativa.

Enguany els organitzadors del carnestoltes tradicional, l'Assemblea de Veïns, que havia prescindit per primera vegada de la participació de la Banda del Centre Instructiu Musical de Benimaclet que tots els anys rebia al Moro Maclet amb els sons de la marxa mora "Ximo", ha rebut aquest any al gegant amb la marxa "Xavier el Coixo" interpretada per quinze Colles vingudes d'arreu dels PPCC amb un total de noranta cinc dolçainers i tabalets. El cercavila del Moro Maclet va començar a les 6.00 i acabava a les 21.30 amb un sopar privat dels organitzadors i participants en els seus locals del carrer Masquefa.

A partir d'aquest moment el, ja també tradicional, multitudinari Carnestoltes Alternatiu començava a agafar cos i la plaça s'omplia de cartells i pancartes penjades pels balcons que feien referència als joves "okupes" detinguts a Picassent, el rebuig a la guerra imperialista i amb pancartes que feien referència a l'altres tipus de "terrorisme". La festa discorria amb tota normalitat i al voltant de les 4 de la matinada va fer irrupció en la plaça un xicotet escamot de policies que començaren agressivament a dissoldre la concentració d'a-

quest carnestoltes, que fins aquest moment transcorria com una festa pacífica. Immediatament policies emboscats en els carrers Murta i Mistral rodejaren, a manera d'emboscada, als joves festers que van fugir de manera desesperada quan van sonar els primers trets.

Cal saber que l'Ajuntament que presideix Rita Barberà del PP, manté al barri de Benimaclet com si d'una ciutat palestina bombardejada per l'exèrcit del govern sionista de Sharon es tractés, pel fet que fa més d'un any que tots els carrers de Benimaclet estan alçats i oberts -els han tancat i obert varies vegades per a canalitzar ara el gas, ara el cable d'Ono, ara el paviment de carrers que suposem seran peatonals i tot amb la desídia de les empreses contractades, els amics de Rita, amb pocs treballadors per realitzar les obres.

L'atac violent de la policia va suposar que el servei del proper l'Hospital Clínic ha informat que pel servei d'urgència han passat més de cinquanta joves amb contusions i trencament d'extremitats. Els joves amb el parts mèdics van procedir a denunciar en el jutjat de guàrdia les agressions de la policia.

Fonts de Canal 9 -que avui era denunciada amb una manifestació per la seua parcialitat i per a evitar la seua privatització de fet han manifestat per declaracions de Cotino, -ex-cap estatal de la Policia i actual representant del Govern central a València- de la detenció de catorze joves acusats d'haver agredit a la policia, declaracions que feia en la mateixa plaça on la policia va irrompre violentament per a dissoldre el Carnestoltes Alternatiu de Benimaclet. ANNA. Ω

La Veu dels Jueus dels Països Catalans Renova els nostres dies como a l'antigor

El jueu voluntari

PER DIANA PINTO

El concepte de "jueu voluntari" (un jueu que ho és per pròpia elecció i no forçat per les circumstàncies exteriors), és particularment apte per a descriure la renovació de la vida jueva a l'Europa actual i el paper que la dona jueva està desenvolupant en aquest renaixement, donat que aquest terme cobreix tots els aspectes de "ser jueu", des dels més religiosos fins als més seculars. Tot i que ens podríem demanar si el primer jueu, Abraham, ho fou de manera "voluntària", és a dir, si fou ell qui elegí Déu o Déu qui el va escollir, resulta evident que nosaltres, els seus descendents que vivim en societats post-Xoà, democràtiques i tolerants, som, finalment, jueus voluntaris. Això, cada cop més, és degut no només a raons externes, sinó també a raons internes jueves.

El nou judaisme europeu

En termes sociològics, hem esdevingut "jueus voluntaris" a partir de 1989, degut a una combinació de raons culturals, històriques, geogràfiques i polítiques que podem remuntar a la caiguda del mur de Berlín. En termes històrics, els jueus voluntaris començaren a existir l'any 1989, quan tots els jueus captius del bloc soviètic reberen finalment autorització per a fer alià a Israel si ho desitjaven. Aquells que decidiren romandre als seus respectius països després de 1989 ho feren voluntàriament, i per tant esdevingueren "jueus voluntaris". Junt amb els seus cosins de l'Europa Occidental, ara constitueixen el nucli de la nova juevia europea. En termes geogràfics també són "jueus voluntaris" aquells jueus europeus que han decidit assentar-se als països responsables de l'expulsió de la juevia Sefardita (Portugal i l'estat espanyol) o al país responsable de la Xoà (Alemanya). Aquests jueus han decidit voluntàriament anar a l'estat espanyol des de Marroc o Argentina, o a Portugal des de Brasil i les antigues colònies portugueses. Els jueus de l'antiga Unió Soviètica que han anat a viure a Alemanya són tots jueus voluntaris, perquè s'hi han

traslladat retenint i fins i tot reforçant la seva identitat jueva.

En termes polítics, el concepte de "jueus voluntaris" resulta de gran rellevància, perquè els jueus són voluntaris només quan la seva judeïtat deixa de venir definida pels respectius estats a què pertanyen. En democràcia, l'estat no determina qui és jueu, ni obliga els jueus a estar afiliats a les comunitats jueves. Unir-se a la comunitat esdevé una decisió privada i individual que no té cap conseqüència respecte al status del jueu en tant que ciutadà. Aquesta conquesta de drets pan-europea també data de 1989, amb el final de la discriminació i de l'antisemitisme d'estat, encara que fos representat pel simple registre oficial de la identitat jueva als documents d'identificació. Els jueus voluntaris defineixen la seva identitat jueva dins la societat civil com un assumpte d'opció personal. A més, en termes culturals, la judeïtat no està definida. Hom pot escollir quin tipus de jueu vol ser sense pressió social externa que el faci adequar-se a cap model preestablert. Simultàniament, al si de la comunitat poden coexistir nombroses identitats jueves ben diferents. Tenim fins i tot l'esperança que, en un context de jueus voluntaris, desaparegui finalment un tipus històric de jueu: aquell que s'odia a si mateix, i arrossega la pròpia identitat com un pres la bola de metall. Les persones que es troben en aquest cas, ara poden optar per diluir-se en les nostres societats, de cada cop més anònimes. De manera similar, la definició clàssica de jueu que fa Sartre, com a algú que és considerat jueu pels altres, també hauria de desaparèixer. Ara vivim a països que ja no estan interessats en el "jueu" com a categoria estructural inserida dintre de la seva pròpia definició de poder estatal i organització social.

La qüestió de "qui és jueu".

Paradoxalment, és dintre del món jueu on el concepte de "jueu voluntari" resulta més problemàtic. Ja hem fet al·lusió a la qüestió dels orígens: si Abraham era un jueu voluntari quan va optar per seguir Déu

o si fou Déu qui l'escollí a ell. Podríem argumentar que la relació era simbiòtica i que Abraham era "voluntari" perquè bé podria haver rebutjat l'ordre divina de sortir d'Ur de Caldea.

L'assumpte esdevé infinitament més complex quan deixem el reialme del pacte religiós per a entrar en el de la vida jueva comunitària i organitzada. Podem realment ser jueus voluntaris en el context de les actuals disputes respecte a la qüestió de "qui és jueu"? Si una persona vol viure com a jueva i s'hi sent, però no és acceptada en el si d'una comunitat monolítica perquè no és "halàhmicament" jueva, i a més la conversió és virtualment impossible, podem seguir parlant de judeïtat voluntària? Aquest és el cavall de batalla jueu per al proper segle, perquè defineix tots els desafiaments que els jueus hauran d'enfrontar en viure al mateix temps dintre de les seves respectives comunitats i en el si de la societat democràtica global. Per a enfrontar aquest desafiament, estan sorgint noves definicions internes d'identitat jueva voluntària.

1. El jueu que torna al Judaisme des de l'assimilació total i des de la manca de tota tradició, i que esdevé jueu voluntari mitjançant l'estudi i la vida comunitària. Aquesta visió és acceptable no només des de les files del Judaisme reformista, sinó fins i tot entre els ortodoxos i ultra-ortodoxos. És aplicable tant als jueus com als no jueus.
2. El jueu que creu que la Torà i el Talmud han de ser constantment reinterpretats per enfrontar-se als desafiaments actuals, i que no existeix una resposta fixa, rígida i "per sempre", sinó una complexa interacció entre la saviesa del passat, les necessitats del present i la visió individual. Tradicionalment atribuït al Judaisme reformista, aquest punt de vista està guanyant terreny en cercles ortodoxos, a mesura que la dona rellegeix la tradició des de la seva pròpia perspectiva feminista, a fi i efecte de trobar nous significats

per al present.

3. El "mig-jueu", fill d'un pare jueu, que rebutja la idea de la conversió. És una persona que reclama voluntàriament la pròpia identitat jueva i rebutja la necessitat de ser "admès" per un poble al qual afirma que ja pertany. És una lluita contra una identitat internament negada, en el nom de l'individualisme democràtic i dels llaços de sang.
4. El jueu que creu que el judaisme és una afirmació activa d'una identitat i no el passiu escalfament d'un seient a la sinagoga per Roix ha-Xanà. És el jueu que agafa el Judaisme, sigui quina sigui la seva definició, seriosament i compromesa, i no només com a refugi passiu contra possibles perills exteriors.

D'acord als contextos esmentats, l'exemple definitiu de "jueu voluntari" vindria representat per la dona rabina que viu a l'antiga Unió Soviètica o s'ha establert a Alemanya, que ha escollit la pràctica conservadora o tal vegada el Judaisme ortodox amb un enfocament modern i feminista. Dones així pretenen transformar la inexpugnable fortalesa jueva més aviat que decantar-se per rutes alternatives d'identitat jueva (opció igualment vàlida). Ara bé, al cap i a la fi, tots els jueus actuals són voluntaris, perquè disposen de l'alternativa de l'assimilació total.

El món exterior.

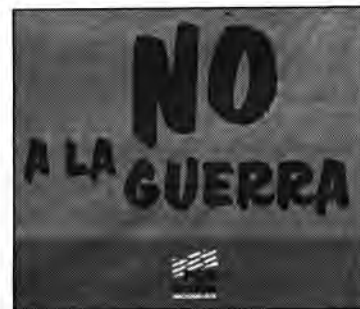
Encara hi ha una tercera dimensió en el concepte del "jueu voluntari", la que relaciona els paràmetres interns i externs que envolten dos temes molt interconnectats: les relacions entre els jueus i els "altres", i entre els jueus i els valors estàndard universals pre-

dominants a les nostres societats occidentals.

1. El jueu voluntari i el "poble elegit". Responsabilitat ètica sense superioritat. Com reconciliar allò que és jueu i allò que és universal a l'era dels ideals pluralistes. La difícil conjugació de Judaisme i democràcia implica que el jueu voluntari també forma part de "l'altre poble" amb qui interactua en un contínuum pluralista que va des del jueu al ciutadà.
2. Jueus pluralistes: una sola identitat voluntària entre altres identitats possibles i compatibles. Estar obert al món mentre es guarda la Torà. Un contínuum de graus de pertinença sense haver de viure en una fortificació. Això és particularment cert respecte a les dones jueves, "l'altre poble" en el judaisme ortodox, ara inserit en societats cada cop més igualitàries.
3. Jueus i espai jueu: sense distinció de quina sigui la seva intensitat vivencial jueva, els jueus voluntaris interaccionen amb un món més ample, tot posant l'espai jueu (amb la seva identitat, memòria i creativitat cultural) en estret contacte amb la resta de la societat. El judaisme participa activament en la humanitat com a conjunt. L'opció i l'acció personal emanen d'una elecció jueva interna i de la voluntat d'ocupar una parcel·la jueva a l'espai públic.

Així, el jueu voluntari roman a la intersecció de la comunitat religiosa i la comunitat humana, com el profeta que avança cap a allò que encara li és desconegut.

(Extret del recull *Bet Dehora*, Conferència de dones europees rabines, cantores, o amb educació rabínica). <http://www.hagalil.com/bet-dehora> Ω

Novetats editorials

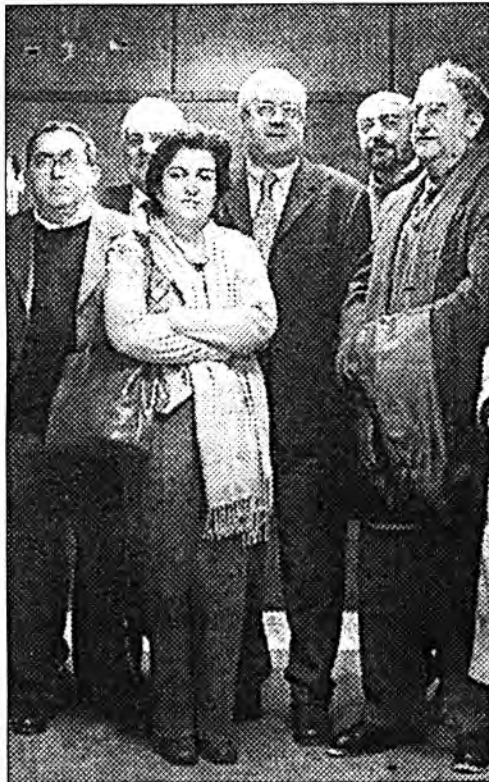
Guia de la literatura infantil i juvenil de les Illes Balears

En aquesta Guia de la literatura infantil i juvenil de les Illes Balears podem trobar informació de l'obra de Pau Faner, Gabriel Janer Manila, Miquel López Crespí, Maria de la Pau Janer, Josep M. Llompart de la Penya, Miquel Rayó, Eusèbia Rayó, Pere Morey, Maria Antònia Oliver, Pons Ponç, Pere Rosselló Bover, Joana Serra de Gaieta...

L'Editorial Moll, amb suport de la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes, l'Institut de Ciències de l'Educació i la Caixa de Colònia acaben de publicar la Guia de la literatura infantil i juvenil de les Illes Balears. Com ha explicat la Conselleria d'Educació i Cultura en la presentació feta als mitjans de comunicació: "La guia ha estat concebuda essencialment com a eina de consulta ja que suposa un element imprescindible a l'hora de conèixer el territori de la literatura infantil i juvenil de les Illes Balears. En

primer lloc es troba una introducció de la professora de la UIB Caterina Valriu sobre la literatura infantil a les Illes Balears on es descriuen les seves principals característiques, la periodització, els gèneres i tendències, la temàtica, estil, l'estudi de la literatura infantil i juvenil i unes conclusions.

En aquesta publicació es troba una informació completa sobre tots els autors i sobre les seves obres. La Guia ordena els autors de manera alfabètica i inclou una fitxa

Miquel López Crespí, Catalina Valriu, Damià Pons i Pere Morey (entre d'altres escriptors) el dia de la presentació de la Guia de la literatura infantil i juvenil de les Illes Balears (20-11-03).

tècnica de l'autor amb una breu biografia i si s'escau una fotografia. Després es detallen totes les obres de literatura infantil i juvenil que l'autor a publicat, incloent una fitxa tècnica de cada llibre amb un petit resum de l'argument, una crítica orientativa i dades bibliogràfiques, a més de la fotografia de les portades".

En total es recullen 255 obres de 57 autors diferents. De tots els autors registrats a la guia, 21 són dones i 36 homes. De tots els autors 49 són de Mallorca, 4 de Menorca i 4 d'Eivissa i Formentera.

En aquesta Guia de la literatura infantil i juvenil de les Illes Balears podem trobar informació de l'obra de Ramon Bassa, Catalina Crespí, Elisabet Abeyà, Xesc Barceló, Iolanda Bonet, Joan Cardona, Pau Faner, Gabriel Janer Manila, Maria de la Pau Janer, Bernat Joan i Marí, Maria I. Deyà / Antoni Roca, Miquel Àngel Lladó, Josep M. Llompart, Miquel López Crespí, Sara Martínez, Miquel Rayó, Eusèbia Rayó, Pere Morey,

Maria Antònia Oliver, Pons Ponç, Joan Guasp, Pere Rosselló Bover, Guillem Rosselló, Maria Victòria Secall, Pere Martínez Pavia, Tana Marcé Sabater, Pere Pons, Carme Romero, Catalina Sala, Joana Serra de Gaieta, Caterina Valriu, Marià Villángomez, Cèlia Viñas i Miquel Ferrà (entre molts d'altres autors de literatura infantil i juvenil de les Illes). Ω

(Redacció)

CRONOLOGIA HISTÒRICA DE GIBRALTAR

711	Els musulmans de Tàriq conquereixen el penyal i els almohades el fortifiquen el segle XII.		
1309	Gibraltar és ocupat pels castellans amb l'ajuda de les naus catalanes del rei català Jaume II.	1713	El Tractat d'Utrecht reconeix el domini perpetu britànic sobre Gibraltar.
1333	És recuperat pels granadins amb l'ajut del soldà del Marroc.	1779/83	L'Esquadra de Carles III assetja Gibraltar sense èxit.
1350	El rei Alfons XI de Castella-Lleó mor de pesta quan assetja Gibraltar amb la col·laboració de vaixells catalans de Pere el Cerimoniós.	1782	Comencen a excavar-se els túnels del Gran Setge.
1462	Gibraltar és incorporat a Castella.	1805	La Batalla de Trafalgar té lloc prop de Gibraltar.
1704	1 agost. L'esquadra anglo-holandesa de l'Almirall Rooke assetja Gibraltar en nom de l'Arxiduc Carles d'Àustria. Deu vaixells anglesos i deu d'holandesos s'acosten a la Punta d'Europa i a l'istme de Gibraltar, a les tres de la tarda, desembarquen 2400 soldats d'infanteria anglesos, holandesos i 350 catalans comandats pel príncep Jordi de Hessen Darmstadt. [La idea de prendre Gibraltar fou del príncep Jordi].	1830	Gibraltar rep l'estatut de Colònia de la corona britànica
1704	3 agost. A la matinada, l'esquadra anglo-holandesa, situada davant Gibraltar, dispara, amb 1200 canons, 17400 projectils per part dels vaixells anglesos i 23500 per part dels holandesos.	1909	Es fixen els límits de Gibraltar.
1704	4 agost. Gibraltar es rendeix. Al vespre, el príncep Jordi de Hessen-Darmstadt entra pel portal de la muralla que dona a ponent i pren possessió en nom del rei Carles III. El setge ha costat als aliats 60 morts, però dels catalans no hi ha menció de cap baixa. Dels 6000 habitants només es queden 70.	1942	Gibraltar és la base naval de la flota Force H i de l'operació Torxa, de desembarcament a Àfrica del Nord, dirigida pel general Eisenhower.
1705	7 febrer. Gibraltar és atacat per francesos i espanyols però són rebutjats amb la participació especial dels catalans.	1967	Es fa un referèndum entre la població de Gibraltar, en què 12.138 gibraltarenys voten pel manteniment del statu quo i 44 contra.
1705	3 maig. Francesos i espanyols abandonen el setge	1969	És promulgada una nova constitució amb un alt grau d'autogovern i el govern espanyol tanca la frontera amb el territori de Gibraltar i talla les comunicacions durant 13 anys.
		1973	Gibraltar ingressa a la C.E.E. amb la Gran Bretanya.
		1981	Gran Bretanya concedeix el dret a la ciutadania britànica als habitants del territori de Gibraltar.
		1982	El govern espanyol decideix obrir la reixa que tanca la frontera pels vianants gibraltarenys.
		1991	Gibraltar rebutja la sobirania conjunta.
		2002	19 de març. Protesta massiva de 20.000 persones contra les converses Londres-Madrid.
		2002	7 novembre. Referendum a Gibraltar sobre la sobirania compartida en què 18.087 voten contra i 187 a favor. Ω

El Genocidi francès contra Catalunya

El Consell d'Estat francès il·legalitza l'ensenyament de les llengües dites minoritàries

La polèmica decisió afecta l'educació en català a la Catalunya Nord. En una decisió molt severa, el Consell d'Estat francès ha anunciat l'anul·lació de totes les circulars i decrets sobre l'ensenyament a través del sistema d'immersió lingüística que des de fa un any s'aplica en algunes escoles d'Alsàcia, la Bretanya, la Catalunya Nord, Euskadi Nord i Occitània. La decisió del consell també afecta l'ensenyament bilingüe, un mètode impulsat tímidament per l'educació pública francesa des de fa vint anys. Segons la Federació per les Llengües Regionals en l'Ensenyament Públic (FLAREP), els 8.679 estudiants segueixen cursos bilingües en alsàcia, els 3.600 en occità, els 3.600 en èuscar i els 2.944 en bretó perden, ara, l'estatut legal de què gaudien. Al nostre país, la mesura afecta el centre d'immersió Arrels i els mil alumnes que estudien amb el sistema bilingüe en una vintena d'escoles públiques nord-catalanes. A més, es desconeix si l'ordre engloba les escoles privades de la Bressola. Tal com es comenta a EuroLang, la decisió del Consell d'Estat respon a la demanda de les associacions de pares i professorat francesos FCPE, UNSA i SNES, contraris a la integració de les escoles que practiquen la immersió en bretó (Diwan) dins l'educació pública.

De la mesura, n'ha quedat exclòs el cors, ja que des del gener disposa d'un règim d'ensenyament propi.

font: www.vilaweb.com

Envieu missatges de suport:

Associació Arrels: arrel@arrels.net

La Bressola: bressola-3@wanadoo.fr

Envieu cartes de queixa:

Consell General dels Pirineus Orientals

Voral Sadi Carnot, Perpinyà 66000

Consell Regional de la dita Région Languedoc

Rosselló a Montpellier

Maison de la France

Gran Via Corts Catalanes 656

08010 BARCELONE

Tel. 00.34.906.34.36.38

Fax 00.34.93.317.29.71

info.francia@mdlfr.com

Consolat francès a Barcelona:

Ronda Universitat, 22B, 4t.

08007 Barcelona

Tel.: 93.317.81.50/82.08

Fax: 412 42 82

portaveu: Régis Blain

<http://www.consulfrance-barcelone.org/>

info@consulfrance-barcelone.org

Ambaixada francesa a Espanya

Calle de Salustiano Olozaga, 9

28001 Madrid

Tel: 91 423 89 00

Fax: 91 423 89 01

<http://www.ambafrance.es/>

presidència de la República francesa:

<http://www.elysee.fr/>

missatges: [http://www.elysee.fr/ecriture/mail_.htm](mailto:mailto:www.elysee.fr/ecriture/mail_.htm)

Consell d'Estat francès

<http://www.conseil-etat.fr/ce/home/index.shtml>

relacions exteriors: chantal.leveque@conseil-etat.fr

relacions amb la premsa:

isabelle.schwartz@conseil-etat.fr

Els poetes de les Illes traduïts a l'anglès

Miquel Àngel Riera, Damià Pons, Miquel López Crespí, Miquel Bauçà, Ponç Pons, Bartomeu Fiol, Antoni Vidal Ferrando, Joan F. López Casanovas (entre molts d'altres poetes illencs), traduïts a l'anglès

"Documenta Balear" en col·laboració amb la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears acaba de publicar *Poetry in the Balearic Islands at the end of the millennium* (La Poesia a les Balears al final del mil·lenni). Una interessant antologia de la poesia que es fa a les Illes a cura de Pere Rosselló Bover. La traducció a l'anglès l'ha

Pere Rosselló Bover.

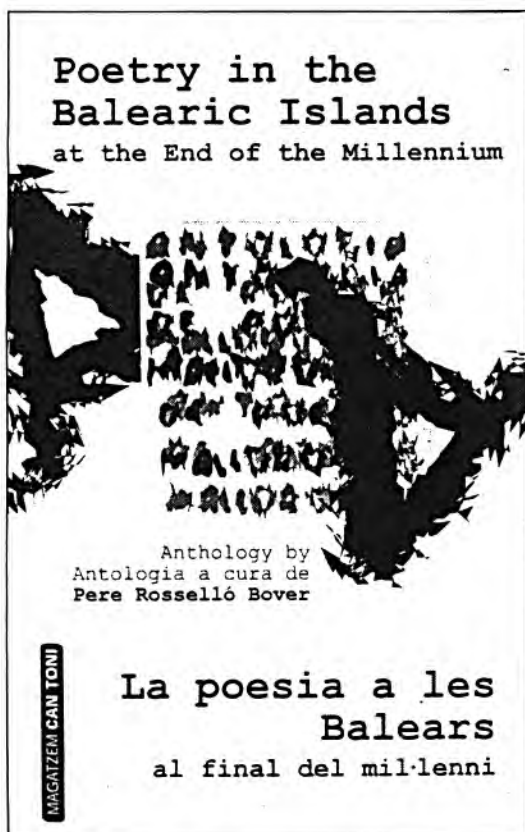
feta Estelle Henry-Bossonney. La introducció, la tria de poemes i les biobliografies ha estat feina de Pere Rosselló Bover, un dels més importants especialistes del nostre fet cultural i que ha escrit nombrosos llibres referents a la literatura de les Illes. Rosselló Bover utilitza uns criteris força rigorosos procurant que el lector, amb dos o tres poemes per autor, pugui adonar-se'n de la riquesa de la poesia catalana contemporània que s'ha fet i es fa a la nostra terra.

Com explica l'autor de la selecció (pàg. 25 del llibre abans esmentat): "La poesia de les Balears, malgrat la precarietat i la minorització a què la llengua catalana ha estat sotmesa a les nostres illes, ha estat durant molt de temps la punta de llança de la nostra cultura i de les nostres lletres. Així mateix, ha esdevingut el gènere literari més innovador i el més permeable als canvis i a l'experimentació, aquell en què s'han assajat les provatures formals i temàtiques més avançades. Potser precisament pel seu caràcter minoritari, que li permet inhibir-se dels capricis del públic, la poesia de les Balears ha gaudit d'una vitalitat espectacular, àdhuc

en els moments més crítics. Ha sabut crear les plataformes més adients a cada moment i a cada situació i no ha deixat de connectar en cap moment amb les generacions més joves, que s'han encarregat de continuar la tasca. Fins i tot, ha gaudit d'un ressò relativament ampli en el conjunt de les lletres catalanes, amb el reconeixement públic dels nostres poetes per part de la crítica d'arreu dels Països Catalans".

Els poetes que ha seleccionat Pere Rosselló Bover i que ha traduït Estelle Henry-Bossonney són: Rafael Jaume, Guillem d'Efak, Miquel Àngel Riera, Bartomeu Fiol, Pere Orpí, Rafel Bordoy, Jaume Santandreu, Miquel Bauçà, Margarita Ballester, Guillem Cabrer, Antoni Marí Muñoz, Antoni Roca Pineda, Gabriel Florit, Antoni Vidal Ferrando, Hilari de Cara, Damià Huguet, Rafel Socias, Miquel López Crespí, Biel Mesquida, Josep Marí, Isidor Marí, Gustau Juan Benejam, Josep Albertí, Valentí Puig, Bernat Nadal, Damià Pons, Jean Serra, Joan Francesc López Casanovas, Guillem Soler, Pere Gomila, Lluís Maicas, Joan Perelló, Àngel Terrón, Ponç Pons, Damià Borràs, Miquel Cardell, Antoni Nadal, Andreu Vidal, Manuel-Claudi Santos Sánchez, Francesc Florit, Miquel Àngel Llauger, Arnau Pons, Margalida Pons, Miquel Bezares, Antònia Arbona, Antoni Xumet, Sebastià Alzamora, Pere Joan Martorell i Manel Marí. Ω

(Redacció)

Dites relacionades amb el vi

Llençar vi per sort.

Llenya d'alzina, vi de sarment, oli d'oliva i pa de forment.

Llenya, vi i amic, com més vell més preferit.

Llit de vell, capçal de vi.

Madur, clar, vell i delicat, condicions del vi.

Mai el mandrós tindrà, pa, ni vi per demà.

Mai no deixis el vi vell pel novell.

Mai no podreu tenir-ho tot: dona borratxa i vi al bot.

Maig ventós i juny calent, fan bon vi i bon forment.

Malalt que s'ha de morir, tant el mata pa com vi.

Març ventós i juny calent, bon vi bon forment.

Massa vi fa dormir.

Mel nova i vi vell.

Menja carn i beu vi vell i et lluirà la pell.

Menjar de Barcelona, sense pa, vi ni corona.

Menjar de mesquí, poc tall i sense vi.

Menjar fred i vi calent, pel cos és dolent.

Menjar picant, vi abundant.

Menjar sense vi, menjar mesquí.

Mentre tingui alls i vi no s'han fet les butlles per a mi.

Més mal geni que el vi de quarto.

Migdiada de Sant Magí, emborratxa més que el vi.

Molt vi és metzina, l'aigua medecina.

Nadal en dimarts, pa i vi de totes parts.

Nas rogent, de vi o de fred.

Ni home gravat ni vi batejat.

Ni olla sense sagí, ni taula sense vi, ni sermó sense Agustí.

Ni rates a casa, ni dur vi sense bóta ni carbassa.

Ni taula sense vi, ni olla sense garrí, ni sermó sense Agustí.

Ni taula sense vi, ni sermó sense Agustí, ni dona sense parir.

Ni tot el pa en coques ni tot el vi en bótes.

Ni vi calent ni brou fred.

Ningú no s'emborratxa amb vi de casa.

No alabis mai: ni la teva dona, ni el teu vi, ni el teu cavall.

No deixis entrar frare a ta casa ni duguis vi sense bóta ni carbassa.

No es pot beure vi en dejú perquè fa posar malalt.

No hi ha camises on no hi ha lli ni borratxos on no hi ha vi.

No hi ha festa sense vi.

No hi ha pelegrí sense la bóta de vi.

No té pa ni vi i convida el veí.

No troba ni vi agre, no dona lletja. Ω

Llibres 'per (re)fer un país

Petita història de la Llengua Catalana

Recentment, l'editorial Mediterrània (de Barcelona) ha publicat, a iniciativa del CIE-MEN (Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i Nacionalitats), el llibre *Petita història de la Llengua Catalana*, amb text del filòleg Eusebi Coromina i il·lustracions, com és habitual en la col·lecció *Petites històries*, de Pilarín Bayés. L'obra explica als nois i a les noies (i també als adults) la situació de la llengua catalana en els diversos territoris on es parla, els orígens de la llengua, els moments de plenitud del català (i, òbviament, del país), la repressió que ha patit en els darrers segles per part dels estats espanyol i francès, la lluita per la normalitat de la llengua durant

el segle XX... En definitiva, una petita introducció a la història sociolingüística dels Països Catalans.

I, justament, cal felicitar-se per l'aparició d'un material per als nostres escolars que permeti explicar, d'una forma planera, quin és el nostre autèntic espai cultural, històric i lingüístic. A part de les referències en el text, en les il·lustracions apareixen Andorra, l'Alguer, la Franja de Ponent, el Principat de Catalunya, les illes Balears, el País Valencià i la Catalunya Nord. Una aproximació a la nostra comunitat lingüística on cap dels territoris pren el protagonisme principal, sinó que es demostra que tots, en peu d'igualtat, han estat actors

actius de la nostra història. El lector podrà veure, per tant, que el català és patrimoni de tots els territoris catalanoparlants.

Finalment, destacar que l'obra és especialment interessant perquè és dels pocs llibres per a joves que permet conèixer globalment tots els Països Catalans. I més, quan, fent un seguiment dels llibres de text (encara que siguin escrits en català) dels nostres fills, ens adonem que l'ensenyament tant a Catalunya com a les Illes (i no cal dir a la resta del territori) a voltes en comptes de nacionalitzar, de fer ciutadans i ciutadanes dels Països Catalans, el que fa és aculturitzar. A voltes, hom pensa que és un miracle que els nostres estudiants de

primària puguin entendre que la primera persona que va escriure literatura i assaig en català fos un mallorquí o que el primer poeta que va escriure íntegrament en la nostra llengua fos un valencià. Fins i tot, hem pogut observar com, al Principat de Catalunya, alguns mestres corregeixen a l'alumnat el terme País Valencià (per l'"oficial" Comunitat valenciana) o que situen la muntanya del Canigó, que tants referents literaris i històrics té per al nostre país, a França, ja que la Catalunya Nord ni saben que existeix. Sense cap comentari. Ω

Pere Mayans

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repe-

tit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35

m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment uselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

L'ARREL DE L'AMOR

La història dels pobles antics (que durà mil·lenis i desembocà en la història de Roma) és la d'un canvi des de la comprensió personal i animal de la vida cap a un model social i estatal. Tota la història, des de la Roma imperial i el cristianisme (història que és encara la nostra) és la de la transformació de la comprensió social de la vida en comprensió divina.

Aquesta comprensió divina, i l'ensenyament cristià que s'hi basa, governa la nostra vida i es troba a la base de totes les nostres activitats pràctiques i científiques. Els homes de pretesa ciència, per no examinar sinó pels signes exteriors eixa manera divina, el jutgen anacrònic i creuen que no pot tenir per a nosaltres cap sentit (...).

Hi rau, majorment, la font de les més grosseres errades humanes. Les criatures de més baix esglaó de la comprensió de la vida entren en contacte amb les manifestacions d'un pla superior. Però en lloc d'esforçar-se per copsar-ne el sentit i abastar el pla on podrien meditar el problema més intel·ligentment, el tracten amb llur més baixa comprensió prèvia. I llur decisió agosarada és tant major com que no comprenen de què estan parlant.

Molta gent de ciència estudia l'ensenyament del Crist sense superar el nivell de comprensió social de la vida. I tal ensenyament no els sembla sinó una fusió indeterminada i incoherent (...) No la jutgen sinó per les manifestacions externes: catolicisme, protestantisme, dogmes, lluites contra els poders civils. Talment són com sords que jutgen els sentits i les qualitats de la música només pels moviments que veuen fer als músics.

Alguns pretenen que l'ensenyament moral del cristianisme és bo, però exagerat (...). Repeteixen el que els jueus afirmaven i no podien deixar d'afirmar; en no comprendre les paraules del Mestre, el crucifixaren.

Així, al parer dels entesos d'avui, la llei jueva "ull per ull i dent per dent", la del just càstig, formulada fa 5.000 anys, fóra més racional que la llei de l'amor (...).

Els predicadors de la fraternitat positiva, comunista, social, proposen, per auxiliar l'amor humà que s'esgota, l'amor cristià. Llur positivisme es fonamentava en l'amor a si mateix. Tal amor, en passar del jo a la família, i a la tribu, país... no cessa d'afeblir-se. Proposen, com a remei, un amor a la Humanitat sense amor a Déu: uns efectes però sense els fonaments originals.

Tal amor és impossible. On manca la comprensió cristiana de la vida, no hi ha amor cristià; per al qual, en efecte, el sentit de la vida rau en l'amor i en el servei a Déu". Ω

Lleó Tolstoi

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

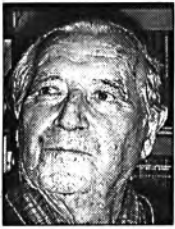
Nom.....DNI.....
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

Vivim perillosament

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

El lladre i l'assassí
A Mallorca ha augmentat,
Fan front a l'autoritat
Per tancar-los el camí.
Si el ritme segueix així,
Serà en nombre major,
Dominaran la nació,
Vam perseguint aquest fi.

Record que aquí hi havia,
Una petita presó,
De lladres de professió,
Mallorca pocs en tenia.
Només un guàrdia hi havia
Per la mala gent guardar,
El qui entrava allà,
A robar no hi tornaria.

Una cançó varen fer,
Que servís de recordança,
La gent jove la cantava,
Llaurant el gran sementer.
"Dins sa presó no s'hi plou,
ni s'hi fan feines sobrades,
però cobren ses mesades,
amb una verge de bou".

El lladre d'allà sortia,
Quasi sempre escalivat,
Amb un tracte prou sobrat,
A dins l'ànima romanien..
D'ofici canviaria,
Per a la presó no tornar,
A dins un clot fort picar,
Sa vida se passaria.

Aquell que se decidia,
Qualque persona matar,
El tribunal el jutjà,
Amb sa vida pagaria.
Un lladre valent hi havia,
Entre Algaida i Lluçmajor,
Havia sembrat el temor,
Amb la seva companyia.
En Durí, nomia així,
El popular personatge,
Havia sembrar alarma
A dins poble i camí.
Però el dia va venir,
Dels guàrdies ser agafat,
I a la presó lliurat,
Per justícia a ell fer-li.

Digué: de sa gent que he mort,
Cap d'ell a mi em fa patir,
Però dins mi fort puc dir,
Un nin vaig matar dins l'hort.
Tenia la mala sort,
Ell tenia tercianes,
Una bala a ses entranyes,
D'això ment penedesc fort.

A en Durí el jutjaren
Després d'haver declarat,
De ningú fou defensat,
Els seus pecats castigaren.
Els botxins ja preparaven,

Per dar-li la seva mort,
Volta de garrot li daren,
Fins que el lladre ja fou mort.

Sa democràcia entrà,
Mil nou cents setanta vuit,
S'arbre va donar unfruit,
Tots els presos alliberar,
Aquest cas força donà,
Per protegir els partits
Que en trauria profits,
A l'hora de anar a votar.

Moment difícil va viure,
Tot el poble espanyol,
Hi havia en gros redol,
Feixista i comunista.
El rei Joan passà llista,
Tot partit legalitzà,
Així la pau va regnar,
Fins que elecció se faria.

Ses primeres eleccions,
Que se feren dins Espanya,
L'entusiasme anava,
Amb fortes alteracions
Se donaren solucions
A favor del socialista.
Ompliren la grossa llista,
Vuit anys duent els pendons.

L'ordre dins la nació
De soca arrel canvià,
Sa pena suavitzà,
Pel lladre i el malfactor.
Per ell hi va haver perdó,
Amb llei en els drets humans,
Tingueren lliures les mans,
El lladres els traïdors.

Tan grossa s'ha fet sa guarda,
Dels lladres i criminals,
Que hi ha per totes parts,
Tremola la gent honrada.
A dins ca seva tancada,
Quan sa fosca és aquí
De casa no vol sortir,
Per por de ser assaltada

S'Espera que augmentarà,
Sa maldat de cada dia,
El benestar el convida,
A sa presó vol anar
Allà on el trobarà,
Serà a dins sa presó,
Menjarà carn de moltó
I a dins un llit jaurà.

El govern ja va parlar,
De fer moltes presons noves,
Això mos dona les proves,
Que el mal mos augmentarà,
Sa maldat pot abundar,
Podem dir un cert moment,
Si troben convenient,
de ses presons escapar. Ω

LA NOSTRA CUINA

Sang i fetge amb ceba

Ingredients:

Sang, fetge, cansalada fresca, cebes, alls, sal, pebre negre i oli.

Preparació:

En una paella a poc foc, amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeix una bona quantitat de ceba tallada pel llarg. Quan es comenci a enrossir, s'hi tiren uns quants alls picats, i la sang, tallada a daus. S'hi posa un pessic de sal i una mica de pebre molt i es deixa coure durant uns deu minuts, remenant-ho de tant en tant. En una altra paella a foc viu, amb oli i un pessic de sal es fregeix el fetge, tallat a tires, amb un pessic de sal i una mica de pebre, durant uns cinc minuts. Després, es barregen les dues paelles i es serveix calent.

Ventre de porc amb gírgoles i seques

Inspirat en una recepta dels esmorzars del mercat dels dijous, de la "Fonda Europa", de Granollers

Ingredients:

Un ventre de porc, cuit; gírgoles, mongetes seques, cuites; all, julivert, pebre negre, sal i oli.

Preparació:

Es talla el ventre de porc i les gírgoles a tires primes, es pica l'all i el julivert i es posa a la cassola, amb un raig d'oli, un pessic de sal i una mica de pebre negre. Es deixa ofegar una estona, a poc foc. Després, s'hi afegixen les mongetes seques, es remena i es deixa ofegar una estona més, a poc foc i amb la cassola tapada, abans de servir.

La tequila

1. Treu l'angoixa.
2. Extingeix la culpa.
3. Fa oblidar.
4. Afluixa la llengua.
5. Afluixa les calces.
6. Allunya del treball.
7. Lima asprors.
8. Arregla cors trencats.
9. Acosta amics.
10. Serveix d'aperitiu.
11. Se t'oblida la fam.
12. Afanya desenllaços.
13. Causa rubors.
14. Elimina la timidesa.
15. Afina la veu.
16. Alça l'ànim.
17. Fomenta relacions romàntiques.
18. Dóna escalfor.
19. Infla la punteria.
20. Fa compares.
21. Lliga comares.
22. Tanca tractes
23. Obre portes.
24. Alleugera els camins.
25. Eскурça les esperes.
26. Festeja la companyia.
27. Cura la tristesa.

28. Augmenta l'alegria.
29. Millora la digestió.
30. Mata els cucs.

PER AIXÒ I MÉS.... SALUT!

- I després de les 12:00 de la nit:
31. Trau la bellesa amagada.
 32. Paga de més en el bar.
 33. Mou carrers, pals, panys de porta i escales.
 34. Obre cinturons i cremalleres, i arranca botons
 35. Baixa pantis i bòxers.
 36. Disminuex la punteria.
 37. Provoca roncs i sobresalts.

I A LES 8:00 DEL MATÍ:

38. Causa mal de cap i set.
39. Genera amnèsia.
40. Provoca plor i recriminacions: (Com que com em dic? / Em vas dir que m'estimaves / I ara que vas a pensar de mi / Et veies boníssima / On va quedar la meva cartera / Et veies mes alt / etc. etc.

TEQUILA: ORGULLOSAMENT MEXICÀ

Per gentilesa de Roger Parés
Restaurant "El Huarache" Plaça del Castell,
Reus

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 3 anys que en Gaspar Garrido regenta el Petit Cafè Vermut a la Plaça del Progrés de Santa Catalina. Tel. 606 725 456

Fa 5 anys que na Caterina Duran regenta la Perruqueria Cati al carrer Barrera de so n'Espanyolet. Tel. 971 281 580

Fa 17 anys que n'Eugeni González i la seva filla Eva regenten el Bar Michel al carrer Barrera de so n'Espanyolet. Tel. 646 083 818

Fa 4 anys que n'Ellis Fuller dels Estat Units regenta al Pub Ozono a la Plaça Gomila de Ciutat. Obri a les 23h. I fins a la matinada. Tel. 667 914 263

Fa 3 mesos que en Tomeu Cortijos regenta el Bar Can al carrer Cotoner de santa Catalina. Sa mare va obrir aquest bar fa 17 anys. Despatxa les tapes, els entrepans i els plats combinats. Tel. 971 450 195

Fa 15 anys que en Guillem Miró i na Teresa Gutiérrez s'associaren per regentar el Restaurant Txakoli al carrer Fàbrica de santa Catalina. Se menja a la carta per una mitjana de 36€. Tel. 971 282 126

Fa 29 anys que en Tomeu Joan va obrir la Ferreteria Bartomeu Joan al carrer Joan Crespí de santa Catalina. Tenen el magatzem al polígon de son Castelló. Tel. 971 282 138

Fa 13 anys que en Miquel Bergues de Maria de la Salut regenta el Bar Can Juanito al Poble Espanyol de Ciutat. Entrepans i begudes. Tel. 606 611 426

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Adreça
 C.P. Població
 C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu L'ESTEL per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca

